

Thất Thân Rượu

Contents

Thất Thân Rượu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	14
5. Chương 5: Chuẩn Bị H)	19
6. Chương 6: (h)	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	33
10. Chương 10	38
11. Chương 11: (có H)	43
12. Chương 12	47
13. Chương 13	52
14. Chương 14: (h)	56
15. Chương 15	59
16. Chương 16	63
17. Chương 17	68
18. Chương 18	72
19. Chương 19	76

Thất Thân Rượu

Giới thiệu

Nhân vật chính: Tần Việt / Triệu Tuấn Phân loại: hiện đại / cuộc sống đô thị / chưa định / cười sặc sụa Độ dài: 19 ch

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-than-ruou>

1. Chương 1

Lúc Tần Việt xong buổi họp trở lại nhà trọ, Triệu Tuấn đang ngồi ở sô pha xem tivi.

Hắn nghe tiếng mở cửa, quay đầu lại nhìn thoáng cái, liền thấy ánh mắt Tần Việt.

“Ăn cơm chiều chưa?” Tần Việt giờ giờ lên bịch fastfood trong tay.

“Đương nhiên ăn rồi, người không xem thử hiện là mấy giờ.”

“Không có biện pháp, tháng này công trạng không tốt, quản lí nổi bão, nói chúng ta chỉ lo nghiên cứu phát triển mà bỏ mặc chính sự, bắt toàn bộ ở lại nghe phát biểu...”

Triệu Tuấn lười nghe y oán giận, cắt ngang: “Lúc ta về vừa vặn gặp chuyển phát viên, tiện thể giúp người cầm đồ chuyển phát.”

Tần Việt nghe thế, lập tức khẩn trương hỏi: “Phải không? Ở đâu?”

“Kia!” Triệu Tuấn chỉ chỉ cái hộp bên cạnh bàn trà.

“Nga, cảm ơn người a!” Tần Việt đồ ăn cũng không thêm ăn, liền ôm bao đồ vọt vào phòng.

Triệu Tuấn nghi ngờ nhìn chằm chằm theo bóng Tần Việt, nhú mày.

Tên gia khóa Tần Việt kia thật sự rất kỳ quái a, bình thường tổng trạch ở nhà không nói, còn luôn lên mạng mua một đồng loạn thất bát tao gì đó, khi rảnh liền nhốt mình trong phòng không biết nghiên cứu cái gì. Chuyển vào ba bốn tháng, cũng không hề thấy có bằng hữu hay ai quan hệ tốt của y, càng không có bạn gái, quan hệ bạn cùng hết mức có thể.

Hôm nay Triệu Tuấn lấy hàng của Tần Việt, thật sự nhìn không được, liền mở ra nhìn qua, kết quả bất ngờ thấy được một đồng đồ dùng tình thú có dầu bôi trơn, có chuỗi hạt, có CD tình dục, còn có một cây mát xa bồng đáng sợ!

Dầu bôi trơn CD linh tinh liền quên đi, dù sao Tần Việt cũng là nam nhân có nhu cầu sinh lý bình thường, nhưng một nam nhân muốn mua mấy loại mát xa bồng chuỗi hạt này nọ làm gì?

Chẳng lẽ y đưa cho bạn gái?

Lại nói tiếp Tần Việt bộ dạng cũng không kém, thậm chí ngũ quan được cho là thanh tú, chính là đáng người gầy yếu một chút. Nhưng y lại không nhận thức rõ bản thân mình, rõ ràng đã 25 tuổi, còn mặc T-shirt với đôi giày thể thao thiết khó coi, kiểu tóc cũng luôn rối bời, hơn nữa thêm đôi kính giống như đít chai, nữ nhân nào nhìn lại có hứng thú.

Nếu Triệu Tuấn chưa thấy qua bộ dáng y lúc tắm rửa xong chưa kịp sửa soạn, cũng sẽ không tin được cái bề ngoài bỏ đi của y lại thực che giấu một khối mỹ ngọc thuần khiết.

Bất quá như vậy cũng tốt, ít nhất y sẽ không mang người nào về loạn thất bát tao qua đêm, dù sao lúc trước Triệu Tuấn là vì người thuê nhà chung lạm giao nhiều người hấn mới chuyển đi rồi mới đến ở chung với Tần Việt.

Nhưng nếu như y thật đưa cái này cho bạn gái, cũng khó nói.

Triệu Tuấn thở dài, lăm bầm lâu bầu: “Xem ra lại phải bắt đầu tìm phòng ở.”

Lúc này, Triệu Tuấn đột nhiên nhớ tới thông báo dán dưới lầu tối nay 11 giờ cúp nước.

Mất thấy đã gần 10 giờ, nếu Tần Việt không đi tắm, sẽ không kịp giờ.

Nghĩ vậy, Triệu Tuấn khó có được hảo tâm gõ cửa phòng Tần Việt, “Ta vào đây.”

“Oa!” Tần Việt một tiếng kêu to, tiếp theo trong phòng truyền đến một tiếng nổ.

Triệu Tuấn vội vàng đẩy cửa đi vào, chỉ thấy trong phòng tối như mực, chỉ có màn hình máy tính cùng đèn bàn đang sáng, khắp nơi tán loạn sách vở với thùng hộp, duy chỉ Tần Việt không thấy đâu. Hắn đưa tay bật đèn phòng, mới thấy được y đang ngã trên mặt đất, bị tạp vật che mắt, chỉ có một đôi chân lộ ở bên ngoài.

“Uy! Người không sao chứ?”

Triệu Tuấn cũng bị sợ, hắn nhìn dưới đồng tạp vật tìm được một chỗ hờ, ý định đi qua giúp Tần Việt giải vây.

“Đợi chút, người đừng tới đây! Đi ra ngoài! Đi ra ngoài!” Tần Việt cố gắng khua loạn tay chân, nhưng trên người dường như có nhiều thứ gì lăm, trong lúc nhất thời không thể giẫy.

“Tùy người.” Nghe Tần Việt trả lời, Triệu Tuấn có chút tức giận. Chính mình là có ý tốt muốn hỗ trợ, nhưng lại bị y đuổi đi vô tình như vậy! Đang thời điểm hắn chuẩn bị xoay người ra ngoài, Tần Việt vùng vẫy quá lợi hại, một cước đá trúng mấy thùng giấy bên tường.

Chỉ nghe ầm một tiếng nổ, Tần Việt cuối cùng tự làm tự chịu bị đè chặt dưới một núi đồ bỏ đi.

**

Tuy rằng Tần Việt nhìn qua chính là một tên trạch nam bình thường, nhưng dưới bộ dáng chán nản thường tình đó, còn có một thân phận đặc biệt tiểu thuyết gia trên Internet.

Từ thời đại học, Tần Việt hay dùng một tài khoản trên mạng H văn học viết tiểu thuyết Võ hiệp, qua nhiều năm vất vả cũng có không ít người hâm mộ.

Làm một tác giả, Tần Việt vẫn đều thực để ý thái độ độc giả của mình.

Chính là hiện tại người viết càng ngày càng nhiều, cạnh tranh phi thường kịch liệt, truyện võ hiệp truyền thống ân oán trả thù rất khó hấp dẫn độc giả, vì cầu tiến, lấy lòng độc giả, Tần Việt cũng bắt đầu thử viết truyện tình tiết yêu đương người lớn. *(không hiểu nên editor chém)*

Vấn đề cũng liền xuất hiện từ đây.

Tuy rằng sống 25 năm qua, Tần Việt đừng nói tới phá thân, thậm chí tay nữ tử cũng chưa từng sờ qua.

Cho nên y viết thật văn thuần túy là dựa vào tưởng tượng của mình mà bịa chuyện thôi, căn bản không hề biết cảm giác thật mà nói, nhìn thấy độc giả hô to chán nản, điểm đánh giá lại càng ngày càng thấp. Điều này làm cho Tần Việt phi thường buồn rầu...

Sau khi trầm tư suy nghĩ, y ở trên mạng lặng lẽ đặt hàng một ít đồ dùng tình thú, chuẩn bị để mình bắt chước một chút tình tiết ái ân nam nữ.

Thời điểm Triệu Tuấn gõ cửa, Tần Việt đang lúc thí nghiệm hiệu quả mát xa bồn, nhưng bởi vì bị kinh hách, lập tức không ngồi vững, từ trên ghế ngã xuống, rồi mới kéo theo liên tiếp các đồ vật khác đổ theo.

Thế là lúc Triệu Tuấn đem Tần Việt trong đồng hộp giấy lôi ra, thấy được y sắc mặt ửng hồng, hạ thân hoàn toàn trần trụi, xung quanh bóng bóng chất lỏng khả nghi. Hắn lập tức xoay đầu lại.

“Chắc, người rốt cuộc đang làm cái gì! Nằm dưới cái thùng đó tự an ủi phía dưới sao?”

“... Ân.” Nghe được Triệu Tuấn chất vấn, Tần Việt không biết nên giải thích như thế nào, dứt khoát liền thừa nhận.

“... Người có nhu cầu cũng...” Triệu Tuấn không biết nên tiếp tục đoạn đối thoại quý dị này như thế nào, tên gia hỏa này cũng không quá thành thật đi. Lúc này, hắn nghe được tiếng ông ông rung động không biết từ đâu truyền tới, “Có phải điện thoại người reo không?”

“Chắc là vậy, ta, ta tự mình tìm là tốt rồi. Người đi ra ngoài trước đi.” Tần Việt thật vất vả tìm được quần ngủ mình, lung tung trước sau mà đuổi Triệu Tuấn đi ra ngoài.

Nhìn Tần Việt vẻ mặt chật vật, khỏi cần nói bộ dáng của y, Triệu Tuấn hiểu được y đang quần bách, thế là hiểu ý mà đi ra ngoài.

“Nga, đúng rồi, người đi tắm rửa nhanh đi, 11 giờ cúp nước.”

“Hảo hảo hảo, ta lập tức đi.”

Triệu Tuấn bởi vì nhìn Tần Việt nói chuyện không thấy phía dưới chân, đột nhiên không cẩn thận đạp đến một cái viên viên tròn tròn gì đó. Không đợi hắn phản ứng kịp, thân thể đã mất thăng bằng, mạnh mẽ nhào vào cái thùng lung tung đồ trước mặt.

“Cái gì vậy!” May mắn trong rương là nhiều quần áo mềm mại, Triệu Tuấn mới không bị thương, hắn quay đầu nhìn đầu sỏ gây chuyện bên chân, cứ nhiên thấy được thủ phạm là một kiện mát xa bồn to lớn đang run run.

Có lẽ là vì bị Triệu Tuấn đạp, mát xa bồn mềm mại bị lồm xuống sâu phía trong, liều mạng ấn lên ấn xuống, cũng chỉ bất động, chỉ có motor bên trong còn đang phát ra thanh âm ông ông là thanh âm bị Triệu Tuấn làm là tiếng rung của di động.

“Không phải chứ, như thế liền hỏng rồi!” Nhìn thấy tình cảnh này, Tần Việt mạnh mẽ nhào tới, nhặt lên mát xa bồn tới tở, về mặt bị thổng.

“Ta nói... Người vừa rồi rốt cuộc ở trong phòng cảm thứ này làm gì thế!”

Cảm nhận được ánh mắt lợi hại của Triệu Tuấn, Tần Việt lưng liền cứng lại rồi...

Y trong lúc nhất thời kích động, đã quên che giấu chuyện mình đang chơi đồ dưng tình thú.

Không khí trong phòng nhất thời lạnh tới cực điểm.

Tần Việt căn bản không dám nhìn thẳng Triệu Tuấn, chính là cúi đầu gắt gao nhìn chăm chăm cái đồ bị đạp hư kia.

“Quên đi, thế nào cũng được, dù sao cũng không quan hệ tới ta. Ta nói, người vẫn là nhanh chút đi tắm rửa đi, ta đã nhắc nhở người xong!” Triệu Tuấn đột nhiên thở dài, chống người đứng lên, đẩy cửa đi ra ngoài.

Không nghĩ tới đối phương cứ nhiên dễ dàng buông tha mình như thế, Tần Việt tự đáy lòng càng cảm thấy may mắn.

“Nói không chừng sẽ bị xem thành biến thái đi...”

Tần Việt cười khổ một chút, vượt cái mông bị ngã đau đứng dậy, đem mát xa bồn bị hư ném vào thùng rác.

Hết chương 1

Hết mỗi chương đều có lời tác giả nhưng là lời nói chuyện phiếm trên mạng thôi, lại rất khó hiểu nên Ha không đưa vào, nếu có gì liên quan thì Ha mới thêm vào nhé.

2. Chương 2

Tần Việt tắm rửa xong, do dự mãi vẫn gõ cửa phòng Triệu Tuấn.

Lúc này, Triệu Tuấn đang nằm trên giường dùng IPAD lướt web, nhìn thấy Tần Việt đi vào, hần tức giận liếc mắt nhìn y, “Có gì sao?”

Tần Việt bị ánh mắt hần đâm vào rụt lui, vẫn là mở miệng nói: “Ta, ta muốn giải thích với người một chút chuyện vừa rồi...”

Triệu Tuấn cũng không ngắt đầu lên, “Ta không có hứng thú nghe phương pháp tự an ủi của người. Lại nói cái đó và ta cũng không quan hệ gì đi?”

“Không phải giống như người tưởng!” Vừa tắm rửa xong Tần Việt vốn sắc mặt hồng nhuận, lại kích động như vậy, trong mắt tràn ngập hơi nước, nhìn qua cư nhiên có chút đằm đằm đáng yêu.

Hần vụng trộm đến bên giường Triệu Tuấn, “Kỳ thật ta là vì viết văn mà phải thí nghiệm thử! Ta tuyệt đối không phải cái loại tình dục cưỡng như người tưởng mà!!”

“Viết văn? Nghĩa là sao?”

Tần Việt vội vàng gật gật đầu, “Kỳ thật ta là tác giả trên Internet...”

Triệu Tuấn có chút bất ngờ nhìn hần một cái, “Nga? Bút danh người là gì?”

“Này... Ta không phải tác giả nổi danh, người khẳng định chưa từng nghe qua.” Muốn trước mặt Triệu Tuấn phải nói ra bút danh mình, Tần Việt cảm thấy có chút ngượng ngùng.

Nhưng Triệu Tuấn tựa như đối với đề tài thực có hứng thú, “Người không nói làm sao biết? Lại nói, người là viết đề tài gì?”

“Võ hiệp!”

Triệu Tuấn cẩn thận đánh giá Tần Việt vài lần, “Ta còn tưởng rằng người là viết tiểu thuyết tình dục.”

Tần Việt bị lời Triệu Tuấn làm nghẹn, “Ngạch, này...”

Triệu Tuấn hơi hơi lắc đầu, đem đôi chân dài đứng lên, *vân đạm phong kinh (mây nhạt gió nhẹ – ý là nhẹ nhàng)* đối Tần Việt nói: “Không biết tiểu thuyết võ hiệp với mát xa bỗng lại có liên quan gì nhau?”

“Đó là bởi vì... Ta trong lúc sáng tác gặp chút vấn đề, ta, ta không viết cảnh trên giường được... Cho nên mới... Ai! Vấn đề này nói tiếp thực phức tạp. Dù sao ta thật sự không phải như người tưởng!”

Nhìn Tần Việt bộ dáng vò đầu bứt tai sốt ruột, Triệu Tuấn cảm thấy có chút buồn cười.

Hắn không biết Tần Việt vì cái gì không giải thích với mình ngay lúc đó, kỳ thật cho dù y không giải thích, chính mình cũng sẽ không nói cái gì. Dù sao hai người chính là người thuê chung trong một phòng, quan hệ bằng hữu bình thường cũng không hẳn, hắn cũng không có tư cách đi tìm hiểu riêng tư của Tần Việt. Cho dù Tần Việt thật là tên tình dục cuồng, hắn cũng sẽ không đi quản y, nhiều nhất chuyển đi là được.

Nhưng là nghe xong Tần Việt giải thích, hắn nhưng lại có điểm hứng thú với người này.

Hắn hơi hơi giơ lên khoe miệng, hỏi: ” Không viết cảnh trên giường được? Chưa ăn thịt heo cũng chưa thấy qua heo chạy sao... Nga, người sẽ không phải vẫn là xử nam đi?”

“...” Nhất thời trong phòng hết sức yên tĩnh, Tần Việt đỏ mặt trừng mắt to, lại không thể biện giải gì cho mình.

Triệu Tuấn nhìn dáng vẻ của y liền biết mình đoán đúng rồi, tuy nhiên xem bộ dáng Tần Việt trạch nam, cũng không phải không có khả năng.

Lúc này hắn đột nhiên muốn trêu đùa hồ hồ gia khóa ngực này, thế là hắn thẳng đứng dậy, ngoắc ngón tay, ý bảo Tần Việt tới gần.

Lúc Tần Việt đến gần rồi, hắn đột nhiên nắm cầm y, mỉm cười, nhỏ giọng gần từng tiếng hỏi: “Vậy người rốt cuộc muốn dùng mát xa bỗng kia nhét vào trong động người nào đây?” Nói xong lại hướng trên môi Tần Việt thổi khí.

“Ồ a!” Tần Việt nhảy mất lui ra sau vài bước.

Nhìn đến bộ dạng quần bách của y, Triệu Tuấn vui vẻ cười ha hả.

Tần Việt có chút buồn bực, “Người sao lại trêu đùa ta như vậy!”

“Ha ha... Người còn chưa trả lời ta đâu!”

“Ta cái kia chỉ là bất chước, cái loại tình huống đó mà thôi, căn bản không tính đem thứ này dùng vào chính mình.”

“Nga? Phải không? Ha ha ha...”

“Người hãy nghe ta nói a...”

“A ha ha ha...” Nhìn Tần Việt sốt ruột, Triệu Tuấn ngược lại cười đến càng vui vẻ.

Mắt thấy không thể cùng Triệu Tuấn thông suốt, Tần Việt xoay người muốn đi, y không muốn ở trong này tự rước lấy nhục thêm tí nào nữa.

“Ai! Đợi chút, người đừng đi!” Lúc này, Triệu Tuấn kêu y.

“Người còn chưa cười đủ?” Tần Việt là thật tức giận.

Triệu Tuấn từ trên giường đứng lên, lôi kéo y đi ra cửa phòng, “Chúng ta tới phòng khách nói chuyện đi. Xem người làm cho ta vui vẻ như thế, không chừng ta có biện pháp giúp người. Khụ...”

Tần Việt đi đến phòng khách ngồi xuống sô pha, Triệu Tuấn liền đưa đến ly sữa nóng.

Sau khi Triệu Tuấn đem sữa với vitamin uống vào (!), hắn mới chậm rãi nói: “Ý của người, người vì muốn viết cảnh giường chiếu cho giống, nên lấy chính mình ra thí nghiệm? Nhưng người cũng không phải nữ nhân, kết cấu thân thể cũng không giống, người căn bản không thể cảm nhận khoái cảm được, vậy có được ý nghĩa gì?”

Tần Việt lúc này đã muốn tỉnh táo lại, hắn ngồi xếp bằng ngồi ở trên sô pha, một tay chống đầu, “Người nói điểm ấy ta cũng hiểu được, nhưng ta cũng không có biện pháp, ta lại không có bạn gái...”

“A, thật không đơn giản.” Triệu Tuấn trên mặt tràn ngập khinh thường.

Tần Việt này không biết là thật đơn thuần hay là quá ngốc, cư nhiên còn vì loại chuyện này phát sầu.

“Nói ra nghe một chút xem.” Tần Việt không khỏi có chút chờ mong, y còn tưởng rằng mình chỉ có thể chờ cha mẹ giới thiệu cho thân cận.

“Người có thể đi mua xuân a, khách sạn nơi nơi đều có!”

Tần Việt cũng không có lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh đại ngộ, mà là có vẻ phi thường thất vọng, “Kia vẫn là quên

đi, ta cũng không vì văn học mà hiến thân giác ngộ như vậy. Loại sự tình này... lại là lần đầu tiên, đương nhiên phải cùng với nữ tử mình thích làm mới đúng!”

Triệu Tuấn không nghĩ tới từ miệng Tần Việt nói ra làm một nam nhân 25 tuổi, y không khỏi ngây thơ quá đáng đi! Cư nhiên còn lo lắng trình tiết mình có phải cho đúng nữ tử đài hoàng hay không! Trách không được đến bây giờ vẫn là xử nam! Gia khóa này là từ đâu trong xã hội phong kiến xuyên tới sao a?

Hắn vô lực che mặt, không biết nên nói gì.

Lúc này Tần Việt đứng lên, “Cảm ơn người đưa chủ ý, cũng tin tưởng ta không phải tên tình dục cuồng, ta đi ngủ, người cũng đi ngủ sớm một chút đi.”

Triệu Tuấn dường như là hạ quyết tâm cũng đứng lên, lại gọi y, “Uy, ta còn có biện pháp khác!”

“Ân?”

“Ý của người là, chỉ cần hai bên người tình ta nguyện, cho nhau hảo cảm là được đi?”

Tần Việt nghĩ nghĩ, gật gật đầu, “Nói như vậy là đúng... Bất quá...”

“Được rồi! Tối thứ Sáu này người theo ta đi một nơi, tan tầm về nhà chờ ta!” Nói xong Triệu Tuấn liền trở về phòng, không cho Tần Việt cơ hội cự tuyệt.

Hắn nằm trên giường, lẳng lẳng nhìn chằm chằm trần nhà.

“Cùng với người trong lòng làm... Gia khóa kia thật đúng là thiên chân khả ái... Ha ha, không bằng để cho ta cho y biết thế giới quy củ của người lớn!” Triệu Tuấn khoe miệng lộ ra một tia mỉm cười hàm xúc không rõ, xoay người đem mình mai nhập vào trong bóng tối.

3. Chương 3

Lúc Triệu Tuấn tan tầm về nhà ngày thứ sáu, ngoài ý muốn phát hiện Tần Việt không nhốt mình trong phòng nữa, mà là đang ngoan ngoãn ngồi trên sôpha ngắm người.

Nhìn thấy Triệu Tuấn, Tần Việt một chút bước lên, đưa dép lê cho hắn, “Người đã về!”

“Người làm gì thế!” Triệu Tuấn hoảng sợ cau mày nói nói caravat, trực tiếp vòng qua Tần Việt, bung cúc nước trên bàn hung hăng nuốt xuống. Gần tháng bảy, thời tiết càng ngày càng nóng, đi làm lại còn phải

mặc tây trang đằng hoàng, thật sự là phiền toái muốn chết.

“Cái kia... Chúng ta bao giờ xuất phát?” Tần Việt có chút chờ mong nhỏ giọng hỏi.

“Cái gì?” Triệu Tuấn xoay người liếc mắt Tần Việt một cái, lúc này mới chú ý tới y hôm nay cư nhiên không mặc bộ đồ thể thao khó coi nữa, mà mặc bộ Tây phục màu xám già cổ lỗ càng cực điểm khó xem hơn nữa.

Chỉ thấy bộ quần áo kia rộng lưng bùng loạt xoạt mang vào cơ thể gầy gò của Tần Việt, rất giống người đang vác cái bao tải to, “Ta nói... Người xuyên thành như vậy làm gì?”

Triệu Tuấn nhìn không được đưa tay kéo kéo cái caravat màu dưa muối, trên mặt toàn là vẻ ghét bỏ.

Tần Việt không biết mình lại làm sai chỗ nào, vô tội gãi gãi đầu, “Chúng ta không phải đi thân cận sao? Đây đã muốn là bộ quần áo nghiêm chỉnh nhất của ta.”

“Đây là người từ thời đại nào đến, sao có thể khó coi đến như vậy!” Cái kiểu miếng lót vai kia, thật là người hiện đại có thể mua sao? Còn có cái màu xám kia không hề có tí cảm xúc thẩm mỹ, quả thực giống như đồ cổ mới đào được từ thời đại nào rồi.

Tần Việt cúi đầu nhìn bộ đồ trên người mình, giải thích: “Đây là quần áo ba ba ta, ông hiện tại không cần dùng, ta đã mượn về sửa nhỏ lại. Người xem, còn rất mới mà!”

“Tốt lắm tốt lắm, người lập tức đem đổi bộ đồ khác! Còn nữa, ai nói người ta muốn dẫn người đi thân cận?” Tên gia hỏa này sao lại dễ suy nghĩ đầu đầu vậy.

“Vậy chúng ta đi đâu...” Tần Việt ngây ngẩn cả người.

“Quán bar đêm, nghe nói qua chưa? Mặc cười chết, ta cũng không phải tìm đối tượng tương thân cho người, chỉ là mang người đi tìm vui (ta chém) mà thôi, tương cái gì thân!”

“Quán bar đêm ta biết, không phải là nơi buổi tối đến uống rượu thôi sao. Còn có cái gì là tìm vui?”

“Chính là... Tìm bạn gái tạm thời!” Triệu Tuấn bất đắc dĩ giải thích cho y.

“Vì sao là tạm thời, lâu dài không được sao?”

Triệu Tuấn nhìn không được muốn ngửa mặt lên trời thở dài, “Lâu dài cũng có thể a, chỉ sợ người ta không muốn! Được rồi, đừng nói nhảm nhiều như vậy!”

“Nga, nga...” Nghe Triệu Tuấn giải thích xong, Tần Việt trong lòng lại dấy lên hi vọng. Không nghĩ tới Triệu Tuấn tính tình tuy rằng kém một chút, bản chất vẫn là người tốt, cư nhiên còn giúp mình tìm bạn gái, thật sự là đại ân.

Triệu Tuấn chậm rãi cởi áo khoác tây trang, khoát lên cái giá treo sau cửa.”Người nhanh đi đổi quần áo... Quên đi, người có vẻ cũng không bộ nào có thể mặc. Chờ ta một chút, ta đi tắm rửa một cái, rồi liền đi ra ngoài.”

Nói xong, Triệu Tuấn đi tắm rửa thu thập, chờ hần mặc xong đồ từ trong phòng đi ra, cả người liền rực rỡ hần lên hần mặc một thân chỉnh chu, tuy rằng không phải nhãn hiệu nổi danh lắm, nhưng may cắt quần áo vừa vặn, đem cơ thể thường xuyên rèn luyện hình thể ôm gọn. Tóc cũng dùng keo vuốt hướng ra sau một chút, nhìn qua vừa mang theo nét cuồng dã, phối hợp khuôn mặt tuần lãng, cả người tản ra mị lực đặc trưng của một tinh anh nam nhân.

Nhìn Triệu Tuấn như vậy, nhìn nhìn lại chính mình, Tần Việt nháy mắt cảm nhận được chênh lệch thật lớn. Tuy rằng y không thể nói rõ ràng Triệu Tuấn rốt cuộc đẹp ở đâu, nhưng chính là cảm thấy hần rất đẹp. Y cảm thấy chính mình cũng không xấu, trong trường hợp đến đó đứng bên cạnh Triệu Tuấn, sẽ không có gì phải lo lắng.

Triệu Tuấn đứng trước gương nhìn toàn thân vừa lòng nhíu mày, ánh mắt kia rõ ràng đang nói: “Đây mới đúng là bản đại gia.”

“Đi thôi.”

“Đợi chút, ta có phải cũng nên đi đổi quần áo...”

“Được rồi, nhìn người như thế kia, làm thế nào cũng là cái bộ đáng đó. Ta mang người đi mua đồ mới.”

Triệu Tuấn lái xe mang Tần Việt đến khu phố trung tâm đường dành riêng cho người đi bộ, tìm được tiệm quần áo nam hần thường xuyên đi nhất.

Nhân viên cửa hàng là nam nhân ngũ quan thanh tú trẻ tuổi, vừa thấy Triệu Tuấn đến, lập tức đi lên đón: “Triệu tiên sinh, chào ngài lâu quá không tới. Tiệm chúng ta gần đây mới đem không ít hàng mới về, ngài xem không?”

Triệu Tuấn khoát tay, “Hôm nay ta đang vội, người có thể tìm một ít quần áo cho tên gia khóa này đi ra ngoài không?”

Nhân viên cửa hàng lúc này mới chú ý tới Tần Việt phía sau Triệu Tuấn, nhìn thấy Tần Việt tươi cười trên mặt nhân viên cửa hàng trong nháy mắt cứng lại, nhưng bất quá vài giây sau, hần lại khôi phục vẻ mặt tươi cười. Nhân viên cửa hàng thử hỏi: “Đây là ‘bằng hữu’ (bạn) của Triệu tiên sinh?”

Triệu Tuấn không xác nhận cũng không phủ nhận, nhưng Tần Việt lập tức trả lời: “Ta là người thuê chung nhà hân.”

“Nga, vị tiên sinh này xưng hô như thế nào?”

“Ta gọi là Tần Việt, Tần quốc Tần, Việt quốc Việt.”

“Tần tiên sinh người đi theo ta.”

Nhân viên cửa hàng nhiệt tình chọn lựa mấy bộ quần áo cho Tần Việt, làm cho y đi thử một nghĩ.

Lúc này, Triệu Tuấn nhàn nhã ngồi trên sô pha xem báo.

Nhân viên cửa hàng đưa Triệu Tuấn ly nước, “Người phẩm vị hiện tại lại kém như thế?”

Triệu Tuấn mỉm cười, “Chúng ta không phải loại quan hệ này.”

Nhân viên cửa hàng cười đến thực vui vẻ, ánh mắt dài nhỏ cười thành một nét dài, “Cũng đúng, nhìn cũng không giống...”

“Đúng rồi, đừng cho y quần áo mốt quá, y không mặc được.”

“Người yên tâm, ta đều biết.”

Lúc này Tần Việt đã mặc vào bộ quần áo thứ nhất, đi ra ngoài gian thử.

Đây là một bộ áo sơmi quần tây, bên mép đều dùng ô vuông trang trí. Tần Việt dáng người cao gầy, mặc bộ đồ này ngoài ý muốn làm cho cả người ưu nhã không ít, cả đầu tóc rối bời kia, nhìn cũng tựa hồ bớt chướng mắt.

“Cũng không tệ lắm.” Triệu Tuấn gật gật đầu.

Tần Việt xấu hổ lại có chút chờ mong nhìn nhìn toàn thân trong gương, nhất thời không biết tay chân nên đặt như thế nào. Bởi vì quần áo cắt may thật sự vừa người, không giống đồ thể thao bình thường mặc thoải mái, làm cho y có chút không biết làm sao.

“Liên mua bộ này đi.” Triệu Tuấn cũng không hỏi ý kiến Tần Việt, trực tiếp nói với nhân viên cửa hàng.

“Đợi chút, bộ này bao nhiêu tiền?” Tần Việt không có quên chuyện quan trọng nhất này.

“Ta tính tính, áo sơmi 1800, quần 2400, tổng cộng 4200, có thể hội viên có thể có chiết khấu...”

“Đắt như thế!” Tần Việt quá sợ hãi, này hai kiện quần áo cứ nhiên muốn dùng hết một tháng tiền lương. Vốn y còn muốn dùng 2000 đồng tiền nhuận bút tháng trước lĩnh là đủ rồi, quả thực là người si nói mộng.

Nhân viên cửa hàng xấu hổ cười cười, “Này đã là giá ưu đãi. Hơn nữa bộ này vải dệt đều là nhập khẩu, cho nên không thể dễ hư được.”

Tần Việt cảm giác được chính mình thất thố, mặt đỏ lên, “Thực xin lỗi, nhưng mà... Có điểm không được tiện cho lắm?”

“Vậy thì thử bộ này.” Triệu Tuấn không biết sao đứng lên, cầm trong tay T- shirt màu trắng ngắn tay với một cái quần bò ống thẳng đơn giản, đây đều là hàng giảm giá đặc biệt trong quầy thanh lý.

Hắn đem mấy thứ này nhét vào tay Tần Việt. “Nhanh thay chút đi, chúng ta còn đi nơi khác.”

“Nga... Được.”

Đẩy Tần Việt vào gian phòng thử, Triệu Tuấn liền lấy chi phiếu của mình đưa cho nhân viên cửa hàng, “Lấy bộ đồ vừa rồi, tính cho ta.”

Nhân viên cửa hàng kinh ngạc nhìn hắn một cái, tựa hồ muốn nói cái gì, nhưng vẫn là theo lời hắn dùng chi phiếu thanh toán.

Tần Việt rất nhanh liền thay quần áo xong đi ra, T- shirt trắng thêm quần bò, phối đơn giản, toát ra khí chất sạch sẽ đơn thuần, tuy rằng không có một thân kinh điển như vừa nãy, nhưng mặc trên người y là vừa phải. Tần Việt đứng trước gương cử động thân thể, phát hiện bộ quần áo này rộng rãi thoải mái, không ảnh hưởng đến thân thể hoạt động, không khỏi vừa lòng thêm vài phần.

“Lấy bộ này. Bao nhiêu tiền?”

“Triệu tiên sinh đã trả, quần áo ngài có mặc trên người luôn không.”

“Mặc.” Triệu Tuấn lời ít ý nhiều thay y trả lời.

Nhân viên cửa hàng gật gật đầu, “Ta đây giúp ngài gói lại bộ quần áo cũ.”

Triệu Tuấn ghét bỏ nói: “Cái loại đồ đó ném bỏ đi.”

Tần Việt sốt ruột, y chỉ có một bộ chính trang như vậy để giữ thể diện thôi, “Không được! Giúp ta gói lại đi, cảm ơn người.” Y quay đầu nhìn về phía Triệu Tuấn, “Quần áo bao nhiêu tiền? Ta trả người.”

Triệu Tuấn không khách khí đem biên lai đưa cho y, “Kia đương nhiên, chẳng lẽ người nghĩ rằng ta muốn tặng người?!”

Tần Việt nhìn nhìn giá, tổng cộng 1200, tuy rằng tiện nghi không ít, nhưng vẫn là làm cho y quen cuộc sống tiết kiệm thịt đau không thôi. Bất quá tưởng tượng đến bạn gái tương lai, Tần Việt lại cảm thấy chút tiền ấy không đáng gì.

4. Chương 4

Mua quần áo xong, Triệu Tuấn dẫn y đến một nơi tùy tiện ăn cơm, liền nhanh chóng hướng đến quán bar mà đi.

Từ thời còn trẻ Triệu Tuấn còn hăng hái, cũng hết sức lông bông, nhưng là tuổi càng tăng, tính cách hẳn chậm rãi trầm xuống, cũng sẽ không đi loại địa phương phong nguyệt như thế này nữa. Dù vậy, hẳn đối với việc đi bar cũng đã quen thuộc hơn so với người bình thường nhiều.

Cứ vậy, hẳn lái xe chạy trên mấy đường lớn đèn đuốc sáng trưng vài vòng, cuối cùng đem xe dừng vô một bãi đỗ xe dưới lòng đất.

Xuống xe Triệu Tuấn dặn dò Tần Việt: “Đi vào để sau này thông minh ra, muốn đến liền đến, khai thông đầu óc.”

Tần Việt liên tục gật đầu.

Hai người từ dưới bãi đỗ xe đi ra, đi thang máy tới tầng lầu hai. Cửa thang máy mở ra, Tần Việt liền thấy một thế giới phồn hoa đèn quang sáng rực.

Bởi vì cửa thang máy đối diện quầy bar, lão bản kiêm pha chế rượu đứng ở sau quầy bar liếc mắt một cái liền thấy Triệu Tuấn, vội vàng tiếp đón, “Tiểu tử người, mấy ngày rồi không có tới. Uống cái gì?”

Triệu Tuấn cười ngồi xuống quầy bar, “Trường đào Băng Trà.” (Chắc là tên loại rượu thôi)

“Triệu Tuấn...” Tần Việt đi đằng sau hắn rút cổ, không biết làm sao nhìn đủ cả nam nữ đang ôm ấp nhau trong bóng đêm. Tình cảnh này cùng với tưởng tượng của y khác xa, y cảm giác cực kỳ không được tự

nhien.

“A, đây là ‘bằng hữu’ người? Bộ dạng rất suât.”

Đây là lần thứ hai trong tối nay Triệu Tuấn nghe được vấn đề này, hắn bắt đầu dĩ lắc đầu, hỏi ngược lại: “Người cảm thấy giống sao?”

Lão bản cười mà không nói, quay đầu nhiệt tình tiếp đón Tần Việt: “Tiểu soái ca, uống cái gì?”

“A... Đây...” Tần Việt gãi gãi đầu, nhìn Triệu Tuấn xin giúp đỡ. Y này là lần đầu bị người ta kêu là soái ca, mặc dù có chút quẫn bách, nhưng trong lòng không khỏi có chút vui sướng.

Được Triệu Tuấn dẫn đi sửa đổi, Tần Việt mặc trang phục đơn giản nhẹ nhàng, tóc cũng ngắn gọn không ít, lộ ra dung mạo thanh tú đơn thuần, cư nhiên cũng được như vậy – nhìn người không chỉ nhìn mặt sao?

“Cho y một ly bia đi. Thất thần cái gì, ngồi xuống.” Câu sau này là nói Tần Việt.

“Nga.” Tần Việt dời bước đến, ngồi lên ghế dựa rất cao trước quầy bar, tiếp nhận ly bia lão bản đưa sau tiếng nước ào ạt từ bình thủy tinh rót ra. Y thật cẩn thận ném một ngum, phát hiện bia này cư nhiên hương vị không khác gì với quán ven đường, nhất thời nghĩ chỉ có bề ngoài nhìn cao cấp như vậy thôi.

Cũng không biết bia này bao nhiêu tiền một ly. Nghĩ vậy, Tần Việt lén lút quay qua hỏi Triệu Tuấn: “Triệu Tuấn, bia này đắt không?”

Triệu Tuấn chỉ vào bảng giá kế bên, “Tự xem.”

Này vừa nhìn thấy, Tần Việt nhin không được lớn tiếng kêu lên: “Đắt vậy! Đủ để ta mua một tá ở siêu thị!”

Tiếng kêu của y thu hút phần đông ánh mắt, Triệu Tuấn không khỏi mày nhíu mặt nhăn, “Được rồi! Người la cái gì!”

Tần Việt vội vàng che miệng lại, “Nga nga nga, ta sai rồi, thực xin lỗi.”

“A.” Ngồi ở phía bên phải Triệu Tuấn không xa một nữ nhân tóc ngắn cũng bị bọn họ kinh động, thú vị vị đánh giá hai người. Không lâu sau, nàng liền chủ động bưng ly rượu đi tới, hướng đến gần Triệu Tuấn, “Soái ca, ta có thể ngồi ở đây không?” Nàng chỉ chỉ chỗ kế bên Triệu Tuấn.

“Đương nhiên có thể, xin cứ tự nhiên.” Triệu Tuấn mỉm cười, cá mắc câu.

“Hai người các người vị là cùng nhau?” Nữ tử ánh mắt quét tới quét lui hai người.

Triệu Tuấn biết đối phương đang hỏi cái gì, thế là trả lời đầy ám chỉ: “Chúng ta là cùng đến, bắt quá cũng không tính cùng nhau trở về.”

Quán bar này nhìn qua thực bình thường, thực tế là chế độ hội viên, phải có bạn bè lão bản giới thiệu mới có thể vào. Dĩ nhiên quán nhất định ngăn chặn mấy giao dịch không hợp pháp. Nhưng là bởi vì bạn bè biết tính hướng của lão bản, cũng có không ít khách nhân đặc biệt hay tới nơi này uống rượu, như Triệu Tuấn.

Nữ nhân tóc ngắn hỏi vậy, chính là muốn xác nhận Triệu Tuấn với Tần Việt có phải người yêu không, để tránh chạm nghịch lời.

Nghe được Triệu Tuấn nói vậy, nữ tử nhẹ nhàng thở ra, “Vậy thì quá khéo, ta vừa vặn cũng là cùng tỷ muội đến, hai vị có hứng thú cùng lại nói chuyện phiếm không?” Nàng cầm ly rượu chỉ chỗ cách đó không xa, nơi đang ngồi một cô gái tóc dài nhìn không rõ mặt.

“Cung kính không bằng tuân mệnh.” Triệu Tuấn cấp Tần Việt cái ánh mắt, ý bảo y cùng lại đây.

“Không biết nhị vị tiểu thư xưng hô như thế nào?”

“Ta gọi là A Lam, này là tỷ muội của ta Tiểu Băng.” Không tiết lộ tên thật cho đối tượng qua đêm, đây là nguyên tắc cơ bản nhất.

“Ta gọi là A Tuấn, đây là bằng hữu của ta...”

Không đợi Triệu Tuấn nói xong, Tần Việt đã giành lời tự giới thiệu đứng lên: “Ta gọi là Tần Việt, Tần quốc Tần, Việt quốc Việt.”

Người tên A Lam kinh ngạc nhìn Tần Việt một cái, nhin không được cười ra, “Vị bằng hữu này thực có ý tứ.”

Triệu Tuấn xấu hổ kéo kéo miệng, âm thầm đá mạnh chân Tần Việt, nghĩ tên tiểu tử này thật là khờ.

“Ôi, người đá ta làm gì.” Tần Việt nhin không được oán giận.

A Lam cười đến càng to.

Mà cô gái tóc dài tên Tiểu Băng lại chỉ một mình ngồi trong góc yên lặng uống rượu.

Triệu Tuấn hỏi: “Bằng hữu của người giống như tâm tình không tốt lắm?”

“Ai vì không có tâm tình tốt lắm, nên ta mới mang nàng đi vui vẻ vui vẻ.” A Lam hướng đến gần Triệu Tuấn, bao vây hẳn là bộ ngực đầy đặn có thể thấy được rõ ràng. Triệu Tuấn bất đắc dĩ nhú nhú mày.

Tần Việt nghe bọn họ nói chuyện, nhìn thoáng qua Tiểu Băng đang ngồi một mình, vừa nhìn thấy liền muốn lóa mắt.

A Lam đáng người nóng bỏng, trang phục cũng thực hợp thời, nhiệt tình làm cho người ta có chút chịu không nổi; nhưng Tiểu Băng thanh thoát gầy gầy, tóc dài áo choàng, một bộ váy dài trắng như tuyết, nhìn qua... Tần Việt nhất thời không có từ ngữ, không biết nên như thế nào biểu đạt, tóm lại y cảm thấy nàng và những người khác trong quán bar không giống nhau chút nào.

Lúc này Tiểu Băng cảm nhận được ánh mắt Tần Việt, cũng ngẩng đầu nhìn y một cái. Dưới ánh đèn mờ trong quán bar, khuôn mặt Tiểu Băng tinh xảo càng thêm mông lung mỹ miều, hàng mi dài vô tình chớp, nháy mắt bắt được trái tim thanh niên Tần Việt phủ đầy bụi hơn hai mươi năm trời.

Giờ khắc này Tần Việt trong lòng mệnh mang, tao tình cuộn cuộn ập đến. Y nghĩ rằng: cô gái này thật bằng thanh ngọc khiết, khác biệt mọi người, hồn nhiên thiên thành như vậy! Đẹp như vậy lại không tự nhận ra! A! Chẳng lẽ nàng chính là thần tiên tỷ tỷ mục tiêu cuộc đời của mình?!

“Xú tiểu tử, nhìn cái gì! Chưa thấy qua mỹ nữ a! Nôn...”

Tần Việt còn đang phát mộng tưởng hảo huyền, Tiểu Băng đột nhiên hướng y túm lấy cổ áo, thô lỗ rống lớn một câu, ngay sau đó nàng liền không coi ai ra gì tựa vào người Tần Việt nôn ra.

“Ách... Không phải đâu!” Triệu Tuấn và A Lam trợn mắt há mồm mà nhìn tình thế bất thành linh như vậy, nhất thời không biết nên nói cái gì.

Tần Việt bị ói ra một thân cứng ngắc quay đầu, nhìn thần tiên tỷ tỷ mình đang mơ mộng, trong lòng như có một vụn con ngựa gào thét chạy qua!

Trời a! Đây chính là quần áo mới mua bằng một tháng tiền nhuận bút a! Chính là mỗi ngày ta phải tân tân khổ khổ mới có được a!

Tiểu Băng ói ra một hồi lâu mới xong. Nàng nghiêng đầu, mặt không chút thay đổi liếc nhìn Tần Việt một cái, đột nhiên lại hạ thấp thân mình, đem mặt mình để sát mặt Tần Việt. Hai người gần đến mức có thể cảm thụ hơi thở nhau.

Tần Việt vẫn là lần đầu gần gũi một nữ tử mặt đối mặt như vậy, tuy rằng đối phương có hương vị không dễ ngửi, cũng lập tức khẩn trương không biết nên làm thế nào. Huống chi Tiểu Băng lông mi dài như thế, ánh mắt mông lung như thế... Tần Việt cảm giác được tim mình mãnh liệt muốn nhảy lên, thậm chí kìm

lòng không đập nhăm hai mắt lại.

Tuy rằng phương thức gặp mặt này không được hay ho cho lắm, dựa theo kịch tình trong truyện, lúc này Tiểu Băng hẳn là phải báo đáp mình mới đúng. Tần Việt ngồi tưởng tượng.

Nhưng y thật không ngờ, mình cũng không phải loại nam chính trong truyện, mà là tên nhị (ngốc) bị bức khổ trong đam mỹ văn!

Thế là trong mấy cái chớp mắt của y, Tiểu Băng lại lùi xuống, để y một bên te tua khắp người hung hăng xoa xoa miệng, lại mạnh uống thêm rượu, lúc này mới vừa lòng nở nụ cười.

Nàng chống chỗ tựa sô pha đứng thẳng dậy, lại mạnh mẽ đem chân đặt lên trên sô pha, vỗ vỗ mặt Tần Việt, hung dữ nói: “Tiểu tử, kính mắt ngươi thực xấu!”

Tần Việt hóa đá.

Lúc này A Lam sau phút khiếp sợ ngẩn ngui rất nhanh tỉnh táo lại. Nàng lấy ví tiền ra, đem tiền bên trong đều nhét vào trong tay Triệu Tuấn: “Thật sự là ngượng ngùng, dơ quần áo bằng hữu người. Tiền này lấy để mua quần áo mới thay đi. Chúng ta đi trước.”

Tiếp theo nàng liền đỡ Tiểu Băng, hai người nghiêng ngả lão đảo hướng đi ra cửa.

“... Ai nha, ngươi cái nha đầu chết tiệt, đừng ói ra nữa! Soái ca đều bị ngươi dọa chạy!” Cách thật xa, Tần Việt còn có thể nghe được tiếng A Lam quả trách Tiểu Băng.

“Hiện tại làm sao đây?” Nhìn uest vật đầy người, Tần Việt trong lòng hỗn loạn.

“Còn có thể làm sao đây, về nhà.” Tần Việt như vậy, tối hôm nay không có khả năng thu hoạch gì.

Nghĩ vậy, Triệu Tuấn đứng lên, rời đi trước.

Tần Việt vội vàng dùng khăn giấy trên bàn miễn cưỡng lau chỗ dơ, liền đuổi theo.

Lúc này, y đột nhiên nghĩ đến chỗ bia mình bỏ ra rất nhiều tiền còn chưa có uống hết. Tuy rằng hương vị kia cũng không ra gì, nhưng Tần Việt đồng học xưa giờ nghèo khổ mặc tuyệt đối không thể lãng phí tiền mồ hôi nước mắt của mình! Mắt thấy Triệu Tuấn còn chưa đi xa, y lập tức bưng lên một ly rượu lung tung uống.

“Ôi chao, hương vị giống như không đúng.” Tần Việt chép chép miệng, lại nhìn ly rượu trong tay, hậu tri hậu giác phát hiện mình hình như lấy sai cái chén.

“Quên đi, không phải đều là rượu sao, cùng lắm là uống thêm ít nước miếng người khác.” Y nhún vai, rất nhanh chạy theo.

Nhưng là y không biết, mấy loại rượu này là không thể tùy tiện uống ...

5. Chương 5: Chuẩn Bị H)

Triệu Tuấn thực may mắn, mình hôm nay cũng không phải tới săn người, cho nên một ngụm rượu cũng chưa uống, không đến nỗi vì rượu mà bị hóa đơn phạt.

Nhưng vì sao Tần Việt lại say thành như vậy hẳn thật không rõ, y không phải chỉ uống có một ly bia thấp độ cồn sao? Triệu Tuấn nhìn Tần Việt giống một bãi nước ngồi bẹp ở ghế sau, thở dài thật sâu.

“Uy, về nhà!” Hắn vỗ vỗ mặt Tần Việt muốn đem y đánh tỉnh, lại chạm phải một mảnh trắng mịn.

Tiểu tử này làn da cũng thật nộn a...

Nhìn Tần Việt ngủ mê mết, bất tỉnh nhân sự, Triệu Tuấn lại ở trên mặt y nhẹ nhàng nhéo mấy cái.

Ân, xúc cảm không sai!

Thế là hắn xuống tay nặng thêm chút, niết rồi nhu, giống như nhu mì sợi hay xoa phấn mặt Tần Việt.

Tần Việt đang ngủ ngon giấc, tự dưng bị quấy rầy, không khỏi theo bản năng gạt tay Triệu Tuấn ra, “Đại hoàng, đừng nháo!” Y an ổn xoay người, đem mặt vùi vào đệm tiếp tục ngủ.

Đại hoàng? Đại hoàng là cái gì đây...

“Tiểu tử, đi lên!” Triệu Tuấn chưa từ bỏ ý định đẩy Tần Việt, nhưng tên gia hỏa chính là ngủ như chết, không hề phản ứng. Triệu Tuấn lười kêu y, định để cho y ở trong xe ngủ một đêm đi.

Nhưng nghĩ rồi nghĩ, cuối cùng Triệu Tuấn vẫn là nhận mệnh đem Tần Việt từ trong xe tha ra, đem vào thang máy.

Thật vất vả đem Tần Việt đến cửa nhà, Triệu Tuấn chán ghét đem y quăng vào phòng khách, tự mình đi phòng tắm rửa.

Bởi vì A Lam dựa vào gần quá, quần áo Triệu Tuấn dính đầy mùi nước hoa ngọt ngào của nữ nhân. Hắn cúi đầu nghe nghe hương vị trên người, cau mày đem áo sơ mi quần dài cởi ra, quăng vào máy giặt, lại cởi quần lót thuần màu trắng buổi chiều vừa thay, chuẩn xác quăng vào giỏ một bên.

Sau khi cởi trần như nhộng, Triệu Tuấn một đầu chui vào phòng tắm để tắm vòi sen, mở ra vòi nước nóng, làm toàn thân bao phủ ở trong hơi nước ấm áp.

Đối Triệu Tuấn mà nói, mỗi ngày lúc hưởng thụ nhất chính là giờ phút này. Dòng nước ấm áp đưa dơ bẩn trên người hắn đi, làm cho thân thể mệt mỏi được thư thái.

Hắn nhắm mắt lại cảm thụ nhiệt độ truyền từ dòng nước đến trên da làm hắn run rẩy, theo đó toàn thân thả lỏng, hoàn toàn chú tâm vào sự hưởng thụ này.

Thật sự là quá sung sướng...

Lúc này, một mùi dị hương lạ thẳng hướng đến chóp mũi, đồng thời, hắn cảm nhận được phía trên người mình có luồng nước nóng chảy.

Triệu Tuấn lập tức mở mắt ra. Chỉ nhìn thấy ánh mắt Tần Việt đang buồn ngủ mờ mờ lung lóng sáng, chính xác không tí sai sót phóng ra cột nước hướng tới mình!

“Uy!” Triệu Tuấn quả thực muốn tức điên rồi. Loại nhục nhã vô cùng này cả đời vẫn là lần đầu tiên hắn bị!

Tần Việt cuối cùng đem nước trữ trong bụng tiết ra hết, vừa lòng trào hạ bộ, cuối cùng khó khăn mà đem cố định tầm nhìn hai mắt ở trên người Triệu Tuấn. Y hắc hắc ngậy ngậy cười: “Người cũng đến đi tiểu a.”

“Tiểu cái đầu người!”

Triệu Tuấn cảm lấy vòi hoa sen, xối ập xuống chỗ cái tên vừa bắn phá, nghĩ rằng ta còn làm không tỉnh được người.

Tần Việt vội vàng che mặt, “A Hoa người đừng run, làm ta ướt hết rồi.”

Triệu Tuấn sững sốt, A Hoa? A Hoa lại là cái gì nữa? Trong đầu xú tiểu tử này toàn là mấy cái loạn thất bát tao!

Quên đi, mặc kệ tên này, hắn cầm tay Tần Việt, xịt mạnh nước vào mặt y.

Tần Việt không đứng vững, bị bắt tay Triệu Tuấn vung, lão đảo dụng một cái vào khóa mở vòi sen trên tường, liền hướng Triệu Tuấn giũ lấy.

“Ngô...” Hai người cũng không tác nước, toàn thân ẩm ướt như vậy dán chặt lấy nhau, đều cảm nhận được độ ẩm đối phương.

Tần Việt theo bản năng ôm lấy thắt lưng gầy của Triệu Tuấn, “Hảo ẩm áp...” Tiếp theo lại ở trên người Triệu Tuấn cọ lại cọ.”Hảo thích...”

Bởi vì Tần Việt ở bên ngoài phòng đứng đã lâu, toàn thân đều lạnh lạnh, nhất thời đến được ẩm áp trên người Triệu Tuấn, giống như ôm cái túi chườm nóng, không động đây gì.

Nhưng chuyện này ở trong mắt Triệu Tuấn liền không phải là như vậy.

Tuy rằng Tần Việt cả năm tử trạch không vận động, trên người không cơ bắp gì, nhưng là không đến nỗi gầy yếu, ôm lấy coi như thoải mái. Hơn nữa da y trời sinh so với nữ nhân còn thích hơn, nộn nộn còn muốn mọng ra nước.

Thân mình y lạnh lẽo dán trên người Triệu Tuấn, nếu không làm cho y tỉnh lại, ngược lại đem thân thể hần đã cấm dục hồi lâu muốn thức tỉnh.

Tần Việt bắt quá ở trên người Triệu Tuấn cọ hai cái, Triệu Tuấn liền cảm giác được dưới người mình dần dần ngẩng đầu.

Nhưng Triệu Tuấn đã có kinh nghiệm tình trường, chừng đó dụ hoặc còn có thể chịu được, lại nói hần còn không đến nỗi lấy Tần Việt con ma men này làm đồ ăn.

Hần cắn răng búng Tần Việt đang giống như bạch tuộc bám, “Tỉnh lại cho ta! Bằng không lão tử ngay tại nơi này làm người!”

“Lại keo kiệt như vậy.”

Triệu Tuấn nắm bờ vai của y ý đồ đem đẩy ra, “Mau rút!”

Tần Việt mất đi chống đỡ, dưới chân mềm nhũn, bẹp một chút ngã xuống đất.

Y thật ra lại không biết đau, mà ngửa đầu nhìn chăm chăm nửa người dưới của Triệu Tuấn mắt lộ ra hung quang.”Ồi chào, người cư nhiên còn tại chỗ này dấu đồ ăn khuya, vừa vặn ta đói bụng...”

Nói xong, y đặt tay lên khó hạ Triệu Tuấn, không đợi Triệu Tuấn phản ứng lại, y lại tại chỗ kia liếm một ngụm.

Liếm một cái, Tần Việt chép chép miệng, lộ ra thần sắc mờ mịt, “Như thế nào không có vị?”

Lão nhị Triệu Tuấn đáng thương run rẩy, giấy dựa tiết ra vài giọt nước.

“Tránh ra!” Triệu Tuấn cảm thấy mình thật sự muốn bị tên gia hỏa này làm điên rồi.

Nhẫn nại là có hạn độ, hắn Triệu Tuấn không phải cái gì thánh nhân, đến lúc này hắn còn có thể nhịn xuống vậy thì không phải là người.

Hắn đem Tần Việt đang ở phía dưới, một phen đứng lên, giam trụ hai tay, xoay mặt đẩy y đổ lên trên tường.

Gạch men lạnh băng kích thích Tần Việt nhất thời giật mình, y liều mạng vặn vẹo thân mình, “Không cần, thật là khó chịu...”

Triệu Tuấn vươn đại chưởng ở trên không y hung hăng kéo, lưu lại một vết hồng ngân ghê người, “Cho người câu dẫn nam nhân!”

Không đợi Tần Việt phản kháng tiếp, y liền mơ mơ màng màng cảm giác được có cái gì vừa thô lại vừa cứng để ở trên hông mình. Lúc này, những đoạn văn ngắn y đã xem chạy xẹt qua trong đầu như đèn kéo quân.

Tần Việt chỉ cảm thấy lưng chợt lạnh, đột nhiên thể hồ quán đỉnh (*), mở muốn hết cổ họng hô to: “Anh hùng tha mạng, đừng đoạt trình tiết tiểu nhân!”

(đề hồ quán đỉnh, đồng âm “thể hồ quán đỉnh”, thể hồ là bơ tinh khiết, dội bơ tinh khiết lên đầu trong Phật giáo ý chỉ khai mở trí tuệ, khiến người tỉnh ngộ. Nguồn: thienchanvota wp)

Triệu Tuấn một tiếng cười lạnh: “Chậm!”

6. Chương 6: (h)

Triệu Tuấn miễn cưỡng cầm nước cho Tần Việt súc một chút.

Phòng tắm quá nhỏ, hai đại nam nhân đụng chạm một cái liền ôm ôm ấp ấp vào, căn bản không tách ra được.

Triệu Tuấn đem tâm nhất hoành (*), đem Tần Việt đang ngồi dưới ôm lấy, bước ra khỏi phòng tắm.

() Đại khái là quyết tâm, chủ động, thu hết dũng khí...*

Tần Việt đang ướt sũng mắt say lơ đãng lơ đãng nhìn hần, vẻ mặt cầu xin than thở: “Người thoát nhìn giống như tội phạm cường gian a!”

Dây thần kinh trong đầu Triệu Tuấn như muốn đứt đoạn, cuối cùng chút lương tâm trong lòng cũng phần nộ, biến mất không còn chút.”Tần Việt, này đều là người tự tìm!”

Hần đem Tần Việt bước chân đang hướng về phòng phanh lại, một cước đá văng cửa phòng mình đem Tần Việt quăng lên giường.

Tần Việt vuốt eo nhỏ đáng thương bị ngã đau hể hể nhìn hần: “Ta là Kiều Hoa, thỉnh thương tiếc ta.”

Triệu Tuấn thiếu chút nữa một hơi không nuốt đi lên, hần nghĩ: này là giả bộ đi nha! Đây là lạt mềm buộc chặt cố ý tán tỉnh đi!! Cái này căn bản chính là phần trư ăn lão hổ đi (*)!!! Nhìn y bộ dáng lại tao lại lằng này làm sao giống cái xử nam!

() giả heo ăn hổ. Ý nói: giả yếu để lừa kẻ khác*

Nghĩ vậy hần đứng ở bên giường, híp mắt quan sát nhất cử nhất động của Tần Việt.

Tần Việt vốn là chưa được ăn, uống rượu đầu óc lại không tỉnh táo, vừa dính vào giường lớn liền thoải mái đến quên phía sau đang có Triệu Tuấn như hổ rình mồi, cũng không để ý thân mình phần nộ phần nộ và tiểu cục hoa không hề phòng bị đang bại lộ trong không khí, nghiêng người qua! Liền tiếp tục ngủ!

Nhìn tư thế mê người kia của Tần Việt, Triệu Tuấn lại càng khẳng định ý tưởng trong đầu mình. Chỉ sợ gia hỏa này sở tác sở vi trước mắt đều là đang thử mình, muốn mình mắc câu.

Như thế thì vừa rồi, chuyện mát xa bỗng có thể giải thích được.

Nghĩ vậy, nguyên bản Triệu Tuấn đang do dự không biết làm sao giờ cảm giác phạm tội cũng đã tiêu bớt.

Hần cười lạnh một chút, nghĩ rằng người diễn trò như vậy, để cho người diễn đủ luôn, đến lúc đó đừng có kêu cha gọi mẹ. Tiếp theo hần từ gần kéo đầu lấy ra áo mưa với bôi trơn.

Hết thấy chuẩn bị đầy đủ, Triệu Tuấn đem bôi trơn đổ ra bàn tay, đập vào hậu đình Tần Việt. Dịch trơn kia phát huy hiệu quả, này làm cho trong lúc ngủ mơ Tần Việt cảm giác hông mình bỗng phát lạnh.

“Không cần...” Y quyết quyết mộng, hai cánh hoa trắng bóng thịt nhìn qua càng mê người.

“Thật sự không cần?” Triệu Tuấn dùng ngón trỏ để cạnh cúc hoa Tần Việt đánh đánh, làm Tần Việt ngứa ngáy, muốn thu tiểu cục hoa lại. Nhưng lại bị tay kia Triệu Tuấn đè lấy tách ra, cứng rắn đưa một ngón

tay dò xét đi vào.

“Oa a... Đau quá!” Chỗ chưa bị khai phá bị khai mở hung ác, tròng vách tường nóng bỏng gắt gao bao vây lấy vật ngoại lai xâm nhập, cũng liều mạng vụn vụn muốn đẩy hẳn ra bên ngoài cơ thể.

Phản ứng nhanh nhạy làm cho Triệu Tuấn cảm thấy thập phần vừa lòng, “A, thật đúng là giống như lần đầu tiên.”

Hắn một tay khai thác hạ thân Tần Việt, một tay kéo toàn bộ người y lại. Cúc hoa Tần Việt đang bao lấy ngón tay Triệu Tuấn, toàn bộ liền xoay theo 180 độ.

“A...” Ma sát như vậy dẫn đến một loại nhiệt độ khác thường, nhưng cũng lại thoáng thống khổ do bị xâm nhập.

Tần Việt còn chưa kịp cẩn thận cảm nhận tư vị mất hồn khó hiểu này, gốc rễ của y lại bị bao lấy trong lòng bàn tay, không nhanh không chậm mà động lên xuống. Cứ như thế, cảm giác chỗ phía sau đó cũng trở nên rõ ràng, Triệu Tuấn rõ ràng thấy được tròng vách bên trong dần dần thả lỏng.

Thừa cơ hội này, hắn lại duỗi thêm một ngón tay, đồng thời động tác tay trái nhanh hơn, bao lấy đầu nắm, ở nơi mẫn cảm nhất mà đảo quanh. Tần Việt làm sao chịu được loại tra tấn này, rất nhanh ngay tại thể công kích trước sau không chịu nổi, liền thẳng lưng đem lượng tồn trữ đã lâu mà phóng hết ra ngoài.

Triệu Tuấn vẫn chuyên chú khai phá hậu huyệt, không dự đoán được xử nam Tần Việt này mẫn cảm, chịu không nổi áp lực như vậy, bị bắn đầy một mặt.

Mắt thấy Tần Việt phát tiết quá nhanh, vẻ mặt ửng hồng, thư thư phục phục nằm trên gối hắn, Triệu Tuấn lại là một đầu hắc tuyến.

“Tối hôm nay không thao chết tiểu vương bát đản này ta sẽ mang họ Tần!” Hắn thề.

Nghĩ vậy, hắn cũng lười làm tiếp công tác chuẩn bị. Tuy rằng Triệu Tuấn vẫn muốn làm một tên công tốt, nhất định phải làm tốt tiền diễn, không thể làm cho đối phương bị thương. Nhưng đối tên này, có thể ngoại lệ!

Tuy rằng vừa rồi trong phòng tắm hai người nhiệt tình như hỏa, nhưng trải qua một phen ép buộc vừa rồi, gia khóa của Triệu Tuấn đã sớm nhuyển hạ, ủ rũ nằm trong bụi cỏ. Triệu Tuấn cầm nó, qua loa làm nó cứng lên, tách đùi Tần Việt ra định đi vào.

Chính là hắn thiên phú dị bẩm, tuy rằng mới trong trạng thái bán cương, cũng so với người thường muốn đủ. Tần Việt chưa chuẩn bị tốt, sao có khả năng để hắn tùy tiện liền liền vào được.

Mới nhét vào non nửa cái đầu nắm, Tần Việt đã muốn đau ngủ không được, lung tung kêu lên: “Má ơi... Đau quá... Ô... Ta không cần, không cần...”

Triệu Tuấn ngăn phần eo y đang vặn vẹo không ngừng, lại bỏ thêm chút bôi trơn, thoáng ma sát vài cái, cuối cùng hung hăng đâm vào trong cơ thể Tần Việt.

Lúc này Tần Việt muốn kêu đều kêu không được, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn chăm chăm trần nhà, đem răng cắn chặt.

“Hô, như thế nào nhanh như thế!” Phân thân Triệu Tuấn bị vách tường Tần Việt dùng sức lui lại, lẩn tránh, cũng không có bao nhiêu dễ chịu.

Nhưng việc đã đến nước này, cũng không có đạo lý làm được một nửa liền ngừng.

Huống chi Triệu Tuấn đối với kỹ thuật của mình thập phần tự tin. Hắn ngừng thất lưng bất động, làm cho tràng vách quen thuộc độ cứng của mình, lại thành thạo đưa tay đặt lên hai bên núm vú Tần Việt, động tác nhanh nhạy làm nó đứng lên. Hai viên khỏa hồng hồng bị hấn lại nhu lại nắn, rất nhanh liền cứng rắn. Cùng lúc đó, tràng vách tường mỏng manh cũng có phản ứng, bắt đầu co rút lại.

Triệu Tuấn thấy có hiệu quả, bắt đầu đỉnh vào rất chậm. Lại một tay đỡ phân thân Tần Việt còn đang ử rữ, xoa nắn khối túi mềm mại. Chỗ này nọ thật thập phần miễn cưỡng, còn chưa có xoa nắn bao nhiêu cái liền lại đứng lên.

Miệng Tần Việt cũng lâu lâu lại phát ra vài tiếng rên rỉ mỏng manh.

Nhưng y vẫn nằm bất động, chỉ có lông mi run run không ngừng, Triệu Tuấn cảm thấy mình rất giống đang gian thi. Nghĩ vậy, hắn cơ hồ đều muốn nhuyển xuống.

“Mẹ nó.” Hắn mắng một tiếng, đem phân thân đang dưới thân Tần Việt rút ra, mạnh vuốt vài cái, lại nhìn nhìn xét xét Tần Việt đang nửa ngủ nửa tỉnh, dứt khoát kéo y lên, mắt không thấy tâm không phiền!

Hắn lại lần nữa đem thân thể y kéo lên, kề sát lỗ lưng bóng loáng của Tần Việt, liền một trận thoải mái run rẩy, hương sữa tẩm nhẹ nhàng quanh quần chớp mũi, cũng làm cho tâm tình đang phiền chán của hắn bình tĩnh vài phần. Hắn đỡ phân thân mình, lần nữa mai nhập vào cơ thể Tần Việt.

Lúc này đây hắn không tính thủ hạ lưu tình, mà sẽ dựa vào thỏa mãn của mình mà đánh thẳng vào cơ thể Tần Việt trước mặt thôi.

Tần Việt chỉ cảm thấy tràng vách của mình bị người nào một lần lại một lần va chạm mở ra, y muốn đem vật kia đuổi ra ngoài, lại làm không được.”... Ta muốn ngủ...” Đầu y chôn trong gối, không nói cho trọn vẹn một câu đầy đủ nổi.

Triệu Tuấn còn tưởng rằng y nói mình không ra sức đủ, liền đem thứ nóng rực của mình hoàn toàn nhập mạnh vào, tràn vách tường bao chặt hần, hần lại dùng khí lực mạnh hơn san bằng các nếp uốn. Khi rút nhục bông ra liền mang theo bao nhiêu mị thịt tiên diễm cùng nước ẩm ướt, hỗn hợp xì xì tiếng nước, là một bộ cảnh dâm mỹ không chịu nổi.

Tuy rằng duyệt qua bao nhiêu tiểu cúc, Triệu Tuấn không thể không thừa nhận thân thể Tần Việt là đứng số một số hai trong số nam nhân hần gặp. Da y bóng loáng co dãn, ôm lấy vừa có thịt nhưng không mập, bởi vì không có cơ bắp, sờ lên lại mềm nhũn, hai người trong lúc làm độ phù hợp cũng rất cao.

Một khi đã như vậy, hai người làm bạn cũng không có gì không tốt... Triệu Tuấn trong đầu hiện lên ý niệm này trong đầu.

“Ta... Ta muốn... A...” Tần Việt rên rỉ làm cho Triệu Tuấn càng động tình. Hần đột nhiên cúi người xuống, đem Tần Việt xoay mặt lại, cho y một cái hôn nồng nhiệt đúng tiêu chuẩn.

Tần Việt vô lực nhưng kiên trì không ngừng chống lại hần, hai mắt hơi nước lưng tròng, nhìn qua dục cự còn ngênh, quả thực mê người không chịu được.

Triệu Tuấn một bên mạnh mẽ dùng sức làm một bên dùng ánh mắt tình dục bừa bừa phần chấn nhìn y, “Nói cho ta biết... Ngô... Người muốn cái gì?”

“Nhịn không được ... Thật là khó chịu! Ta muốn đại tiện!”

Được xưng Triệu mỗ mỗ Kim thương không ngã, cứ như vậy không hề đoán được liền bắn vào trong cơ thể Tần Việt...

Lời tác giả:

Ấn, trong đam mỹ tiểu thuyết tiểu Cúc Hoa đều là hương, đừng hỏi ta vì cái gì không súc ruột...

7. Chương 7

Tần Việt mơ thấy ác mộng.

Y mơ thấy mình đang thích ý nằm trên sườn núi ở phía sau phòng của lão gia, trên núi nở đầy cúc đại, đại hoàng (đại hoàng miêu) và A Hoa (cẩu Tiểu Hoa) đi theo bên người, đại hoàng thân thiết liếm hai má y, A Hoa cũng vui vẻ ngoan y vài cái.

Trong nháy mắt, điện thiểm lôi minh (*), mây đen dày đặc. Y đứng dậy muốn chạy về nhà, lại phát hiện

đại hoàng trên đầu vai mình biến thành Tiểu Băng, tiếp theo hạ thân đau xót, A Hoa biến thành Triệu Tuấn, một ngụm cắn vào tiểu JJ của mình.

(điện thiếu lời mình: sấm vang chớp giật)

“A!” Y hét lớn một tiếng từ trong mộng tỉnh lại, thuận thế một cước đem Triệu Tuấn đá xuống giường.

“Ôi.” Y vừa động như vậy, mới cảm giác được xương sống thắt lưng nhuyển không chịu được, giống như đã bị chặt đứt.

Đáng thương Triệu Tuấn làm lụng vất vả một đêm, đang cố gắng ngủ lấy sức, còn bị Tần Việt đá tỉnh. Hắn nghiêm mặt đứng lên, toàn thân trần như nhộng, cái kia còn đang lác lư dưới Thần Quang (nắng sớm) càng chói mắt.

Tần Việt lập tức ngậy đại, nửa ngày không nói nên được một câu nào: “Người, người, người... Người sao lại ở trên giường ta!”

“Nhìn rõ đi, đây là giường của ta!” Triệu Tuấn sắc mặt cũng không khá hơn.

Tần Việt hậu tri hậu giác nhìn nhìn bốn phía, lại xóc chần lên nhìn nhìn, thất kinh phát hiện quần lót mình không cánh mà bay, vẫn ôm một tia cầu may hỏi: “Đêm qua... Không phát sinh cái gì đi?” Hắn chỉ nhớ rõ mình ngồi trên xe Triệu Tuấn, những cái khác đều đã quên.

Triệu Tuấn hướng mắt lên người nằm trên giường, “Nên làm không nên làm đều làm rồi.”

“Ý của người là...”

Triệu Tuấn nhếch miệng cười, lộ ra hàm răng trắng nhưng nét mặt âm u.” Mông người không tệ.”

Tần Việt nháy mắt bị dọa! Y bắt đầu nhận thấy nguy cơ, máy móc đem mông dịch sang bên cạnh, ý đồ cách xa Triệu Tuấn một chút, lại ngoài ý muốn phát hiện cúc hoa thật nóng bỏng đau rát, giống như là... giống như là đã bị cái gì xuyên vào!

Không phải đâu! Nội tâm y hò hét ta bắt quá chỉ là muốn tìm bạn gái thôi mà, tại sao vừa mới đứng lên đã thành “bạn gái” người khác! Thật sự là tiền mất tật mang!

Nhìn Tần Việt một bộ dáng như gặp quỷ, Triệu Tuấn nghĩ tên gia hỏa này còn đang giả vờ, đêm qua đều lằng như vậy, hôm nay còn làm bộ dáng trinh tiết liệt nam cái gì.

Tần Việt chưa từ bỏ ý định lại xác nhận: “Người cùng ta... Cái kia?”

Triệu Tuấn gật đầu.

“Người ở trên, ta ở dưới?”

Triệu Tuấn lại gật đầu.

“Cho nên ta bị người thượng?”

Triệu Tuấn cảm thấy như vậy không đúng, sửa y: “Là người câu dẫn ta, cảm ơn.” thịt béo đưa tới miệng không ăn, thì là có bệnh.

Tần Việt nghe xong nháy mắt bị đảo điên.

Là do mình câu dẫn Triệu Tuấn? Câu dẫn Triệu Tuấn... Câu dẫn?!

“Người thú vị lắm!” Tần Việt ở trong lòng lặp lại mấy lần, mạnh theo trên giường đứng lên, không quên dùng chăn che thân thể mình. Y kích động về mặt đồ bồng, “Ta như thế nào có khả năng câu dẫn người! Người là nam nhân! Ta chẳng lẽ muốn câu dẫn người, muốn người thượng... ta sao? Hừ, ta lại không phải đồng tính luyến ái!”

Triệu Tuấn nghe giọng y tràn ngập ý khinh bỉ đồng tính luyến ái, trong lòng cũng phát hỏa, “Sự thật là như thế. Người có bệnh như vậy hay không, thì tự hỏi chính người.”

Tần Việt bị hấn kích mắt đều đỏ lên, “Người gạt người! Người...” Y thì thào vài câu, đột nhiên vọt mạnh lên ngăn Triệu Tuấn, lấy tay gắt gao kháp trụ yết hầu hấn.” Cho người gạt người! Cho người gạt người!”

Triệu Tuấn không nghĩ Tần Việt lại xúc động như thế, nhất thời bị y chế trụ. Nhưng hấn tốt xấu gì cũng thường xuyên rèn luyện, tay trói gà không chặt như Tần Việt căn bản không phải đối thủ của hấn. Chỉ thấy hấn đưa tay kiểm trụ cánh tay Tần Việt, không chút khó khăn đem tay y đẩy ra, lại xoay người một cái đem y đặt ở dưới thân.

Tần Việt bị hấn ép tay chân không thể nhúc nhích, chỉ có thể không cam lòng dùng đôi mắt tỏ con mà hung tợn trừng hấn.

Triệu Tuấn bị y nhìn trong lòng có chút chột dạ. Tuy rằng đêm qua là Tần Việt châm ngòi thổi gió mới tạo thành thảm kịch như vậy, đây là tự làm bậy không thể sống, nhưng loại sự tình câu dẫn này, quả thật là Triệu Tuấn tự mình lý giải, không thể nói là sự thật được. Nói không chừng thật là y vô tâm không phải như vậy..

Hấn không muốn xuống nước.

Ít nhất trận tranh phong hiện tại này, hần không thể thua.

Triệu Tuấn chống lại ánh mắt Tần Việt, lạnh lùng nói: “Người muốn chứng cứ? Đây là chứng cứ.”

Nói xong, hần cầm trụ vật tử huyết của Tần Việt, không chút thương tiếc triệt động đứng lên.

Tần Việt khó nhịn vắn vẹo vòng eo, “Người biến thái, tại sao sờ ta nơi đó! Người... Ân a... Người buông tay...”

“Người xem thân thể của người phóng đảng như thế, bị ta sờ hai cái liền cứng rắn, còn nói không phải người câu dẫn ta?” Triệu Tuấn đem bàn tay dính dâm dịch đưa đến trước mặt Tần Việt, ở trên khuôn mặt tái nhợt của y mà lau lau.”Rõ ràng là chính người hư không tịch mịch, giờ lại ngược lại muốn trách ta, thật là buồn cười.”

“Bị người làm như vậy, người bình thường đều cứng lên ...”

“Nga, nguyên lai người bình thường bị nam nhân sờ cũng sẽ cứng lên? Ta vậy nhưng thật sự không biết.”

Tần Việt bị lời hần nói đâm vào thương tích đầy mình, hoàn toàn không thể phản bác, chỉ có thể cắn môi dưới chịu đựng lời hần nhục nhã.

Triệu Tuấn cũng trêu đùa y đủ, buông tay y đứng lên khỏi giường, chỉ vào cửa lạnh lùng nói: ” Mau cút đi khỏi phòng ta!”

Tần Việt sững sốt vài giây, đột nhiên mạnh mẽ đứng lên, một đầu lao ra khỏi căn phòng làm cho người ta hít thở không thông này.

Triệu Tuấn hừ một tiếng nằm lại trên giường, vừa quay đầu nhìn thấy sàng đan phủ kín dấu vết ngày hôm qua hai người hoan ái lưu lại, không khỏi có chút không thích ứng. Hần nằm yên lặng cố nén vài phút, cuối cùng vẫn là không chịu nổi, đứng lên thay đổi sàng đan mới, lúc này mới có cảm giác mỹ mãn ngủ.

Chờ hần lại tỉnh lại, đã muốn một giờ chiều. Qua 12 giờ không ăn cơm lại xuất ra bao nhiêu năng lượng, hỏa thiêu hỏa liệu (*), kích thích hần thiếu chút nữa trong lúc đánh răng mà nôn ra đến nước.

(hỏa thiêu hỏa liệu: ý chỉ trong lòng vô cùng gấp gáp hoặc trên người có nhiệt gây khó chịu. Nguồn: phuhuyet.wp)

Bệnh bao tử lại tái phát.

Triệu Tuấn rất nhanh rửa mặt xong, đứng trước gương lẳng lặng nhìn bản thân, đưa tay đem mấy sợi tóc

trên trán khoát đi.

Giấc ngủ đầy đủ làm hần tinh thần khôi phục, cuối cùng cũng có thể tĩnh tâm để tự vấn chuyện tối hôm qua một chút. Hần không thể không thừa nhận, hành vi của mình quá mức sơ suất. Tuy rằng nói đến đương sự kia Tần Việt không thể chối bỏ trách nhiệm, nhưng trận tính sự này dù sao chủ đạo vẫn là từ hần mà ra.

Tuy nhiên sáng nay thái độ Tần Việt vẫn là kích động đến hần, làm cho hần bức tức đầy mình.

Đồng tính luyến ái thì sao! Hần Triệu Tuấn một là bộ dạng không hề kém hơn một tên nào, hai là tính cách cũng không thua ai, ba là không có bệnh gì! Hần chính là đồng tính luyến ái thì xảy ra chuyện gì chứ!

Huống chi Tần Việt tự y cũng không trong sáng gì, nhìn tiểu bộ dáng câu nhân như vậy, nói là xử nam ngây thơ ai tin a? Lừa quỷ a! Trong quán bar này tao 0 cũng chưa chắc giả trang được như vậy.

Nghĩ vậy, chút tội ác lén lút bất an trong lòng Triệu Tuấn nháy mắt biến mất không thấy đâu dù sao chuyện này nhiều nhất cũng tính là rượu vào loạn tính, ai thiệt hơn cũng khó nói.

Hần mở cửa buồng vệ sinh, tính đi ra ngoài mua đồ ăn, đi ngang qua phòng khách thuận tiện nhìn lướt qua phòng Tần Việt cửa phòng đóng chặt, bên trong một tiếng động cũng không có.

Triệu Tuấn âm thầm hứ một tiếng, đẩy cửa đi ra ngoài.

8. Chương 8

Tần Việt đang suy nghĩ mông lung thì bên tai truyền đến tiếng cửa phòng đóng lại, thân mình chấn động.

Thật khó chịu a...

Thắt lưng vừa đau xót lại nhuyển, mông ả ả đau, môi đau muốn nứt ra, năng lượng đều mất sạch thật khó chịu. Cơ thể lại không có chút khí lực để đứng lên khỏi giường.

Luôn luôn trong trạng thái bán tỉnh bán mê.

Xem ra hôm nay không có biện pháp dậy được... Tần Việt nghĩ như thế, không khỏi tự đáng thương mình.

“Vì muốn viết loại thịt văn (*) này cho tốt, cư nhiên phải chịu tội như thế, xem ra ta với nó bất tự không hợp, thôi quên đi!”

(Thật ra trong QT cứ ghi là loại văn Marvin, ta không có raw và không hiểu nó là gì, nhưng hình như là loại H văn thì phải ^^)

Y vừa nói xong câu đó, di động đầu giường liền liên mạng rung, “Đại đao giống quỷ tử từ trên đầu chém tới...”

Không cần nhìn màn hình, Tần Việt cũng biết hồi bản thảo đây mà.

Y nhận mệnh cầm lấy di động, ấn nút nghe, “Uy.”

“Một kiếm kinh tình? Thanh âm người sao nghe nhỏ vậy?”

“Cái kia... Ta hai ngày này thân thể có chút không thoải mái, giống như phát sốt ...”

“Nga, phát sốt mà thôi, không sao cả, nhớ rõ công việc là được.” Bên kia điện thoại truyền đến thanh âm lãnh huyết vô tình, quả nhiên là tứ đại thiết huyết biên tập của diễn đàn H.

Tần Việt co rút khóe miệng, “Ta có thể hay không xin vài ngày...”

Không đợi y nói xong, biên tập liền không kiên nhẫn cắt lời: “Ta hôm nay gọi điện thoại là muốn nói với người chuyện này. Ta vốn chỉ phụ trách mảng võ hiệp, nhưng thấy truyện hiện đại kia của người, tổ trưởng bên ta cảm thấy hứng thú, nên ta đã đưa cho nàng xem, qua vài ngày nàng nữa nàng sẽ liên hệ người. Tổ trưởng xem qua rất nhiều văn chương phong phú, được nàng xem trọng là phúc khí của người, nhớ rõ biểu hiện cho tốt nga ~”

Tần Việt ngẩn người, vừa quyết định đào hố truyện này liền rớt xuống cái bánh lớn như vậy, y không biết nên khóc hay nên cười. Y lo lắng một chút, vẫn là thử hỏi: “... Nếu như ta định đào hố thì làm sao đây?”

(đào hố tức là để “hố” rất lâu mới ra chương mới, chắc mọi người biết rồi ha)

“A nga, vậy người sẽ bị nhốt vào Tiểu Hắc ốc trọn đời không thể siêu sinh đi.”

Nghe từ đầu điện thoại kia truyền đến thanh âm như vậy, Tần Việt vẻ mặt ngốc trệ.

Thật sự là... Ông trời muốn ta chết a!

Tần Việt cũng không nhớ là đang ở trên giường tiếc hận tiểu cúc hoa bị khai bao của mình nữa, mà vừa nghĩ đến cuộc sống trong Tiểu Hắc ốc, y liền lập tức thấy cả người tràn ngập năng lượng, từ trên giường đứng lên, run rẩy mở máy tính, bắt đầu cẩn thận đánh chữ.

Y thật sự là hết sức tập trung và chuyên chú, cứ thế tiếng cửa phòng đóng cùng tiếng bước chân đi cũng không hề nghe được.

Chờ y thật vất vả trong tình huống đau đớn vật vã mà đánh xong sáu ngàn chữ, mặt trời cũng đã sớm hạ xuống dưới chân trời.

Từ lúc Tần Việt ăn bữa ăn trước, đã muộn qua hai mươi tư giờ, vì vậy y lúc này không còn khí lực cũng không còn duy trì ra hình người nữa. Tần Việt nằm trên giường, giống như không muốn động dậy nữa.

**

Đến cuối tuần, Triệu Tuấn cũng không thấy ổn lắm.

Tuy rằng thân thể mới được thỏa mãn không lâu, nhưng tinh thần vẫn có chỗ cảm thấy khó chịu.

Hắn không biết Tần Việt rốt cuộc có đi ra khỏi phòng trong lúc mình không ở nhà hay không. Cửa phòng y vẫn đóng chặt, bên trong không có lấy một tia hơi thở sự sống.

Thậm chí buổi tối lúc Triệu Tuấn về nhà đứng dưới lầu nhìn xung quanh, cũng nhìn không thấy tí tẹo ánh sáng nào trong phòng y. Tên gia hỏa này giống như là chết trong phòng rồi.

Y không có việc gì đi?

Bởi vì sự kiện kia, hai người đều trở mặt nhau, Triệu Tuấn không thể hạ thấp mặt mũi mình mà đi gõ cửa hỏi. Cứ thế một tia nghi vấn này vẫn quán quanh trong lòng hắn, duy trì áp lực đến tận sáng thứ hai.

Lúc Triệu Tuấn chuẩn bị ra khỏi cửa đi làm mới phát hiện, giấy Tần Việt vẫn đang để lộn xộn trước cửa giống y như hai ngày trước, mà trong phòng y vẫn đang không có một chút động tĩnh.

Hắn cuối cùng không nhin được.

Triệu Tuấn bước đi tiêu sái đến cửa phòng Tần Việt, vốn định đẩy cửa đi vào, do dự một chút, vẫn là nhẫn nại gõ gõ cửa.

không người đáp lại.

Hắn liền mở cửa, một cỗ mùi mốc meo đập vào mặt hắn.

Rèm cửa sổ đang kéo kín làm phòng chỉ có tí ánh sáng mờ mờ, lơ mơ có thể nhìn thấy một hình người đang

tư thế mộng đồ vào trên giường.

Triệu Tuấn trong đầu kêu một tiếng, đèn cũng không kịp mở, liền nghiêng ngả lão đảo bước xuyên qua đồng tạp vật lung tung mà đụng đến được giường, chạm vào thân thể Tần Việt.

Nóng ...

Hắn như trút được gánh nặng thở ra một hơi, thâm oán chính mình suy nghĩ quá nhiều, lại đẩy người trên giường, “Rời giường, nên dậy đi làm.”

Như trước không hề phản ứng.

Triệu Tuấn nghĩ Tần Việt còn muốn cùng mình hồ nháo, rút tay về định rời đi, lại trong nháy mắt, đột nhiên nghĩ tới cái gì, tùy tay mở đèn đầu giường.

Ngọn đèn tiết kiệm năng lượng liền chiếu ra ánh sáng trắng, hiện ra gương mặt Tần Việt đồng dạng đang trắng bệch.

Tay Triệu Tuấn vừa để trên trán Tần Việt, lập tức rút lại sao lại nóng như thế...

Hắn không chần chờ, từ trong tủ quần áo tìm ra kiện áo lông dài nhất đem Tần Việt trùm kín từ dưới đất đứng lên, ôm hắn cọ cọ ra cửa.

Nhân mạng quan thiên, cứu người quan trọng hơn.

9. Chương 9

May mắn Triệu Tuấn đưa y đi coi như đúng lúc, Tần Việt không bị nhiễm viêm phổi hay biến chứng nghiêm trọng nào.

Chính là hành vi dùng áo lông bao bệnh nhân bị bác sĩ quở trách cho thông suốt, hiện tại không phải mùa đông lạnh giá, bao như vậy không bệnh cũng muốn thành bệnh.

Khi đưa Tần Việt vào khám, Triệu Tuấn nội tâm còn thực nhấp nhô, nghĩ rằng mình kỹ thuật không sai, cũng làm trơn, không làm y chảy máu, không đến nỗi bị thương nghiêm trọng như thế đi?

Mãi đến khi kiểm tra kết quả xong Triệu Tuấn mới yên lòng, nguyên lai Tần Việt là bị cảm mạo thông thường, hơn nữa trong lòng bị đá kích quá lớn, mà không hảo hảo nghỉ ngơi, bao nhiêu bệnh tật liền phát

tối rào rạt.

Không biết Tần Việt biết mình nhất thời nói bậy nhưng lại được việc thực, có hối hận nói sai rồi hay không.

Tần Việt ở trong bệnh viện nằm hai ngày, cuối cùng ý nghĩ thanh tỉnh, có thể chạy có thể nhảy. Nhưng bác sĩ còn lo lắng, bắt y nằm viện quan sát vài ngày, không cho về.

Cách ngày Triệu Tuấn liền đem theo quần áo lại cho y tắm rửa.

Hai người còn không có quên hận thù đêm đó, đều tự nghiêm mặt không ai nói lời nào.

Triệu Tuấn ngồi đó cảm thấy không thoải mái, hỏi: “Còn thiếu gì? Ta ngày mai mang vào đây cho người.” Ngữ khí nhưng thật ra lại bình thản, không có ý nào không tốt.

Tần Việt đã sớm không muốn ngồi yên trong bệnh viện, từ đáy lòng cảm thán: “Nếu có máy tính thì tốt rồi.”

“Người thế kia mà lại siêng năng thế.” Triệu Tuấn đứng lên, “Không có việc gì thì ta đi.”

“Triệu Tuấn...” Tần Việt muốn nói lại thôi, y cảm thấy chuyện tối hôm đó Triệu Tuấn nên có lời giải thích với mình. Dù sao cũng ở chung một nhà, y cảm thấy Triệu Tuấn tuy rằng cá tính ngạo một chút, nhưng tuyệt đối không phải loại người lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn.

Nhưng lúc chạm phải ánh mắt đối phương, đủ loại nhục nhã sáng hôm đó lại nảy lên trong lòng, y không khỏi đem nửa câu sau định nói nuốt xuống.

Triệu Tuấn tựa hồ hiểu được, hần hơi hơi vuốt cằm, “Chờ người xuất viện về nhà nói sau.”

Về nhà...

Tần Việt lúc ban đêm nằm ở bệnh viện đang nằm truyền nước tiêu độc trên giường, nghe tiếng động cách vách tường, đột nhiên rất tưởng niệm cái bộ dáng loạn bất tao kia của mình, rồi lại tự mình quen thuộc cốt tử lý (*) bước đến giường.

(Kiểu như quen thuộc đến thâm căn cốt tử)

Giữa trưa hôm sau, Triệu Tuấn ngoài dự đoán lại tối, còn mang theo laptop của hắn.

“Đã lâu không dùng, cho người mượn.”

Tần Việt nhìn thái độ Triệu Tuấn có chút không được tự nhiên, lại cố ý làm ra vẻ thật lạnh nhạt, có chút không hiểu mà thụ sủng nhược kinh.

Hai người mặc dù ở cùng một mái nhà, nhưng đều tự phân chia thật rõ ràng. Triệu Tuấn dường như thực chán ghét người khác chạm vào đồ gì của hắn, cũng như chán ghét người khác xen vào cuộc sống hắn. Dem máy tính của mình cho Tần Việt mượn, đã muốn xem như nhượng bộ rất lớn.

“Cảm ơn.”

Triệu Tuấn giúp Tần Việt cắm dây điện vào mạng, Tần Việt trước tiên định mở web nhìn xem trang viết văn của mình thế nào, ba ngày này không biết có người nào thúc giục chương mới hay không.

Nhưng Triệu Tuấn còn cạnh bên, hắn lại không chút hảo ý mà nhìn chăm chăm màn hình, y đành phải cố gắng hạ xúc động làm bộ bình tĩnh, lui mà tiến đăng nhập chương trình chat.

Không nghĩ tới vừa mở ra liền nhảy lên một cái yêu cầu thêm bạn tốt, tên viết Băng Nặc, hình đại diện là một gương mặt tóc dài áo choàng nữ tính.

Triệu Tuấn hồ nghi nhìn y một cái: “Bạn trên mạng?”

“Không biết.” Tần Việt không biết ma xui quỷ khiến sao mà phủ nhận.

Không nghĩ tới yêu cầu thêm bạn tốt liền tiếp nhảy tới, toàn bộ phòng bệnh đều có thể nghe được tiếng động tích tích máy tính truyền ra. Tần Việt thật có lỗi nhìn người xung quanh, lại nghe thấy tràn ngập yêu cầu thêm bạn.

Lúc này tên kia viết: biên tập tổ trưởng.

“...”

Tần Việt lập tức thêm đối phương vào bạn bè.

Triệu Tuấn biết y có việc muốn tán gẫu, lấy cơ hút thuốc tránh ra.

Cùng lúc đó Băng Nặc phát ra cái cửa sổ tán gẫu: người ngừng ba ngày là muốn tìm chết sao?

Cho dù cách màn hình, Tần Việt cũng cảm giác được sát khí dày đặc, không hổ là biên tập tổ trưởng, lực uy hiếp thật không phải người thường có thể so sánh.

Một kiếm kinh tình: báo cáo biên tập, ta phát sốt, hiện tại đang ở trong bệnh viện.

Băng Nặc: ngươi là người S thị đi? Bệnh viện nào?

Tần Việt sưng sốt, vẫn là tỉnh lại nói: bệnh viện Kiến Quốc.

Băng Nặc: Ngươi chờ chút!

Một kiếm kinh tình: Chờ chút, đây là ý gì?

Đối phương gửi đến hình mặt bắt đặc dĩ.

Tần Việt nhìn chăm chăm màn hình sưng sốt ba giây này, đây là muốn tới thăm bệnh? Chắc là mình suy nghĩ nhiều quá. Biên tập tổ trưởng một ngày kiếm bạc tỷ, nắm trong tay toàn thủ hạ đại thần, như thế nào sẽ đến quản chuyện một tiểu lâu la như mình.

Nghĩ như thế, Tần Việt liền thoải mái.

Thừa dịp không có Triệu Tuấn, y lập tức vào trang web quen thuộc liền tìm được truyện của mình. Y vừa thấy liền cao hứng, hơn mấy chục cái trả lời, mấy cái đầu đều là thúc giục.

Không kiêng ăn dưa chuột: tác giả đại đại ngươi còn trở về hay không đây!

Kho tàu tào phớ: ngừng ba ngày có chuyện gì sao?

Cứu mạng: mọi người không cần chờ, tác giả nhất định là cùng bạn trai đi OOX.

...

Đến đây vẫn coi như hài hòa, Tần Việt tự động xem nhẹ các bình luận, vui tươi hơn hỏ đi tiếp xuống dưới.

Thối qua: Đã lặn xuống nước hồi lâu, nhưng đến đây ta không thể không ngoi lên nói, Một kiếm kinh tình đại đại vẫn là trở về viết truyện Võ hiệp đi, loại hiện đại không thích hợp với ngươi... Trời ạ! Ta cho tới bây giờ chưa thấy qua ai trong nước ta viết văn như thế này! Thật văn gì vậy a!

Muốn nói hai câu: Không còn sức để mắng nữa, quần đều muốn cởi ra rồi ngươi liền đối xử với ta như thế?

Ta xem thấu được bản chất ngươi: kỳ thật đây là đam mê văn đi, mấy nữ chính đều phân tán hết như thế,

nam chính mỗi ngày cùng bằng hữu chung một chỗ, thực khả nghi. Mọi người không cần ầm ỹ, nam chính cùng nam phụ mới là tình yêu chân thật!

Khẩu Hồ: Khác phái luyện chết rồi!

Thản nhiên dẫn đầu: LS là làm sao nói vậy? (*LS là comment phía trước*)

Luận nam chính kê kê có bao nhiêu lớn: kỳ thật nam chính là ED (*), nếu không hẳn sao có khả năng đến bây giờ cũng chưa bắt Rosemary cùng nhau?! Mỗi ngày chỉ ấp ắp ôm một cái mà không có bước tiếp theo... Thật sự là đủ!

(*Khu! Theo ta search bác GG thì ED là yếu sinh lý, hoặc liệt d**ng, hay là các bệnh rối loạn cái ấy ấy nha =))))*)

Giận ngã Durex: ta cá một xe đưa chuột, tác giả nhất định là xử nam!

...

Tần Việt biểu tình phức tạp xem hết các bình luận, cuối cùng đầu đầy hắc tuyến đóng lại màn hình.

Ta nhất định phải đào hố! Cho đáng! Y trong lòng rít gào.

Dù sao làm thế nào cũng đều không viết được nội dung làm cho người ta vừa lòng, không bằng về sau lại viết loại truyện võ hiệp mà mình am hiểu, cho dù đề tài nhảm chán, tốt xấu còn có điểm được yêu thích, không đến nỗi giống như bây giờ người gặp người ghét.

Tần Việt thở dài đem máy tính khép lại. Vừa kịp lúc Triệu Tuấn hút thuốc xong đi đến.

“Thời gian không còn sớm, ta còn phải về công ty đi làm.”

Tần Việt đem máy tính đưa cho hắn: “Cảm ơn người, ta dùng xong rồi.”

Triệu Tuấn có chút kinh ngạc, “Người không cầm để xem phim?”

“Không cần.” Y sợ quần không được mình lại tự đi lên xem mấy cái bình luận ngược tâm này.

Triệu Tuấn cũng không nhiều lời, đem máy tính bỏ vào túi bước đi.

Đến cầu thang, hắn không cẩn thận đụng phải một nữ nhân. Đối phương bước lui lại mấy bước, mím miệng nhỏ giọng nói thực xin lỗi.

Triệu Tuấn nhìn nàng áo choàng cùng tóc dài, cảm thấy giống như đã từng biết qua, nhưng thời gian gấp quá không kịp suy nghĩ kĩ, lại nói hắn đối với nữ nhân cũng không hứng thú gì nhiều.

Nữ nhân xoa xoa bả vai bị đụng đau, lại thản nhiên cười cười nhìn mấy người xung quanh, dọc theo hành lang tìm được phòng 308, hướng về phía đại thúc ở giường bệnh gần cửa hỏi: “Xin hỏi ở đây người nào là Tần Việt?”

“Tiểu gia hỏa ở kế cửa sổ kia hình như họ Tần.”

Nữ nhân cảm ơn đại thúc, hướng Tần Việt đi qua.

“Một kiếm kinh tình.”

Bị người khác hô lên bút danh, Tần Việt ngạc nhiên quay đầu. Nhưng mà người xuất hiện này thật làm cho y cảm thấy không thể tưởng tượng được.

“Là người!”

Nữ nhân trên mặt vẫn là tươi cười thản nhiên, “Chúng ta lúc trước đã gặp qua sao? Ta là biên tập Băng Nặc.”

“Đúng vậy, ngươi là Tiểu Băng, ngươi không nhớ chuyện buổi tối thứ Sáu? Ngươi...”

Băng Nặc đang tươi cười cuối cùng xuất hiện một tia co rút, “Đợi chút! Chúng ta đi ra ngoài nói!”

10. Chương 10

Hai người cùng nhau đi xuống lầu, đứng trong hoa viên. Giữa trưa mặt trời nắng gắt, bên ngoài không có người nào, rất tiện nói chuyện.

“Tiểu Băng...”

“Gọi ta Băng Nặc đại nhân!” Băng Nặc thái độ hoàn toàn thay đổi.

Nhớ đến chuyện buổi tối thứ Sáu, da đầu Tần Việt liền run lên, vội sửa miệng: “Là, tiểu... nga, Băng Nặc... đại nhân.”

Băng Nặc gật gù đầu, đối với xưng hô này tỏ vẻ thực vừa lòng. “Người có biết ta?”

“Đúng vậy, thứ Sáu trước chúng ta cùng nhau uống rượu, người còn ới ra người ta một thân. Người không nhớ sao?”

Băng Nặc trong trí nhớ mơ hồ, nhớ ra mình tựa như là có gặp qua một tên đầu đất mang cặp kính đen cổ lỗ như vậy. Nguyên lai chính là tên gia khóa trước mắt này?

Nàng có chút chột dạ hỏi: “Người... là tại sao mà vào bệnh viện?”

Tần Việt mặt liền đỏ, “... Cảm mạo thông thường thôi.”

Băng Nặc lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, nàng còn tưởng rằng mình uống say đối gia khóa này mạo phạm cái gì, làm cho y nằm viện. Bất quá tiểu tử này cũng kỳ quái, bất quá là cái cảm mạo, mặt đỏ cái gì?!

“Ta cảnh cáo người, sau này không được nói người ở trong quán bar gặp ta! Nếu không...” Băng Nặc ánh mắt thực sắc bén. Tần Việt thành công bị nàng hù, “Nếu không thì sao?”

“Nếu không đem người nhốt vào Tiểu Hắc ốc trọn đời không thể siêu sinh!”

Đe dọa này đối với Tần Việt phi thường hữu hiệu, y lập tức khuất phục, “Tiểu nhân không dám, tiểu nhân không dám!”

“Tốt lắm, giờ nói chuyện văn của người đi.” Băng Nặc từ túi cầm tay lấy ra máy tính, mở ra truyện của Tần Việt. “Người có biết ta vì sao muốn biên tập truyện của người không?”

Tần Việt gãi gãi đầu, thử hỏi: “Bởi vì ta hành văn hay?”

Băng Nặc lặng yên.

“Nga, là bởi vì ta câu tứ không tệ?”

Băng Nặc nhú mày.

Tần Việt lại trầm tư suy nghĩ một trận, đột nhiên vỗ tay một cái, “Ta đã biết, nhất định là biên tập đại nhân nhìn thấy ta có tiềm lực thật lớn!” Trong tiểu thuyết võ hiệp đều là viết như thể này tuyệt thể cao

thủ vừa thấy nam chính đều nói người này tuổi nhỏ nhưng cốt cách thanh kỳ, là khối ngọc tốt để luyện võ. Băng Nặc tuy rằng tuổi trẻ chút, nhưng tốt xấu cũng đã duyệt qua vô số văn, có kinh nghiệm phong phú, cho nên có thể từ hàng loạt cây viết trong tay nhìn ra Tần Việt không giống người thường.

Trả lời Tần Việt là một trận cười to, “Nga ha ha a...” Băng Nặc cười đến không còn hình tượng gì, giống như đã nghe được điều khôi hài nhất trên thế giới.”Thôi đi, còn hành văn hay, cấu tứ tốt... Ta làm biên tập lâu như thế, còn chưa thấy có người có thể đem loại thịt văn viết thành thanh thủy văn, đem vai nam haam muốn như ngựa giống viết thành ngựa thơ tiểu xử nam!”

“Kia, vậy người vì sao muốn...”

Băng Nặc hé miệng cười, nhất thời nói toạc ra thiên cơ: “Ta chính là muốn xem thử, người còn có thể viết ngựa thơ đến thế nào.”

Tần Việt cảm giác lòng tự trọng của mình!!! Nát tan.

Băng Nặc thoải mái vỗ vỗ vai y.”Được rồi, người cũng không cần phải buồn vậy. Kỳ thật hành văn của người vẫn là rất khá, hơn nữa truyện cũng đã có nội dung. Tuy nhiên cấu tứ người viết... căn bản chính là quá ngựa thơ! Người có biết tiểu thuyết về mấy tên ngựa đực quan trọng nhất là cái gì không? Là thượng! Người đem nam chính viết thành mấy tên trạch nam, ai muốn xem?”

Tần Việt nghe xong có chút không phục, nhỏ giọng kháng nghị: “Kia cũng không thể gặp một lần thượng một lần, quan trọng phải có quá trình yêu đương, không thì cũng quá tùy tiện rồi!”

“Ngu ngốc! Xã hội hiện đại giờ tiết tấu phải nhanh như thế, thời nay đều là làm tình tốc chiến tốc thắng, không lên giường ai còn muốn đi gặp mặt. Viết văn cũng giống vậy, người đem truyện tình viết ra dài dòng như vậy, làm sao có khả năng thu hút độc giả. Người không thể lấy kiểu truyện võ hiệp để viết loại thịt văn! Muốn viết truyện hiện đại này cho hay, nhất định phải đem tiết tháo của mình rút cho chó ăn!”

Tần Việt ngựa thơ bị lời Băng Nặc nói cho muốn chần cả đầu, y nuốt nuốt nước miếng, “Ta giống như đã có điểm hiểu được ...”

Băng Nặc thấy đã có hiệu quả, ngữ khí nhẹ nhàng lại, “Trong khoảng thời gian nằm viện này người hảo hảo tự vấn một chút. Nếu lại viết chẳng ra gì như thế, người sau này khối mơ tưởng sẽ được danh hiệu gì.”

“Ta sẽ cố gắng!”

Tiến Băng Nặc đi, Tần Việt không khỏi cảm thán mấy cái bề ngoài này nọ quả nhiên không thể tin, Băng Nặc nhìn qua nhả nhả, không ngờ lại là một con cạp cái.

Nữ nhân thực đáng sợ...

**

Ngày xuất viện, nội tâm Tần Việt thực không yên không muốn cùng Triệu Tuấn gặp mặt! Tuy nói khi ở bệnh viện quan hệ giữa hai người đã dịu đi không ít, nhưng cứ nghĩ đến việc sinh hoạt tại cùng một mái nhà, Tần Việt vẫn là còn chút khấn trương.

May mắn Triệu Tuấn ban ngày phải đi làm, nên thời điểm Tần Việt về nhà hần còn chưa có mặt. Thừa dịp này, Tần Việt nhanh chóng thu thập phòng một chút, y nhìn cảnh căn phòng hỗn loạn thật có chút chịu không nổi.

Lúc Triệu Tuấn về nhà, Tần Việt đang ở phòng bếp nấu mỳ gói, trong nhà khắp nơi đều là khói mù mịt.

Hần vọt vào phòng bếp tắt lửa, “Làm gì vậy! Người muốn đốt phòng sao!” Vừa về nhà liền thấy cảnh tượng này, ai cũng không thể cao hứng nổi.

Tần Việt bị nghẹn hai mắt lệ lưng tròng: “Ta muốn tự mình nấu bát mỳ ăn...”

Triệu Tuấn nhìn tình trạng trong nồi đen thui nhìn không ra vật gì, nửa ngày nói không ra lời.

“Được rồi, đừng ở chỗ này quấy rối.” Hần đem Tần Việt đuổi đi, xắn tay áo nấu bát mỳ trứng gà.

Tần Việt đeo một cái kính nghe mùi dầu thơm lừng, từ đáy lòng tán thưởng: “Oa, người thật lợi hại.”

Triệu Tuấn đầu đầy hắc tuyến, cái này là loại cơ bản nhất rồi đó, có cái gì mà tán thưởng.

Nhìn Triệu Tuấn bỏ đi, Tần Việt hỏi: “Người không ăn?”

“Ta đã ăn qua ở bên ngoài.” Hai người luôn luôn tự tách ra ăn cơm, phòng bếp cơ bản là để trang trí. Cho nên Tần Việt không biết Triệu Tuấn biết nấu nướng.

“Người trước chớ đi, ngồi đi.” Tần Việt sắc mặt có chút nghiêm túc.

Triệu Tuấn nhìn hần một cái, có chút không kiên nhẫn ngồi xuống.

“Cảm ơn người ngày đó đưa ta đi bệnh viện.”

“Nga.” Triệu Tuấn không nghĩ Tần Việt mở miệng đầu tiên chính là cảm tạ, không khỏi có chút xấu hổ.

“Còn có đây là tiền ngày đó mua quần áo.”

Triệu Tuấn đem tiền đẩy về, “Ngày đó nữ nhân kia tặng người.”

Hai người lại lâm vào lặng yên.

Tần Việt: “Ngày đó...”

Triệu Tuấn: “Chuyện ngày đó thực xin lỗi.” Hai người cơ hồ đồng thời mở miệng.

“Ta chỉ nhớ ta say rượu, sau đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

Triệu Tuấn hỏi lại: “Là ta hỏi người mới đúng, ta rõ ràng chỉ cho người uống ly bia, người làm sao lại say thành như vậy!”

Tần Việt đột nhiên nhớ tới trước khi đi đã uống ly rượu kia, liền một trận chột dạ, có lệ nói: “Ta cũng không biết... Ta rốt cuộc uống rượu rồi đã phạm cái gì?”

“Người vào lúc ta tắm rửa liền cởi sạch quần áo vọt vào ôm ta.”

“A?”

“Còn liếm chỗ này của ta.” Triệu Tuấn chỉ vào dưới hạ thân.

“Chuyện đó không có khả năng!”

Triệu Tuấn càng nói càng sinh khí: “Còn nói ta giống như tội phạm cường gian!”

“Phốc!”

“Còn...”

Tần Việt vội vàng cắt ngang hắn: “Được rồi được rồi, ta không muốn biết.” Y mặt đã đỏ như trái cà chua, thậm chí nghĩ muốn có cái lỗ để đem mình vùi vào.”Bất quá chúng ta đều là nam nhân, người cũng không thể...”

Triệu Tuấn thở dài, chuyện cho tới bây giờ cũng không cần phải che giấu nữa. Hắn nhìn Tần Việt, khóe miệng mang theo vẻ cười như chẳng hề để ý.”Kỳ thật ta là đồng tính luyện ái! Ta thích nam nhân. Nói vậy

người đã hiểu chưa?”

“Người...”

“Ngày đó sự tình nói đến cũng là ta sai, ta thương người, nếu như người muốn báo thù, ta có thể cho người thương lại.”

“Người có ý gì?”

Triệu Tuấn đột nhiên đứng lên, đi về phía Tần Việt. Tần Việt nhìn hắn càng bước tới gần mình, nhìn tay hắn vươn tới, cuối cùng hoảng sợ bước lui từng bước. Chạm đến ghế dựa sát tường, phát ra âm thanh chói tai.

Triệu Tuấn hai mắt nhắm lại, “Ý ta là, người có thể thương ta một lần.” Nói xong, hắn đến trước mặt Tần Việt ngồi xuống.

Lời tác giả: Chương sau có H

*Lời bạn Ha: Đạo này đi làm tự kỉ quá, không biết phải nói với ai rồi phải làm sao giờ, nói chung là quay lại ship BL cho bớt buồn *lệ tuôn* TT.TT*

11. Chương 11: (có H)

Tần Việt còn chưa kịp phản ứng lại, Triệu Tuấn đã nhanh lẹ tiến tới giải khai dây nịt y.

“Người làm gì thế! Đừng làm vậy.” Tần Việt hỗn hển ngăn cản hắn.

Triệu Tuấn biểu hiện rất bình tĩnh, “Ta chỉ cho người một cơ hội thôi, nếu như người nói không cần, thì chuyện này liền cứ như vậy quên đi. Người nghĩ cho rõ ràng.”

“Người khẳng định thật sự cho ta làm... cái kia?”

Tầm mắt hai người chạm nhau, Triệu Tuấn gật gật đầu.

Tần Việt do dự, y dự định lặng lẽ đứng dậy. Nếu như thật sự đem Triệu Tuấn đặt dưới thân, có thể báo

được mối thù kia, cũng coi như hết giận. Tuy nhiên hẳn là nam nhân a! Ngực phẳng như vậy, trên người tất cả đều là cơ bắp cứng ngắc, tuy nhiên mỏng thật ra lại rất mềm, mặt cũng được... Ai nha mình nghĩ cái gì loạn thất bát tao vậy! Nếu lần đầu tiên của mình là cho người như hẳn vậy, có khi nào không lên được không a?

Triệu Tuấn giống như xem thấu suy nghĩ y, “Người sợ đối với ta không đứng lên được? Vậy thử xem chẳng phải sẽ biết.”

Tần Việt vẫn là không có thái độ gì.

“Được rồi, vậy quên đi.” Triệu Tuấn đứng lên.

“Ai... Đợi chút! Ta cũng chưa nói không cần a. Bất quá cũng không thể làm tại đây đi.” Tần Việt thanh âm càng ngày càng nhỏ.

Triệu Tuấn xoay người, lộ ra ý vị thâm trường mỉm cười, “Vậy thì đi phòng người.”

“Được.”

Tần Việt mở cửa phòng, Triệu Tuấn liền đi theo sau.

Bởi vì vừa thu thập qua, phòng sạch sẽ không ít, không còn nhiều giấy bút lộn xộn lung tung nữa. Tần Việt giải thích: “Ta hôm nay vừa quét dọn qua.” Nói xong lại cảm thấy mình lại làm điều thừa.

Hoàn hảo Triệu Tuấn cũng không phản ứng gì, chỉ thản nhiên nói: “Ngồi lên giường đi.”

“Vì sao ta phải ngồi lên giường, không phải ta thượng người sao?”

Triệu Tuấn châm chọc y: “Người biết sao?”

“...”

Triệu Tuấn đi qua ngồi cạnh y, tiếp tục kéo khóa quần y xuống, lộ ra quần lót màu xanh đen bên trong, rồi lấy tay kéo phân thân còn mềm nhũn của y ra, bắt đầu triệt động.

“A...” Tần Việt một chút cũng không thể nhịn, liền phát ra một tiếng rên rỉ.

“A, mới như vậy người đã chịu không nổi, còn như vậy thì sao.” Triệu Tuấn nói xong liền ngồi xuống, động tác tiếp theo liền làm cho Tần Việt không thể tin nổi – vươn đầu lưỡi liếm tính khí bán cương kia.

“Không cần! Bắn!”

Triệu Tuấn đè lại bàn tay không an phận của y, linh hoạt vươn đầu lưỡi trước thử thăm dò liếm liếm phần thân, lại dọc theo sườn bên cạnh đảo quanh. Tiếp theo hắn há mồm đem cả hành thể nuốt vào, phối hợp tay phải làm vận động như pít tông. Tần Việt phân thân hành thể này nọ đều được chăm lo đủ, đầu nắm xinh đẹp hồng nhật, nhìn qua thực sạch sẽ, tuy rằng so với Triệu Tuấn còn kém xa, nhưng cũng không tính là nhỏ, muốn đem cả căn nuốt vào thật sự là khó. Triệu Tuấn một bên phun ra nuốt vào, một bên dùng đầu lưỡi bao lấy linh khẩu y mà cọ xát, nước bọt dọc theo hành thể tích tích chảy xuống, đem đám lông mao dính ẩm ướt. Toàn bộ trong phòng chỉ có tiếng nước ả muối cùng tiếng Tần Việt khắc chế rên rỉ.

Tần Việt không đành lòng nhìn Triệu Tuấn dùng miệng chăm sóc phân thân mình, lại nhịn không được mà lén nhìn. Khoái cảm bị chinh phục hỗn loạn làm bản thân cảm thấy thẹn từng đợt đánh úp lại, khoái hoạt tới mức ngón tay y siết chặt ra giường dưới thân, đùi không chịu nổi khổng chế mà co rúm lại, thật sự là dục tiên dục tử. Nguyên lai đây là khẩu giao trong truyền thuyết, nguyên lai là mới làm như thế này, đã muốn thư thái như vậy, nếu thật sự đem thứ này vùi vào thân thể, sẽ còn là cảm giác gì nữa?! Tần Việt nhịn không được tưởng tượng ra tư vị như vậy.

“Ha a... Người đừng hút... Ta, ta muốn... Bắn! A!” Tần Việt rốt cuộc không đủ kinh nghiệm, bị Triệu Tuấn liếm như vậy không bao lâu, liền cuộn cuộn cảm giác muốn bắn. Y vốn định đem thứ gì đó của mình rút khỏi miệng Triệu Tuấn, nhưng Triệu Tuấn đè lại y, mãi đến một khắc cuối cùng mới buông ra. Chất lỏng màu trắng bắn tung tóe khắp tay Triệu Tuấn.

“Thực đậm, người bao lâu không có bắn rồi?” Triệu Tuấn mặt không đổi sắc, Tần Việt lại bởi vì cao trào và thẹn thùng mà đỏ thắm cả mặt.

“Từ lúc nằm viện ra vẫn chưa có...”

Triệu Tuấn lấy khăn giấy bên giường xoa xoa tay, đứng lên bắt đầu cởi nút áo mình. Tần Việt ngơ ngác nhìn hắn đem áo sơ mi cởi ra, lộ ra xương quai xanh khêu gợi, lại cởi bỏ đai lưng, để mặc cho quần theo bên hông chảy xuống. Nhìn Triệu Tuấn chỉ mặc một cái quần lót màu trắng hướng mình tiến đến, Tần Việt hung hăng nuốt nước miếng. Y nhìn cơ bụng săn chắc của Triệu Tuấn, cảm thấy trong người có chút nóng lên, nửa người dưới vừa nhuyễn xuống lại có xu thế ngẩng đầu. Đường như thân thể nam nhân nhìn cũng rất đẹp, sao thời đại học mình lại không phát hiện ra.

Lúc này, Triệu Tuấn chạm đến tay y, người dán đến ngực y, dùng thanh âm trầm thấp mà mỉa mai hỏi: “Muốn sao? Hiện tại người cũng không uống rượu.”

“Ta...” Tần Việt cúi đầu, ánh mắt phiêu đến hạ thân Triệu Tuấn. Một thanh âm ghé vào lỗ tai y hò hét: Tỉnh tỉnh a! Đây là nam nhân a! Sợ vừa tốt đã quên đau sao! Làm cùng hắn thì người chờ mà thừa nhận mình cũng thích nam nhân đi! Người liền biến thành đồng tính luyện ái a!

Biến thành đồng tính luyện ái... Đồng tính luyện ái...

“Ta không cần!” Tần Việt một phen đẩy Triệu Tuấn ra, “Ta không thích nam nhân.”

“Được.” Triệu Tuấn cười, làm cho người ta thấy không rõ thần sắc dưới đáy mắt, “Chuyện này cứ như vậy bỏ qua. Ta sau này sẽ không làm vậy, nếu như người không tin lời ta, ta có thể chuyển đi.”

“... Ta không phải ý tứ này.”

Triệu Tuấn nhất đồng quần áo lộn xộn lên, ngữ điệu vẫn là nhất quán thoải mái, “Được rồi, tưởng người chịu theo ta lên giường thử cảm giác nam nhân, không ngờ vẫn như vậy. Ngủ ngon, bye bye ~”

Triệu Tuấn có tính toán, chủ động hiến thân chính là để thử mà thôi.

Dù sao với hắn mà nói, lên giường với việc ăn ngủ giống nhau, là nhu cầu sinh lý bình thường, không hề là vấn đề đạo đức gì. Tuy rằng hắn quen làm 1, nhưng ngẫu nhiên làm 0 một lần cũng sẽ không mất miếng thịt nào. Hắn thực muốn biết tính hướng của Tần Việt, hắn muốn biết y rốt cuộc là phần trư ăn lão hổ, hay là thật sự đối với tính sự không biết gì.

**phần trư ăn lão hổ: Giả ngu, nghĩa đen: giả làm con trâu hiền lành mà ăn thịt được cả lão hổ ấy =))*

Nhưng nhìn biểu hiện vừa rồi xem ra, Tần Việt thật sự không có nói dối, khả năng duy nhất là y say rượu xong tính tình đại biến mà không biết, nên mới đụng phải chuyện này.

Không đụng vào thằng nam là nguyên tắc của Triệu Tuấn, lần này lại phá lệ. Hắn thở dài, không nghĩ tới mình cứ nhiên lại làm việc này với tên xử nam Tần Việt. Bất quá từ đây về

sau cho dù Tần Việt tự đưa lên cửa, hắn cũng sẽ không làm vậy.

Mà lúc này trong phòng Tần Việt lại là một cảnh tượng khác. Tuy rằng Triệu Tuấn đã đi khỏi, phân thân Tần Việt vẫn còn đứng đĩnh như trước, này, này phải làm như thế nào?

Tuy rằng Tần Việt không muốn thừa nhận, nhưng sự thật trước mắt, y đối với thân thể Triệu Tuấn là rất có cảm giác.

Y hoang mang lo sợ nhìn chăm chăm cái kia của mình, thực hi vọng mình đang nhìn lầm, hoặc là đang mơ thấy ác mộng. Tên kia là nam nhân a! Giống như mình đều là nam nhân a! Không ngực không mông chỉ có một cây gậy cứng ngắc của nam nhân a!!! Mình như thế nào lại có thể nghĩ tới nam nhân khác mà cứng lên!!! Này không khoa học a!!!!!!

Bất quá lại nói tiếp... So với Tiểu Băng ẩn tính cộp mẹ như vậy, tựa hồ, tựa hồ Triệu Tuấn vẫn là đáng yêu hơn... Dù sao hắn sẽ không uy hiếp nốt mình vô Tiểu Hắc ốc, còn có thể nấu cơm, khâu giao còn tốt như thể nữa...

“Ngao ô...” Tần Việt một tiếng kêu lên, thống khổ lăn lộn trên giường.

Y cảm thấy bắt đầu muốn tự hỏi nhân sinh lại một lần nữa...

12. Chương 12

Lúc gặp lại Tần Việt, Băng Nặc hoảng sợ “Mới đi Châu Phi về?”

“Có ý gì?”

“Người trước khi ra khỏi cửa có soi gương chưa, gầy yếu như vậy, giống y như dân chạy nạn.”

Tần Việt theo bản năng xoa mặt, “Có thể là chạy bản thảo quá mệt mỏi.” Vì trấn an độc giả, Tần Việt đáp ứng hoàn thành truyện trong một tháng, nhưng ban ngày muốn viết thì không có cảm hứng, chỉ có thể mỗi ngày viết lúc quá nửa đêm. Ngủ không đủ, ngày hôm sau sẽ không thể dậy sớm, cả ngày tinh thần không tốt sẽ không thèm ăn uống, làm việc cũng là đến thật muộn mới làm, cứ lặp lại như thế.

“Hừ hừ, người đừng tưởng cố ý nói vậy ta sẽ đồng tình. Lại nói tiếp, tiểu thuyết của người gần đây có khởi sắc, quả nhiên là ta dạy đúng cách. Người... Có phải có bạn gái không?”

Nhìn Băng Nặc vẻ mặt nhiều chuyện, Tần Việt cảnh giác, “Sao lại hỏi như thế?”

“Người viết cảnh tâm tình của nữ chính sau khi thất thân hết sức tinh xảo, quả thực so với tiểu thuyết ngôn tình còn phần khích hơn.”

“Không có, người suy nghĩ nhiều quá.” Tần Việt phản bác, y là viết văn vào lúc gần đây tâm tình đang rối rắm chuyện kia, nhưng sao có thể nói ra miệng. “Kỳ thật việc này người lên mạng nói với ta không phải được rồi sao, sao còn muốn đến chỗ này?”

Tần Việt nhìn trong quán bar rất nhiều người cả trai lẫn gái, cảm thấy không được tự nhiên. Huống chi y ở trong này còn có rất nhiều thứ không muốn nhớ lại.

Băng Nặc lắc ly rượu rồi uống cạn, “Tiêu khiển thôi mà, một người đi buồn lắm.”

“Bạn người lần trước A Lam đâu?”

“Nàng cuối tuần muốn ở bên bạn trai, ai, trọng sắc khinh bạn.”

“Vậy người cũng có thể tìm nam nhân khác cùng người a.”

Băng Nặc vừa liếc vừa nhìn y một cái: “Sao có thể không muốn, ta vẫn bảo trì hình tượng thực nữ không thấy sao. Ta là muốn năm nay phải được gả đi lấy chồng!”

“... Mà chẳng lẽ ta không phải nam nhân sao?”

“Người phải sao?”

“...”

Tần Việt đau lòng, y cúi đầu thống khổ uống nước trái cây.

Lúc này, khóe mắt y quét đến hai thân ảnh quen thuộc. Là Triệu Tuấn? Cái người bên cạnh hắn kia không phải nhân viên phục vụ lần trước sao? Hai người nguyên lai là như thế này.

Triệu Tuấn nhìn thấy Tần Việt, trong mắt hiện lên một tia kinh ngạc, quay đầu hướng nhân viên kia nói chút gì đó. Hai người ở quầy bar tạm dừng một lát, rồi cùng hướng Tần Việt đi tới. Tần Việt không biết tại sao hô hấp lại có chút hỗn loạn.

“Hi~~ Tần tiên sinh, chúng ta lại gặp mặt.” Nhân viên kia hướng Tần Việt chào.

“A, người còn nhớ rõ tên của ta.”

Nhân viên quán bốn cột liếc mắt nhìn Triệu Tuấn một cái, “Bằng hữu của Triệu tiên sinh ta sao lại không nhớ rõ. Nga, ta là Chu Đức Gia, người gọi ta A Đức là được rồi.”

“Người sao lại ở đây?” Triệu Tuấn ánh mắt đang đảo qua nhìn Tần Việt cùng Băng Nặc.

Tần Việt bị hắn nhìn có chút không được tự nhiên, lập tức giải thích: “Người đừng hiểu lầm, đây là biên tập của ta, chúng ta tới đây bàn chút công việc.”

“Phải không? Vậy chơi vui vẻ.” Triệu Tuấn hiển nhiên không quá tin tưởng.

Tần Việt lại hỏi: “Người bao giờ về, cho ta đi nhờ xe.”

“Này thì...”

Lúc Triệu Tuấn còn đang do dự, Chu Đức Gia cười giúp hắn trả lời: “Hắn hôm nay có việc, không quay về. Chúng ta đi trước, không quấy rầy các người bàn công chuyện.”

Sau khi hai người rời đi, Băng Nặc thở dài, “Bộ dạng hai người đều không tệ, đáng tiếc đều là cơ lão (gay ấy =)), năm nay nam nhân tốt đều có bạn trai.”

“Người sao lại biết?”

Băng Nặc đắc ý, “Từ ánh mắt họ trao đổi ta liền nhìn ra, ta còn biết cái tên A Đức kia đối với bạn người có ‘Tính thú.’ (XXX =))

Tần Việt nóng nảy, “Bọn họ không phải cái loại quan hệ này!”

“Cơ hữu (gay) gặp mặt không lên giường, còn gì vui nữa, mọi người đều như vậy. Người còn nói cái gì nữa?”

Băng Nặc nói câu nào cũng đều trúng trọng tâm, đả kích Tần Việt không nâng nổi đầu dậy.

Lúc này phục vụ đi ngang, Băng Nặc lại lấy ly cocktail. Tần Việt khuyên nài: “Người vẫn là uống ít chút đi.” Kí ức chuyện lần trước y vẫn còn nhớ như mới.

Băng Nặc vẫy vẫy tay, “Không sao, dù sao ta không lái xe, buổi tối bắt xe về. Người muốn đến một ly không?”

Tần Việt dùng sức lắc đầu, “Không cần, ta uống rượu sẽ xảy ra chuyện!”

“Nga?” Tần Việt thề y đã nhìn thấy mắt Băng Nặc xẹt qua một đạo tinh quang, “Người lần trước uống rượu sao?”

“Ách, này...”

May mắn Băng Nặc cũng không dây dưa nhiều vấn đề này, mà là tốt bụng đề nghị: “Vậy thì cho người một ly Lam Môi trà đi. Yên tâm, trà thôi, uống không say.”

Mới là lạ!

Bên kia phòng, Triệu Tuấn đang cùng Chu Đức Gia bồi rượu. Trong bóng đêm, Chu Đức Gia bắt lấy tay Triệu Tuấn, tiến đến bên tai hẩn phun mùi rượu: “Người sao lại rầu rĩ không vui, ta vừa rồi nói sai gì sao?”

“Sao vậy được.”

“A Tuấn, tối hôm nay đừng về nhà đi.” Tay y đè lên tim hẩn.

Triệu Tuấn cười nhìn y một cái, “Đi nhà người hay vẫn là khách sạn?”

Chu Đức Gia bị ánh mắt hắn nhìn xương cốt đều mềm nhũn, “Bằng không chúng ta đi vào toilet, ta sắp nhịn không được rồi, không tin người sờ sờ.” Nói xong hắn kéo tay Triệu Tuấn bao trùm phân thân mình, ngón tay vừa chạm vào liền mang đến một tia run rẩy. Chu Đức Gia ghé vào bên tai Triệu Tuấn, phát ra một tiếng rên thở nhẹ.

Triệu Tuấn tình dục cũng bị y châm lên, cười nói: “Hôm nay sao lại tao như thế?”

“Người đều lâu lắm rồi không tới tìm ta, a Tuấn, ta nhớ người. Người có biết, ta...”

Triệu Tuấn ôm hắn đứng lên, “Đi thôi, ta hiện tại liền thỏa mãn người.”

Toilet nam không có ai, hai người vừa vào cửa liền bắt chập ôm hôn cắn lên. Chu Đức Gia giống như bị trúng độc tà cả người yếu đuối vô lực, chỉ có thể bám lấy trên cổ Triệu Tuấn. Hai người một bên cắn một bên lấn vào một gian phòng, khóa cửa sau lưng lại.

Chu Đức Gia cúc áo sớm đã bị mở thất linh bát lạc, lộ ra vòm ngực mê người cùng hai khỏa mận hồng. Y nhiệt tình đem đầu Triệu Tuấn ấn hướng đến ngực mình, lại sốt ruột cởi đai lưng Triệu Tuấn ra.

“Gấp cái gì.” Triệu Tuấn đem tay trái chế trụ hai tay y áp lên đỉnh đầu, tiếp theo cúi đầu kiên nhẫn liếm viên nhỏ bên phải, tay phải lại lần đến mặt sau cách lớp vải dẹt như cổ ý vô tình tìm tiểu huyết.

“A Tuấn, a Tuấn... Nhanh chút, cẩn thận có người...” Chu Đức Gia gấp giọng thúc giục, như thế này quả thực giống như muốn khóc ra.

Triệu Tuấn lại không chút hoang mang đùa bỡn y, “Muốn đến như vậy, người gần đây có tìm người chơi đùa nơi này không?” Chu Đức Gia lắc lắc đầu.

“Vậy thì để ta kiểm tra.”

Chu Đức Gia ngoan ngoãn cởi quần quỳ gối lên bồn cầu, lộ ra tiểu huyết hé ra hợp lại, phía trước nhục bông đã cao cao nhếch lên, chảy ra mấy giọt nước trong suốt.

“A Tuấn, cho ta...” Chu Đức Gia quay đầu thúc giục Triệu Tuấn, thấy Triệu Tuấn vẫn là quần áo chỉnh tề đứng phía sau mình, tương phản thật lớn này làm cho y nháy mắt hưng phấn.

“Chơi cho ta xem.” Triệu Tuấn dán lại sau lưng Chu Đức Gia, nắm cổ y ra lệnh.

Chu Đức Gia không dám phản đối hắn, dùng đầu lưỡi liếm ướt ngón tay, đem đến tiểu huyết, trực tiếp đem

hai ngón tay sáp đi vào.”Nha...” Y hưng phấn mà kêu to, hậu huyết cũng phát ra tiếng tiếng nước dâm mỹ.

Lúc này, cửa toilet vang lên một thanh âm. Triệu Tuấn vội vàng che miệng Chu Đức Gia, ghé vào lỗ tai y thấp giọng nói: “Đừng lên tiếng, tiếp tục.” Chu Đức Gia hưng phấn rung đùi, thân mình không ngừng ở trên người Triệu Tuấn mà cọ. Triệu Tuấn nhìn ánh mắt cơ khát kia, ngằm đưa tay cầm thân trước y, cao thấp triệt động đứng lên.

Bên tai hai người truyền đến tiếng bước chân, cuối cùng dừng lại ở ngay gian kế bên. Triệu Tuấn không khỏi thầm mắng, nhiều gian cách xa như vậy, tại sao cổ tình lại chọn ngay gian kế này.

Tần Việt nhu nhu mắt, lại đánh cái nấc, “Ách... Có người sao, mở cửa ra, ta muốn đi toilet... Ngô... Không nín được.”

Triệu Tuấn nghe thanh âm quen thuộc, lưng có chút cứng ngắc, động tác trên tay bất tri bất giác đã dừng lại.

Tần Việt đập cửa, vẫn là không có người đáp lại, lại bất tri bất giác chạy sang phòng cách vách. Triệu Tuấn tỉnh tường nghe được tiếng nước chảy của y, hơn nữa còn lẩm bẩm: “... Đầu sao lại choáng váng thế này...”

Lúc này lại có người tiến vào, thấy Tần Việt chẳng những không tiểu vào bồn tiểu mà đứng trước bồn cầu, hơn nữa lại không nhắm trúng vào được bồn cầu, không khỏi oán giận: “Ôi cái con ma men này, đứng tiểu tiện ở đâu vậy! Thực ghê tởm.”

Tần Việt kéo khóa quần hướng người kia ngây ngô cười: “Hắc hắc, người mới say... đó! Ta không có say! Ta mới uống... có ly trà làm sao say được!” Nói xong liền lắc lắc lắc lắc đi ra ngoài.

Đến khi toilet bên ngoài lại khôi phục yên lặng, Triệu Tuấn mới nhớ ra mình và Chu Đức Gia đang làm cái gì. Vì tinh thần khẩn trương cao độ, tại lúc Triệu Tuấn còn không biết, Chu Đức Gia liền đã bắn một lần. Y quay đầu nhìn Triệu Tuấn, đem mông mân mê nâng lên cao, ánh mắt tràn ngập ám chỉ.

“Đến...”

Nhìn cửa sau đang mở rộng của Chu Đức Gia, Triệu Tuấn đột nhiên không có hưng trí.

“A Tuấn người xảy ra chuyện gì?” Chu Đức Gia vẫn còn chưa được biết mùi vị đại nhục bổng, vẫn đương giường chân chờ đợi.

Triệu Tuấn do dự một chút, vẫn là trả lời: “Ta đột nhiên nhớ có chuyện cần làm, tối nay không thể cùng người. Nhớ rõ mặc lại quần áo rồi ra ngoài.” Nói xong không để ý Chu Đức Gia trợn mắt há hốc mồm, đẩy cửa đi ra ngoài.

13. Chương 13

Băng Nặc cùng Tần Việt uống rượu xong đang đứng ven đường, lòng kêu khổ không ngừng.

Đều nói phải ba chén mới say, không nghĩ tới tiểu tử này tửu lượng kém như thế, mới uống một ly liền say thành dạng ngốc này, lại còn bắt mình phải chiều cổ.

Thấy Tần Việt một bên hát xướng lên: “Tài xế mau chở tôi, này anh trai lớn tuổi~” một bên hướng tài xế taxi lắc lắc eo nhỏ.

Lái xe thấy y cũng vui vẻ, “Không chấp tuổi người trẻ hay không trẻ, ngồi lên xe liền đạp chân ga, Ali lý, Ali lý, Ali Ali lý ~” (*) xướng lại xong cũng không mở cửa xe, mà nhanh như chớp chạy mất.

(Xin thứ lỗi trình độ có hạn, chắc đại loại là hát xướng đối đáp như quan họ ở mình ý, tại hạ ngu muội không chém sao cho hay được~)*

Băng Nặc thật vất vả mới gọi được xe, liền bị Tần Việt dọa chạy mất như thế, mặt đen muốn dọa người.

“Đại hoàng, người tức giận, buổi tối bắt cá cho người ăn ~” Tần Việt vỗ vỗ vai nàng, hai con mắt đen như mã não trong đêm tối của y sáng lấp lánh.

Xem bộ dáng ra vẻ nghiêm trang ngốc ngốc của y, Băng Nặc có tức cũng phát hỏa không được, chỉ có thể ngửa mặt lên trời thở dài thật sự là tò mò hại chết mèo mà, lần sau không bao giờ cùng tên ngốc tử này đi uống rượu nữa.

Đang lúc nàng không biết xoay xử sao, một chiếc SUV màu đen liền dừng tới trước mặt hai người. Không đợi nàng nhìn rõ bộ dáng người lái, Triệu Tuấn liền từ trong xe đi xuống, kéo Tần Việt lại.

Thấy hần Tần Việt ha ha ngây ngô cười: “Người như thế nào lại ở đây... Không cùng A Đức đi thuê phòng? Ách...” Nói xong còn đánh cái nắc

Triệu Tuấn bị y ép tới lui về sau từng bước, trong lòng lại có cỗ tức giận hừng hực vô danh.”Người ta mang đi.” Hần biểu tình lãnh đạm hướng Băng Nặc nói một câu, cũng không quản đối phương có đồng ý hay không, mạnh bạo tóm một phát liền đem Tần Việt nhét vào ghế phụ lái. Đóng cửa xe, mang dây bảo hiểm, động tác liền mạch lưu loát. Băng Nặc chỉ có thể trở mặt nhìn hai người nghênh ngang phóng đi.

“Cái này là cái chuyện gì a?” Nữ sĩ độc thân lớn tuổi tự ôm chặt hai vai mình, thật sâu tự cảm thấy lạnh lẽo hư không tịch mịch a.

Triệu Tuấn vừa lên xe liền hỏi: “Nàng rót cuộc cho người uống cái gì? Tửu lượng kém như vậy còn uống rượu làm gì, bị người bán đi cũng không biết.”

“Không... Ta không uống rượu, ta mới uống ly trà, là trà Lam môi ... Ha ha...”

Triệu Tuấn cuối cùng hiểu rõ y đã uống gì, lại không khỏi hoài nghi động cơ của Băng Nặc là gì.”Đầu đất, sau này không cho phép uống rượu!”

“Đúng rồi... Người còn chưa trả lời câu hỏi của ta, người sao không cùng A Đức cùng một chỗ?”

Bị hai mắt mơ màng sương của Tần Việt nhìn, Triệu Tuấn lại có chút hoảng hốt. Hắn với Tần Việt cũng không phải quan hệ yêu đương, vốn dĩ không cần phải xin phép gì y, nhưng không biết vì sao, hắn vẫn ma xui quỷ khiến gì mà nói dối, “Ai nói với người ta với hắn là loại quan hệ đó.”

“Thích, đồ ngọc cũng có thể nhìn ra. Mắt hắn nhìn người giống như sói nhìn miếng thịt.” Tần Việt nói xong có chút mệt mỏi, tựa vào trên ghế dựa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Triệu Tuấn nghe y nói xong nhin không được quay đầu nhìn một cái, nghĩ rằng tiểu gia khóa này thực sự là uống rượu vào đùa thực vui, khóe miệng cũng đã có ý cười.

Hai người rất nhanh đến dưới tiểu khu, lúc này Tần Việt vẫn chưa say hoàn toàn, vẫn còn khả năng bước đi, chỉ là có chút ngã trái ngã phải, khó tránh khỏi đụng đụng chạm chạm. Triệu Tuấn nhìn y đi, liền tiến lên đỡ thắt lưng y vào thang máy. Tần Việt cảm giác được sau lưng truyền đến cổ nhiệt độ, quay đầu nhìn hắn ngây ngô cười, lại tiện tay quơ qua câu ngang cổ hắn.

Triệu Tuấn thầm mắng một tiếng, lại nhỏ giọng nói: “An phận đi, người lại muốn làm gì sao? Lúc này ta sẽ không bị lừa.” Một lý do mà dùng hai lần, người có mệt không?

Tần Việt tựa vào ngực hắn cọ cọ, cuối cùng tìm vị trí tốt mà dựa vào, rất giống con mèo lười “Triệu Tuấn... Ta không phải đang mơ đi?”

“Mơ cái gì?” Triệu Tuấn không có cách nào lý giải nổi tư duy logic của y.

“Cho dù là mơ cũng được, người để cho ta dựa vào một lát, một lát nữa... Ta muốn nói với người một chuyện.”

Triệu Tuấn tim chợt nháy một cái, tựa hồ dự cảm được gì, “Người, muốn nói cái gì?”. Bất tri bất giác thang máy đã đến tầng 12. Hai người cứ lẳng lẳng tựa vào nhau như vậy, đều tự cảm thụ được hô hấp và nhịp tim của đối phương.

“Ta nghĩ... Ta có khả năng cũng là đồng tính luyện ái.”

“Ta đối với người có cảm giác.”

“Ngày đó lúc người cởi quần áo ta liền cứng ...”

“... Nếu không chúng ta lại thử một lần đi?”

“Người xác định?” Qua tấm gương trong thang máy, Triệu Tuấn nhìn thấy biểu tình ngốc nghếch của chính mình. Hắn lắc đầu để duy trì bình tĩnh. Hắn cũng không ngốc như vậy, mới như vậy liền tin. Nếu tiểu tử này ngày mai rời giường lại vô tình quên sạch, mình chẳng phải lưng lại đeo thêm tội danh tra công nữa sao?

Hắn nhìn gương mặt Tần Việt gần trong gang tấc, lại không khỏi liên tưởng tới lúc y ở dưới thân mình bộ dáng uyển chuyển mà rên rỉ. Mà tên tiểu gia khóa này đang đứng yên an ổn vậy lại bắt đầu áp sát lại cọ cọ thân dưới Triệu Tuấn thì có chết không chứ.

Triệu Tuấn cảm giác được một luồng nhiệt lưu từ tiểu phúc dâng lên, lão nhị chỗ kia đã lâu không sử dụng liền sống lại như vậy.

Lúc này, Triệu Tuấn cuối cùng hiểu được “Nam nhân chỉ dùng nửa người dưới để hỏi” là thực chính xác, tuy rằng lý trí nói cho hắn biết không nên chạm vào Tần Việt, nhưng thân thể lại tràn ngập khát cầu. Nhất thời, hắn khó có thể đưa ra phán đoán chính xác. Có lẽ nên tuân theo dục vọng mới là lựa chọn chính xác?

Mặc kệ, trước về nhà rồi nói sau. Triệu Tuấn mở cửa thang máy, đem Tần Việt đi ra. Đứng trước cửa hắn liền khẩn trương, tìm chìa khóa trong túi quần cứ tìm không được, chỉ sợ có người gặp được cảnh ái muội này. May mắn lúc này Tần Việt coi như thức thời, đang đeo một cặp kiếng cứ nhìn hắn mà ngây ngô cười.

Cái chìa khóa tra ở ổ khóa vòng vo mấy vòng, mới phát ra một tiếng tách nhỏ, cửa liền mở ra. Triệu Tuấn nhẹ nhàng thở ra đem Tần Việt đi vào, lúc này mới phát hiện mình đã ra một thân mồ hôi lạnh.

“Ngoan ngoan ngồi đây, ta đi pha nước cho người tắm rửa.”

Triệu Tuấn vừa định buông tay, Tần Việt liền nhào lên “Người đừng đi, người có phải muốn đi tìm cái tên A Đức không?”

“Người... Không thích ta đi tìm hắn?” Triệu Tuấn nhìn Tần Việt đang giống như tiểu động vật bám trên người mình, trong lòng không hiểu sao lại nổi lên một trận mềm mại.

Tần Việt cúi đầu nhỏ giọng nói: “Nhìn thấy người ở cùng một chỗ với hắn, trong lòng ta có chút khó chịu...”

Triệu Tuấn hướng dẫn y từng bước, “Vì sao khó chịu?”

Tần Việt lắc lắc đầu: “Ta cũng không biết, chính là tưởng tượng người cũng sẽ cùng hấn làm cái loại chuyện này ta liền khó chịu, ta nhất định là bị bệnh rồi ...”

“Ta không đi tìm hấn.” Tim Triệu Tuấn muốn nhảy dựng lên, không cần soi gương hấn cũng biết chính mình hiện đang cười giống như thằng ngốc. Hấn không tưởng tượng mình đã từng trải nhiều như vậy, còn có thể vì loại chuyện tình yêu luyến ái này là kích động muốn nhảy lên giống như tiểu hài tử.

“Sau này đều không đi tìm hấn?”

Triệu Tuấn không chút do dự lại trêu mếu trả lời: “Được.”

Tần Việt như là nhẹ nhàng thở ra, lại hắc hắc cười lên: “A Hoa thực ngoan! Chúng ta liền đến làm đi. Người đã nói sẽ cho ta thưởng!”

(Cho cười phát =))))))

Triệu Tuấn sững sốt, không nghĩ Tần Việt còn nhớ tới chuyện này. Nhìn y bộ dạng này, lại là tên xử nam không hề có kỹ thuật gì đáng nói, hơn nữa còn say rượu, không phải muốn đem mình thao tới chết sao? Mới nghĩ như thế, da đầu Triệu Tuấn không khỏi run lên, hấn vội vàng cự tuyệt nói: “Hôm nay không được.”

“Vì sao? Người rõ ràng đáp ứng rồi.” Tần Việt tại thời điểm mấy chốt cũng không ngốc, rất tỉnh táo.

“Lần sau cho người được không, hôm nay thật sự không được.” Triệu Tuấn liều mạng lừa gạt.

Tần Việt Ngạo kiêu hừ một tiếng, “Vậy thì không làm.”

Bởi vì say rượu, mặt Tần Việt nổi lên hai má đỏ ửng, lúc y tức giận chau mày như vậy, nhìn qua càng khả ái, Triệu Tuấn tâm cũng bị y làm cho mềm, hấn do dự mãi rồi vẫn là gật đầu đồng ý: “Vậy được rồi, người nhớ phải nhẹ chút.”

“Hắc hắc, yên tâm, ta sẽ hảo hảo thương người.”

Triệu Tuấn chỉ có thể ở trong lòng cảm thán, tiểu tử này thật sự là khắc tinh của mình, y nhất định muốn đùa chết hấn, hấn cũng không thể có biện pháp mà mặc kệ y.

Chương sau có H nha. Đạo nì như mọi người ta cũng cuồng Thượng Ẩn quá xá, coi hết phim rồi nhảy qua mấy phim khác, đọc hết truyện rồi cũng nhảy qua mấy truyện khác của chị Sài luôn. Rồi bỗng nhiên nhớ

nghe edit quá nên quay lại... tâm huyết đang dâng cao nên sẽ cố gắng hoàn truyện này trong tháng 3 lun, hêm biết được không hehe

14. Chương 14: (h)

Hai người đem trần địa chuyển lên trên giường Tần Việt. Triệu Tuấn tay chân dang ra nằm thành chữ đại (), nhíu mày ý bảo Tần Việt muốn thì tự mình đến. Dù sao thanh danh của mình cũng đều mất hết tối nay rồi, lòng hắn vẫn đang nghẹn một hơi, liền muốn nhìn tên xử nam Tần Việt này làm xấu mặt như thế nào.

Tần Việt cũng không khách khí, lắc lắc lắc lắc sờ giường mà tới được trên người Triệu Tuấn, đặt mông ngồi xuống, liền ngồi trúng ngay bộ vị trọng điểm.

“Nè... Người nhẹ chút, vận mệnh của ta cũng muốn bị người làm đứt!”

“Nga nga nga, thực xin lỗi.” Tần Việt bản năng trượt lùi về phía sau, da thịt hai người cách lớp vải thô ráp mà ma sát, mang đến một tia khoái cảm. Đáng thương Triệu Tuấn vốn định thể hiện bộ dáng cao thủ tình ái, lại bị Tần Việt làm vậy mà biến thành bộ dạng hết sức cơ khát. Nhưng hắn đã quyết tâm phải nhẫn nại, chỉ có thể cắn chặt răng không cho phát ra tiếng rên rỉ.

Đối với chuyện làm tình, Tần Việt cũng không phải hoàn toàn không biết gì, tốt xấu gì y cũng viết truyện người lớn mà luyện được không ít công phu, mấy cái cơ bản vẫn biết. Y dịch dịch người để ngồi yên tại vị trí trên người Triệu Tuấn, đầu dần dần cúi xuống, vươn đầu lưỡi trên môi Triệu Tuấn mà liếm liếm, cứ như đang nhắm nháp món ngon lạ vị nào mà ngậm lấy môi dưới của hắn, thật cẩn thận mà duyên lấy. Hai tay rảnh rỗi vô sự tự thông (không cần học hành gì mà tự biết =))) lần theo dưới vạt áo hắn mà tiến vào, đông sờ sờ tây xoa nắn, sàm sờ vui đến quên trời đất (bất diệp nhạc hồ =))).

Triệu Tuấn ở trên giường luôn luôn là người chủ động, lại nằm dưới thân người khác có cảm giác như vậy thật khó có thể tưởng tượng được. Lúc đầu hắn nghĩ là có chút cảm giác mới mẻ, nhưng rất nhanh sau đó liền không còn lạc quan như vậy được nữa. Cho dù thủ pháp Tần Việt hoàn toàn trúc trắc, nhưng dùng sức cũng rất hiệu quả, không lâu sau, Triệu Tuấn liền cảm thấy thân thể bắt đầu như nhũn ra, ý thức cũng dần dần mất đi. Nguyên lai được người khác hầu hạ là cảm giác này, tựa hồ cũng không tệ. Hắn mơ mơ hồ hồ nghĩ.

Hắn bắt đầu cảm thấy chưa đủ, chủ động vươn đầu lưỡi cùng đầu lưỡi Tần Việt dây dưa một chỗ, từng bước cảm thụ được cảm giác vi diệu mà nụ hôn mang lại. Đây là lần đầu tiên hai người tiếp xúc gần bó như vậy, họ dây dưa môi đối phương, chia sẻ mùi vị của nhau, nước bọt phân bổ ra không kịp nuốt xuống, tạo thành một đường chỉ bạc từ khóe miệng Triệu Tuấn chảy ra, nhìn qua đậm mỹ không chịu nổi.

Cùng lúc đó, Tần Việt cũng cuối cùng tìm ra hai điểm thủ du trước ngực Triệu Tuấn, y dùng ngón tay nhẹ nhàng đụng vào, độ mạnh lại không thể gãi được chỗ ngứa, làm Triệu Tuấn nhin không được mà vận vẹo thân thể. Nhục bồng hai người đều đang ở tình trạng kích động đứng cả lên, mà Triệu Tuấn càng là vì quá mức động tình, đã xuất một ít nước ra trước, dính một ít lên bụi lông rậm phía dưới, giống như là vô ý mà tiểu một ít ra quần.

(Thiệt nhục cái mặt a Tuấn quá)

Triệu Tuấn nằm mơ cũng không nghĩ tới Tần Việt trúc trắc như vậy lại đánh đến tử huyết của hắn, làm hắn cơ khát mà không phát tiết được đến mức như vậy. Vốn định giả chết rồi cuộc cũng nhịn không được, tay lần đến phân thân Tần Việt cách một lớp quần mà xoa nắn. Ở trên cũng được, ở dưới cũng được, chỉ cần có thể làm cho tức giận trong lòng y tiêu hết là được.

Cảm nhận được Triệu Tuấn vội vàng, Tần Việt đang chìm trong nụ hôn dần tỉnh táo lại, nghiêm túc nhìn về phía hắn hỏi lấy kinh nghiệm: “Ta làm như thế đúng không?”

“Đúng.” Triệu Tuấn xấu hổ gật gật đầu.

“Vậy ngươi thoải mái không?”

Trả lời y là tiếng thở dốc rên nhẹ của Triệu Tuấn: “Ngu ngốc! Đừng, đừng có ngừng...”

Tần Việt chưa từng thấy được dáng vẻ mất khống chế như vậy của Triệu Tuấn, không khỏi nhìn đến ngây người. Trong đầu y hiện lên hình ảnh lúc trước Triệu Tuấn giúp mình khâu giao, liền giúp hắn cởi quần, muốn đem nam căn kinh người gì kia lấy ra. Vừa xả quần lót xuống, nhục bồng Triệu Tuấn liền nhảy lên, nháy mắt đứng lên thành một góc 30° hoàn mỹ sừng sững trên bụng.

“Thật lớn...” Nhìn nam căn to lớn của hắn làm không ít 0 (thụ) tán thưởng không thôi này, Tần Việt theo bản năng tán thưởng, y không thể tưởng tượng mình làm thế nào đem thứ này nuốt vào được.

Y nuốt nuốt nước miếng, thử liếm liếm lên phần thân, nhục bồng cảm nhận được kích thích, liền không khống chế nhảy dựng lên, quy đầu cũng liền chảy ra chất lỏng trong suốt. Cùng lúc đó, y cũng cảm nhận được một mùi tanh tanh khó có thể tả, điều này làm y có chút lùi bước. Nhưng nghĩ đến Triệu Tuấn từng không chút do dự đem chỗ này của mình mà ngậm sâu trong miệng, y vẫn là đem vật thật lớn gì đó ngậm vào trong ánh mắt mong chờ của Triệu Tuấn.

“Ngô...” Khoang miệng nháy mắt bị tắc tràn đầy, nơi nơi tràn ngập hơi thở nam tính, làm cho Tần Việt càng cảm thấy hít thở không thông. Y không có quy luật gì mà phun ra nuốt vào cự vật, lại dùng răng nanh và đầu lưỡi chiếu cố trên quy đầu là bộ vị mẫn cảm nhất.

“Đừng dùng răng nanh!” Triệu Tuấn bị y làm cho hết thống khổ lại thoải mái, trong nhất thời toàn thân vô lực, chỉ cảm thấy từ dưới thân thỉnh thoảng truyền đến đợt khoái cảm như bị sét đánh lên toàn thân, không thể không nói là hưởng thụ. Thế là hắn theo bản năng đưa khổ hạ mà đỉnh, liền làm Tần Việt oa oa la lên.

“Không được, miệng ta mỏi quá...” Tần Việt thống khổ đem nhục bồng trong miệng rút ra, miệng và căn nguyên của hai người đều dính một sợi chỉ bạc nhều ra. Tiếp theo ngón tay y liền không an phận hướng đến khe mông Triệu Tuấn mà bắt đầu cọ xát, như vô tình cố ý muốn tìm hiểu chỗ bí mật kia.”Hiện tại ta tới!”

Một giây trước Triệu Tuấn còn đang đắm chìm trong tình dục đến khó mà kiềm chế, giây sau đó liền phát hiện hạ thân mình đã lộ ra trọn vẹn, mà phân thân Tần Việt cũng đã để ngay hậu đình mình nóng lòng muốn thử.

“Chờ một chút!” Thấy trước thảm án sắp phát sinh, hắn kịp thời khôi phục lại lý trí.

“Tại sao?” Tần Việt đầu cũng không ngẩng lên nhìn sát sao tiểu cúc hoa, bắt đầu đã tưởng tượng chính mình vùi sâu vào sẽ có thảm thụ như thế nào.

Trước mắt là cảnh sống chết, Triệu Tuấn cũng bất chấp mặt mũi hình tượng, hắn căn bản không nghĩ tới Tần Việt như thế có thể làm mình thoải mái, mà cứ thế tin tưởng quăng mũ cởi giáp, ngoan ngoãn giao ra cúc hoa của mình. Hắn cân nhắc một chút, quyết định tự mình phải tự khai thác cho tốt.

“Có dầu bôi trơn không?” Hắn khụ một tiếng, ý muốn bảo trì hình tượng phong lưu xưa nay, nhưng thực tế trong lòng đã sớm e ngại muốn chết.

Tần Việt đưa dầu bôi trơn cho hắn, mắt không chớp lấy một cái mà theo dõi hắn đem dầu bôi trơn tự đổ ra lòng bàn tay mình, rồi đưa tới kẽ giữa mông.”Tiếp theo phải làm như thế nào đây?”

“Tiếp theo sao... Chậc!” Triệu Tuấn đột nhiên phản ứng được, mình đây là đang chỉ bảo cho Tần Việt cách làm công sao? Vậy cái đại nhục bồng đến 18cm của mình sau này đừng nói phải để không đó không được dùng sao?! Sao có thể được.

Tần Việt nào biết trong lòng hắn đang suy nghĩ chuyện này đến loạn vòng. Y ngáp một cái, nằm xuống giường, mặt đặt ngay cúc hoa Triệu Tuấn, muốn nhìn hắn tự mình khai thác cúc hoa như thế nào.

Dưới ánh mắt chăm chú của Tần Việt, Triệu Tuấn càng ngượng ngùng. Hắn dứt khoát xoay người trên giường mà quỳ xuống, tựa đầu chôn xuống gối, một tay đem mông tách ra, một ngón tay bắt đầu thử sáp nhập vào.”A...” Kích thích mãnh liệt làm hai chân hắn run rẩy, thiếu chút nữa chống đỡ không được. Nhưng nghĩ đến Tần Việt đang ở phía sau nhìn, hắn lại không cam lòng bỏ cuộc mà tiếp tục sáp nhập ngón tay thứ hai. Dịch trơn theo luật động của ngón tay tiến vào sâu vách tràng, rất nhanh khiến cho hắn cảm thấy dễ chịu, thế là hắn lại đưa vào ngón thứ ba.

“Này, đến đây đi...” Qua hồi lâu, hắn cuối cùng cảm thấy đã chuẩn bị tốt, liền lay cái mông hướng Tần Việt mà ám hiệu. Hắn không dám quay lại nhìn, vì hắn biết mặt mình nhất định đang đỏ bừng.

Nhưng Tần Việt dường như không hiểu ý hắn, cứ như trước không hề phản ứng.

Triệu Tuấn cảm thấy có chút không thích hợp, cuối cùng nhịn không được tò mò quay về sau nhìn qua.

Chỉ thấy một tên số 1 (công) dự bị tên Tần Việt vẻ mặt đang kiểu “Mặt đối cúc hoa, xuân về hoa nở” tươi cười, cuồn mình nằm trên giường ngủ say sưa.

Triệu Tuấn đã trải qua đủ một loạt tâm lý ngượng ngùng, kinh ngạc, phẫn nộ, bất đắc dĩ, cuối cùng phải kiềm nén khép môn lại mà nằm xuống, trải qua hai lần này, hẳn thật cảm thấy mình còn cách chứng ED không xa.

*(Có nói qua rồi hen ED là chứng rối loạn cương, liệt d**ng gì gì đấy =))*

15. Chương 15

Sáng sớm hôm sau, Triệu Tuấn bị Chu Đức Gia điện thoại đánh thức.

“A Tuấn, chuyện ngày hôm qua giải quyết tốt chưa?” Ngữ khí hẳn vẫn như trước, nghe không ra đang vui hay giận.

Triệu Tuấn trong lòng có quỷ, nói vài tiếng quanh co ứng phó: “Ừ, tốt rồi.”

“Hôm nay là cuối tuần, buổi tối tới nhà ta ăn cơm đi?” Chu Đức Gia ám chỉ rõ ràng.

“Này...” Triệu Tuấn nói không nên lời vì sao mình không muốn đi.

“Sao vậy, người vẫn phải làm việc? Ông chủ các người cũng thật ép người, cuối tuần cũng không cho nghỉ.”

Triệu Tuấn bị hắn nói tới mức mặt một trận trắng rồi đỏ, “Ta hôm nay không đi được, không có chuyện gì thì tắt máy a.”

“Ai, a Tuấn...”

Triệu Tuấn vừa quay đầu, liền thấy Tần Việt đang giương cặp mắt to giống như động vật nhỏ bị kinh sợ nhìn mình chằm chằm. Vừa nhìn thấy y, Triệu Tuấn liền tức đến khẩu khí hung dữ, ác thanh ác khí nói: “Nhìn gì mà nhìn!”

Tần Việt vậy nhưng lại không còn sợ hắn, “Nhìn mà cũng không được sao, mới sáng sớm làm gì mà tức giận nhiều vậy. Vừa rồi, là ai tìm người?”

“Người được quản chuyện này sao, không được nằm trên giường lão tử, đi ra ngoài cho ta!” Vừa nghĩ đến tình cảnh đêm qua, Triệu Tuấn buồn bực cực kỳ, có một loại suy nghĩ tự mình đã đưa đến tận miệng người khác, mà người khác cũng không thèm để ý.

“Nhưng mà... Đây là phòng của ta...” Tần Việt nhỏ giọng nói.

Triệu Tuấn nhìn nhìn bốn phía, liền mới phản ứng lại, “Mẹ nó!” Hắn lập tức từ trên giường đứng lên, “Ta đây cút là được rồi đi!”

Tần Việt lập tức bám lấy hắn: “Tôi hôm qua thương người là ta sai rồi... Người đừng nóng giận.”

Triệu Tuấn ban đầu không kịp phản ứng, đến lúc hiểu được lời y nói có ý gì, mặt liền muốn trở thành màu gan heo. Tự nghĩ rằng tối qua thương được mình, rốt cuộc là đầu óc bị nước vào tới mức nào, tiểu vương bát đản này cũng thiệt tự tin quá đi!

“Người, người còn nhớ sao?” Hắn cố tình nói lại.

Tần Việt ngưng ngưng gãi gãi đầu, “Ta ngày hôm qua dù có điểm say, nhưng ý thức vẫn có...” Mắt thấy sắc mặt Triệu Tuấn ngày càng kém, Tần Việt lập tức cam đoan: “Làm xong lần ra ngủ là lỗi của ta, ai bảo ta mê quá... Nhưng mà ta sẽ hảo hảo bồi thường cho người!” Dù sao lúc say rượu cũng nói ra tâm sự cả rồi, y dứt khoát phải theo.

“Bồi thường? Người muốn thế nào... A phi! Ai muốn người bồi thường! Người nghĩ rằng ta muốn để người thương! Người nằm mơ!” Triệu Tuấn càng nói càng giận, giấy khò tay Tần Việt rồi liền đi ra ngoài.

Tần Việt không rõ tại sao, liền không buông tha mà bước theo, “Nếu người không hài lòng, để ta chịu thiệt, làm thêm vài lần là được.”

Nghe xong những lời này, Triệu Tuấn đột nhiên xoay người, hung tợn nhìn thẳng Tần Việt, giống như muốn ăn thịt người, “Người chịu thiệt! Người chịu thiệt?”

“Người... Ta...” Tần Việt nhất thời không biết nên trấn an Triệu Tuấn như thế nào, chỉ cảm thấy mình cứ mở miệng, đều nói mấy câu không được lòng, đầu đột nhiên nóng lên, liền hướng về phía đôi môi Triệu Tuấn đang gần trong gang tấc mà cắn xuống.

“Ngô... Người cầm tinh con chó...” Triệu Tuấn vừa định đưa tay đẩy ra, móng vuốt Tần Việt vươn ra, ôm chặt lấy hắn.

Kỹ thuật hôn Tần Việt cực kỳ trúc trắc, mà Triệu Tuấn lại không muốn hợp tác cho y, răng nanh hai người thường cứ đụng vào nhau, hôn đau thảm thiết. Cũng không biết là đụng đến lúc nào, Triệu Tuấn không biết bởi vì hô hấp dần trở nên vô lực, hay là vì gì khác, dần dần buông mở khớp hàm, dẫn đường cho đầu lưỡi Tần Việt tiến quân thần tốc vào. Hai người từ kịch liệt đối kháng, biến thành kịch liệt dây dưa, nhiệt độ bên trong cũng bắt đầu tăng cao.

Lúc buông ra, Triệu Tuấn đưa mu bàn tay lau đi nước bọt không kịp nuốt, hung hăng thở hổn hển mấy hơi.

“... Không phải ta chịu thiệt, là người chịu thiệt. Người đừng nóng giận.” Tần Việt mặt đỏ bừng, rụt rè nhìn hắn.

Triệu Tuấn không biết tại sao, lại cảm thấy tâm tình tốt lên. Hắn thầm mắng chính mình thực TM (cm nó) !

Triệu Tuấn cố hỏi tiếp, “Sao nào, người thích ta? Người muốn lên giường với ta?”

Tần Việt bị lời nói của hắn đả kích, không biết nên trả lời như thế nào. Gần đây y luôn tự rối rắm suy nghĩ vấn đề mình có thích nam nhân không, nhưng không nghĩ tới việc mình có thích Triệu Tuấn hay không. Nhưng nếu như không tại Triệu Tuấn, y làm sao có thể nghĩ đến việc mình thích nam nhân hay không? Tần Việt cứ bị vấn đề con gà có trước hay trứng có trước này vây khốn.

Triệu Tuấn thấy hắn không nói gì, không biết sao lại nhớ tới mấy lời lý lẽ ngây thơ lúc trước của y. Một tay hắn đề lên tường đằng sau lưng Tần Việt, vây y lại trước người, áp sát vào lỗ tai y mà hỏi: “Người không phải nói chỉ làm với người trong lòng sao? Thì ra chỉ là gạt người?”

Nhìn vẻ mặt Tần Việt không ngừng biến hóa, hai má cũng càng ngày càng hồng, Triệu Tuấn cảm thấy mình nên dừng lại thôi. Hắn thu tay lại, thản nhiên nói: “Nếu như người chỉ là cảm thấy tịch mịch, muốn tìm người qua đường, thì cứ thoải mái nói ra. Giới này đa số cũng đều tự do phóng đãng, người không cần ngượng ngùng, ta sẽ không cười người.”

“Người thật sự nghĩ như vậy?” Tần Việt ngẩng đầu lên không thể tin nhìn hắn.”Chẳng lẽ người không hề nghĩ tới nam với nam cũng phải có tình yêu, sự trung thành này nọ?”

Tần Việt không hiểu nổi Triệu Tuấn vì sao đối với chuyện tình cảm bi quan như vậy, tuy rằng y vẫn chưa biết qua chuyện yêu đương, nhưng vẫn từ tiểu thuyết tình cảm mà hiểu được mấy chuyện này, cũng vẫn đang chờ đợi tự mình có thể trải qua một chuyện tình yêu oanh oanh liệt liệt. Nhưng Triệu Tuấn giống như đối với loại chuyện này căn bản không có hứng thú, hắn chỉ muốn trực tiếp làm tình thôi.

Triệu Tuấn cười nhạo một tiếng, “Loại chuyện đó mà người cũng muốn tin.”

“Vậy người với A Đức kia, là quan hệ gì? Các người cũng đã lên giường mấy lần?”

“Là, ta... Ta tại sao phải nói cho người biết?” Nhìn bộ dáng Tần Việt tức giận, Triệu Tuấn liền cảm thấy vui mà không còn tức giận gì.

“Người hạ lưu!” Tuy rằng đây là đáp án trong dự tính, Tần Việt vẫn tức giận mà đẩy Triệu Tuấn ra, chạy về phòng mình.

Hai người thật vất vả mới có thể hàn gắn mối quan hệ, lại đả kích mà vạch ra một khoảng cách.

**

Sau khi tan tằm, Tần Việt không muốn về nhà, liền bước đi không mục đích trên đường. Cứ đi tới đi tới, y phát hiện mình đã đến quảng trường lần trước đi mua sắm với Triệu Tuấn.

“Tần tiên sinh!” Tần Việt vừa muốn quay lại, đã bị Chu Đức Gia đang tiễn khách ngoài cửa thấy được.

Nhìn thấy hắn, Tần Việt liền cảm thấy trong lòng có chút không được tự nhiên, tuy nhiên vẫn vì lịch sự, mà vẫn đáp lại một câu.

“Tần tiên sinh là đi mua sắm hay là đi ăn?”

Tần Việt không nghĩ tới bị hắn kéo vào trong, vội vàng nói: “Ta đi ăn, nghe đồng nghiệp nói ở đây có mấy nhà hàng rất được.”

Không nghĩ tới Chu Đức Gia lại niềm nở, “Thực vừa vặn, ta giờ sắp tan làm, chúng ta cùng nhau đi.”

“A...?”

Tần Việt còn chưa kịp phản ứng lại, đã bị Chu Đức Gia lôi đi rồi.”Đi thôi, ta rất quen thuộc khu này, chọn tiệm ăn đảm bảo người vừa lòng.”

Hai người ở khu mua sắm dạo tới dạo lui, cuối cùng tìm được một ngõ nhỏ khá yên tĩnh, Chu Đức Gia dẫn Tần Việt đến cuối ngõ, liền thấy xuất hiện một quán mì thịt bò ngay mặt tiền. Ngoài cửa đang ngồi không ít người, sinh ý thực không tệ.

“Chủ quán, cho ta hai chén mì thịt bò. Tần tiên sinh, người muốn dầu ớt không?”

Tần Việt gật đầu.

“Hai chén đều cho dầu ớt! Cho thêm ít đậu tương”

Hai người gọi xong đồ ăn, liền tìm chỗ ngồi xuống, Chu Đức Gia nói với y: “Nơi này rất nổi tiếng, là tiệm lâu đời ...”

Tần Việt một bên đang không yên lòng, một bên cúi đầu ăn đậu rang, căn bản không chú ý hắn đang nói cái gì.

“... Người với A Tuấn đã lên giường rồi?”

Tần Việt đang theo bản năng gật đầu, qua một giây mới phản ứng lại, liền lắc đầu, qua hai giây lại phát

hiện mình đang nói dối, đành phải ngồi im, hé ra bộ mặt đỏ bừng.

Chu Đức Gia hỏi câu này vốn là muốn hỏi thử, nhìn Tần Việt quần bách như vậy, nháy mắt liền hiểu được.

Hắn thở dài, lấy giọng điệu người từng trải nói: “Ta thấy ngươi tuổi còn ít, vào giới này chưa sâu, nên mới lảm miêng nói hai câu. Hắn không phù hợp với ngươi, ngươi vẫn là sớm một chút hết hy vọng đi, tránh để đến lúc đó hối hận cũng không kịp.”

“Ngươi với hắn có quan hệ gì?”

“Ta với hắn mà nói, có thể tính là bạn, nhưng là so với bạn bình thường hơn đặc biệt hơn một chút. Có thể nói là bạn giường.” Chu Đức Gia kết luận.

“Ngươi thích hắn?”

“A ha ha ha...” Chu Đức Gia nhin không được cười ra, nhỏ giọng nói: “Ừ, hắn ở trên giường thực không tệ, ta thích hắn ở điểm ấy.”

Lúc này cô phục vụ bưng hai bát mì to nóng hổi lên, Chu Đức Gia liền đón lấy: “Nhanh ăn đi, nguội liền ăn không vô.”

Quán này mì quả đúng như Chu Đức Gia nói, canh nước ngon, mì sợi dẻo, thịt bò lại tràn ngập mặt bát, dầu ớt cũng đều thơm hơn mấy tiệm khác. Nhưng Tần Việt cho đến khi ăn xong cả bát mì lớn như vậy, cũng không nếm được tí hương vị ngon lành gì.

Buổi tối về nhà, y nằm trên giường, nhớ tới lời Chu Đức Gia nói: “Vòng xoáy này vô cùng luẩn quẩn, qua thời gian thì ai cũng chỉ tự lo cho chính mình, ngươi nhớ cho kĩ.”

(Mấy cái món ăn là ta chém, chỉ biết là nó là món mì gì đó)

16. Chương 16

Hôm nay ăn xong cơm trưa, Tần Việt liền ngồi vào bàn bắt đầu thống kê tư liệu, nghe thấy tiếng Khuê tổ trưởng bàn bên vang lên vui sướng.

“Vợ mới sinh?”

“Sinh ngày hôm qua, là con trai.”

Mọi người nghe xong liền rộn ràng.

Khuu tổ trưởng nghe hết mọi lời chúc mừng, mới cười tủm tỉm nói: “Mọi người cũng lo liệu đi, đặc biệt người a, tiểu Tần, không thể suốt ngày cứ lo làm việc, tan tầm nên ra ngoài đi dạo, kết giao bạn bè đi.”

Đồng nghiệp xung quanh cũng ồn ào, “Cũng phải nói, gần đây tiểu Tần cũng bắt đầu để ý ăn mặc chừng diện, có phải có bạn gái không?”

Tần Việt mặt đỏ lên, vội vàng phủ nhận: “Không, không có...”

Khuu tổ trưởng cẩn thận nhìn y một cái cũng nói: “Thật đúng là, chúng ta cũng đều thấy tiểu Tần bộ dạng tuấn tú, có bạn gái là mới bình thường. Tiểu Tần, nếu có bạn gái thì đừng giấu diếm, giới thiệu mọi người đi thôi.”

Tần Việt bị mọi người nói vô cùng ngại ngùng, “Thật sự không có!”

Khuu tổ trưởng cười ha ha: “Không có thì lo chạy nhanh đi tìm, đừng lãng phí tuổi thanh xuân. Người nhìn xem trong công ty chúng ta cũng nhiều nữ nhân. Người không phải sợ, da mặt dày lên, năm đó lúc ta theo đuổi vợ ta, ta bị cha vợ đuổi chạy mấy con đường, tưởng ta là lưu manh đùa giỡn con gái ông. Bây giờ không phải là con cũng đều đã có sao.”

Khuu tổ trưởng tự dung kể chuyện đời, mọi người đều vui đến bất diệc nhạc hồ.” Tổ trưởng, năm đó ngài làm sao mà đem tẩu tử lừa được tới tay?”

“Bình thường thôi, không phải là ăn cơm, xem phim, rồi từ từ có cảm tình thôi. Chỉ cần can đảm can trọng da mặt dày, sắt cũng có thể mài thành kim.” Nghe ông mượn thành ngữ rồi nói tùm lum, mọi người vừa cười.

Tần Việt lời nghe vào tai liền ghi tạc trong lòng, trong đầu dần dần có chủ ý.

Tan tầm y liền đi mua hai vé xem phim tối thứ bảy, lại về nhà lên mạng mua hai bộ quần áo.

Tuy nhiên y biết rõ mình không có khiếu thẩm mỹ, suy nghĩ rồi rầm nửa ngày chưa biết làm sao. Vừa thấy Băng Nặc online chim cánh cụt (*hình như qq chat hay sao á*), liền đánh sang, muốn xin nàng ý kiến.

Băng Nặc trả lời:!!!!!!!

Một kiếm kinh tình: xảy ra chuyện gì?

Băng Nặc: ta là biên tập của người, không phải bạn tâm tình của người! Lại càng không phải bảo mẫu của

ngươi!!

Một kiếm kinh tình: nga... Ta sai rồi.

Bên kia nửa ngày không trả lời, nhưng vẫn thấy còn online, Tần Việt đợi một hồi, liền chuyển qua kiểm tra cập nhật bài viết.

Bài viết gần nhất của y được tán dương khá tốt, mọi người đều khen nam chính rất tổng công rất có khí phách làm mờ mắt chó quần chúng.

Tần Việt rạo rức mà đọc bình luận.

Một cây dưa chuột thô lại dài: Anh Anh Anh Anh, đại nhân ta không bao giờ nói ngươi là thụ nữa, tổng tiến công tới tới! Cầu nhiều nữa!

Bá Vương lặn xuống nước: lặn xuống nước lâu như vậy, đến lúc này ta cuối cùng cũng nhịn không được. Nam chính quá mạnh mẽ, vừa mềm mỏng dụ hoặc lại vừa mạnh mẽ, trái phải nhu cương thuần thực, chiêu giả heo ăn lão hổ này thực là hết xẩy a!

Mỹ nữ tư tư tư tư: nam chính khí thế thật mạnh, làm chúng ta thẹn thùng không chịu nổi. Nhưng mặt khác tiểu nhân vẫn còn cái chưa hài lòng. Thịnh cầu, có thể cho một ít không khí cùng với nam phụ hay không!

Điểm tán: cho LS (lầu trên) điểm cộng, cầu giống vậy!

...

Thế là mấy bình luận kế tiếp đều thảo luận cầu cho nam chính với nam phụ có gian tình đi.

Tần Việt bó tay, y qua loa nhìn thêm vài bình luận liền muốn tắt đi, đột nhiên nhìn thấy một ID quen thuộc bình luận.

Buổi trưa canh ba: từng rất thích đại đại Một kiếm kinh tình viết Võ hiệp Văn, tuy rằng không giống Kim Dung, Cổ Long, Lương Vũ Sinh tác phẩm bay bổng anh hùng, nhưng ngồi bút đại đại trong lòng có nhiệt huyết, tuy không quá sâu sắc, cho dù cấu tứ có vài khiếm khuyết, nhưng coi như vẫn không bị che mất đi ưu điểm. Nhưng truyện này toàn là theo chủ trương nam chính chiếm ưu trọng hoàn toàn, đối với nhân vật nữ thực không đủ độ trọng, cho dù chuyện tình có kịch liệt, vẫn là làm cho người ta không thỏa mãn. Làm một lão độc giả đã yêu thích đại đại nhiều năm, ta nhịn không được nhiều lời vài câu này. Diễn đàn văn H này có nhiều người viết như vậy, cũng không thiếu một tay viết loại sắc tình, nhưng tìm được người thực thực mà viết võ hiệp thật sự rất ít. Hi vọng đại đại có thể bảo trợ chính mình viết Văn theo tâm ý, không cần vì theo phong trào mà thay đổi, như vậy chỉ làm lão độc giả thương tâm.

(xin lỗi em chỉ là đứa ngu muội mấy khúc bình luận này e chả hiểu gì toàn chém gió đó ạ)

Trong cả ngàn bình luận chỉ một ít là phản bác, phần nhiều là ủng hộ, nhìn ID thì đều là độc giả từ thời viết tiểu thuyết võ hiệp tích góp từng chút một lúc trước.

Tần Việt đem mấy bình luận này đọc đi đọc lại vài lần, trong lòng hơi xúc động. Tuy rằng viết truyện này làm cho danh tiếng và cả tiền nhuận bút đều tăng, nhưng là quá trình viết văn cũng thiệt là tăng thêm bao nhiêu vất vả.

Rất nhiều lúc, muốn viết văn hay phải thu thập tham khảo biết bao nhiêu tác giả khác, Tần Việt cũng không ngoại lệ. Vì nam chính truyện của y cùng trong tư tưởng của y khác xa nhau – Tần Việt biết mình rõ ràng là dạng người bảo thủ, lại phải viết ra nam chính vô cùng cởi mở; y rõ ràng là tính tình nhu nhược, lại phải viết ra nam chính rất cường thế lại mang tư tưởng đại nam tử. Điều này làm cho y bối rối tứ tung.

May mắn y còn xây dựng được một nam phụ bình tĩnh tự tại lại nhân cách tốt, mới làm cho y tìm được sự cân bằng trong lúc sáng tác.

Đôi khi y thậm chí tự thấy, mình thiệt muốn thần kinh phân liệt.

Tần Việt đau đầu thở dài, đứng lên đi tới phòng khách rót nước.

Trong phòng khách hắt tới ánh đèn, TV đang mở, đang phát đoạn quảng cáo. Tần Việt nhìn kỹ, mới phát hiện Triệu Tuấn đang nằm trên sofa ngủ say.

Gần đây Triệu Tuấn tựa như bề bộn nhiều việc, thường thường bận đến nửa đêm mới về, hai người rất ít gặp mặt, tuy nhiên này cũng giúp giảm đi không ít xấu hổ.

Tần Việt đi đến bàn trà lấy bình nước, nhìn thấy Triệu Tuấn ngủ gục, nhin không được ngồi xổm xuống nhìn thêm vài cái, nghĩ rằng tên gia hỏa này bộ dạng thật tốt. Triệu Tuấn mặt thon dài, mũi cao, mắt hai mí, lông mi dài, dưới cằm hình dáng mạnh mẽ vừa mọc thêm một vòng râu. Trong lúc ngủ mơ đôi môi dày mím lại chặt chẽ, thiệt không ai có thể tưởng được người này há mồm ra là có thể xuất ra bao nhiêu lời không tốt lành.

Tần Việt mê mẩn nhìn hắn, thật đang còn xem chưa đủ, lại muốn duỗi tay ra sờ hai phiến môi dày kia. Chính là tay y còn chưa kịp đưa ra, mắt Triệu Tuấn liền mở ra. Tần Việt giống như kẻ trộm đồ bị bắt, nhanh như chớp thu bàn tay lại, nhưng vẫn là bị Triệu Tuấn nhìn thấy.

Triệu Tuấn đứng lên lắc đầu, làm cho mình thanh tỉnh một ít. Gần đây hắn đang ttiếp một dự án lớn, bận tới tối trời đen kịt, mệt muốn chết.

“Ngươi tỉnh. Có muốn uống miếng nước không?” Tần Việt có tật giật mình đưa cái ly không của mình qua.

“Không cần.” Triệu Tuấn mang dép bước đi, chuẩn bị đến phòng tắm tắm rửa.

Tần Việt đến giờ mới nhớ chuyện đi xem phim, liền gọi hấn lại: “Đợi chút, tối thứ Bảy này có rảnh không?”

Triệu Tuấn không kiên nhẫn, “Người lại muốn làm gì!”

“Nga... Ta muốn rủ người cùng đi xem phim...” Tần Việt lúc này mới hối hận mình mua vé sớm quá, nếu Triệu Tuấn không đồng ý, vé kia phải làm sao đây!

Triệu Tuấn trả lời mang theo giọng chán chờ: “Ta gần đây nhất bề bộn nhiều việc, thứ Bảy muốn tăng ca.”

“... Là vé bảy giờ tối thứ bảy.” Tần Việt yếu ớt nói cho hết câu.

Triệu Tuấn không khỏi cảm thấy phiền lòng, “Đến lúc đó rồi nói.” Nói xong hấn bỏ lại Tần Việt đi vào phòng tắm.

Triệu Tuấn suy nghĩ, hôm trước hấn đã muốn nói rõ ràng với Tần Việt, hấn chưa từng nghĩ cũng không bao giờ muốn cùng Tần Việt kết giao hẹn hò, hấn chỉ là muốn làm bạn bè. Tình cảm này nọ, chủ yếu cũng là chiều chuộng quá độ, làm cho người ta mệt mỏi.

Tuy hấn thừa nhận bộ dáng Tần Việt ghen tuông cũng làm cho hấn tinh thần nhộn nhạo, nhưng bất quá đó cũng là một tí suy tưởng thôi. Hấn cũng không muốn vì một ai mà thủ thỉ. Chơi trò tình ái khắp nơi không tốt hơn sao?!

Tần Việt nghe Triệu Tuấn nói kiểu vậy bộ dáng tùy hứng sao cũng được, cũng không biết cuối cùng là hấn có chịu đi hay không.

Y thất hồn lạc phách trở lại phòng, nhìn khung chat trên màn hình máy tính đang không ngừng chớp động.

Băng Nặc: cho người một lời khuyên, đừng đem mình ăn mặc màu sắc rực rỡ giống cái cây thông Noel nữa, thay đổi cho thanh thoát nhẹ nhàng mới được.

Phía dưới còn đưa kèm nhiều link dẫn vào trang web hướng dẫn tạo hình, còn chú thích là Kim Hạ thanh khiết những câu hỏi đáp căn bản dành cho Gay, tuyệt đối làm người yêu yêu thích không buông tay.

Tần Việt phun một ngụm máu đen...

17. Chương 17

Thực tế Triệu Tuấn cũng không nói dối, thứ Bảy vẫn phải ở văn phòng chiến đấu hăng hái, điện thoại hết pin tự tắt nguồn cũng không biết.

Lúc ăn cơm chiều mới rảnh rang tí, quản lí sai người đi đánh ngoại bán, Triệu Tuấn miết liếc mắt một cái trên tường nháo chung 6 giờ rưỡi, hần bỗng nhiên có chút ngồi không yên.

“Triệu Tuấn, người lại đây một chút.” Đang lúc hần xuất thần, nghe lão bản kêu lên.”Báo giá này người kiểm tra lại một chút, trăm ngàn lần không được sai sót gì. Người nhìn xem chỗ này, tại sao lại không giống như trong ấn tượng ta nhớ...”

Triệu Tuấn đang tập trung lắng nghe lão bản nói, đột nhiên ngoài trời âm u bỗng nổ ra một tia chớp sáng hé ra một lỗ hồng lớn. Ngay sau đó là một trận mưa to trút xuống, người qua đường dưới lầu không kịp tránh mà chạy toán loạn tránh mưa.

Cùng lúc đó, đèn trong văn phòng chột chớp, rồi lập tức tắt ngóm.

“Ôi, dọa chết người!”

“Làm sao đây a, ta hôm nay ra ngoài quên đóng cửa sổ!”

Văn phòng vốn đang im ắng lập tức rối loạn lên.

Lão bản vội vàng gọi điện thoại gọi bảo vệ, muốn bọn họ nhanh lên kiểm tra, lại là mạch bị chập, có sửa suốt đêm cũng phải đến ngày mai mới có thể khôi phục bình thường. Đúng là họa vô đơn chí*. Cuối cùng lão bản ra lệnh một tiếng, cho nhân viên tự sắp xếp công việc đem về nhà làm. Mọi người hoan hô một tiếng liền giải tán.

Triệu Tuấn thừa dịp trời còn chưa có quá tối, dọn dẹp một chút trên bàn rồi hướng đi ra gara, nghĩ rằng giờ đã muộn bảy giờ hơn, tiểu tử Tần Việt kia tìm không thấy mình tự nhiên sẽ không ngốc mà chờ đó.

Hần chạy xe từ từ ra, vốn định trực tiếp về nhà, bỗng nhiên một ý nghĩ trong đầu vừa chuyển, liền vòng lại đi tới một cửa hàng thực phẩm quen, tính mua một ít trở về làm cơm chiều.

Trời mưa thật sự lớn, gạt nước trên tấm kính liên tục gạt, nhưng lại liên tục bị mưa tràn qua, cửa kính xe rất nhanh bị che kín một tầng nước.

Cả đoạn đường bị hơi nước bao phủ, tầm nhìn cực ngắn. Cơ sở xe đều kẹt trên đường, ở ngã tư đường, ai nấy liều mạng bấm còi, muốn xe phía trước nhường đường.

Triệu Tuấn vừa chạy ra đường một lúc, có chút phiền chán liền tắt radio giao thông, ánh mắt nhìn màn mưa ngoài đường bắn khoản.

Ven đường chỉ có tốp năm tốp ba người đi đường, bị mưa rền gió dữ quật trái quật phải, mấy cái ô trong tay cũng một phen điêu đứng. Một dãy xe taxi đều sáng đèn đỏ, ý là đều đã đầy khách.

Hắn liền cũng theo dòng xe mà thông thả đi tới, tiếp theo khu phố trung tâm phía đông là đụng đến khu phố trung tâm phía tây.

Đến phía tây, tình huống kẹt xe càng nghiêm trọng, nơi này có một khu phố mua sắm, không ít người thừa dịp cuối tuần đi dạo phố mua sắm xem phim tình nhân các loại bị mưa to đứng đầu các cửa, ý đồ muốn nhìn trong dòng xe cô có tìm được xe taxi trống không.

Triệu Tuấn liếc mắt một cái liền thấy ngay Tần Việt đang đứng ở cửa lớn rạp chiếu phim. Y hôm nay mặc một bộ quần áo mới, dính qua cơn mưa rửa tội, áo sơmi trắng bên trên đã dính sát vào thân thể nhỏ gầy yếu, lộ ra làn da, dưới quần xanh đen thì đã bị bắn tung tóe bùn lầy.

Hắn thầm mắng một tiếng, đem xe quẹo vào khu đỗ xe, vội vàng cầm ô vọt vào phía Tần Việt.

“Tại sao người còn chưa trở về nhà!” sắc mặt Triệu Tuấn đã đen như đáy nồi, như điều hâu hung ác muốn ăn con gà con Tần Việt.

Nhìn thấy hắn Tần Việt liền lộ vẻ mặt vui mừng, “Ta đã muốn trở về a, nhưng là không bắt được xe. Người xem, hoàn hảo là ta không về, nếu không người không phải tìm không thấy ta sao.”

“Được rồi, đi theo ta.”

“Không xem phim a?” Tần Việt trong tay đang cầm hai cái vé đã nhăn nheo.

Triệu Tuấn thấp giọng rống: “Xem cái gì mà xem, lão tử đang bận muốn chết!”

“Nga...” Tần Việt há miệng thở dốc, không nói gì nữa, vẻ mặt ủy khuất.

Nhìn thấy y như vậy, Triệu Tuấn tâm lại nhuyến, “Phim gì?”

“A?”

Triệu Tuấn lấy hai vé trong tay y, nhìn xuống liền kéo tay y đi, vừa đi vừa oán giận, “Hôm nay mà xem phim cái gì...”

Hai người kiểm vé xong đi vào, phim đã muốn chiếu hơn phân nửa, Triệu Tuấn đi đến loạt ghế trống phía cuối, tìm đúng vị trí số rồi ngồi xuống.

Tần Việt bước lại, “Của chúng ta ngồi ở phía trước...”

“Câm miệng!”

Một loạt người phía trước đồng loạt quay đầu nhìn chằm chằm bọn hắn, Tần Việt liền nghe lời ngồi xuống, bắt đầu xem phim.

Triệu Tuấn thật sự mệt, tâm trí căn bản không đặt trên bộ phim. Hắn cũng không biết tại sao mình lại ma xui quỷ khiến bước vào rạp phim, hẳn là hắn phải sớm một chút về nhà làm cho xong việc. Hiện giờ thiệt không khỏi có chút hối hận.

Nhưng bên cạnh Tần Việt ngồi thật nghiêm chỉnh, có vẻ hết sức nhập tâm xem phim.

Tần Việt thực ra không mê phim ảnh, mỗi năm trường hắn đều tổ chức lễ hội điện ảnh quốc gia, nhưng từ sau khi tốt nghiệp, y cũng chưa từng đi xem phim lại. Tuy rằng nhìn qua thấy y xem không chớp mắt, thật ra trong lòng đang khấn trương rối tinh rối mù. Đây chính là lần hẹn hò đầu tiên của mình a!

Nghĩ đến Triệu Tuấn đang ngồi bên cạnh, y liền một cử động nhỏ cũng không dám.

Rạp chiếu phim máy lạnh thật sự mạnh, Tần Việt trên người lại ướt, chưa đến một hồi y liền cảm thấy toàn thân nổi da gà, một trận gió lạnh thổi tới, y đang bị đông lạnh liền giật mình, không kiềm được hắt xì một cái.

“Ngươi sao vậy?” Triệu Tuấn thoáng xoay qua một ít, liền đụng tới cánh tay Tần Việt lạnh như băng.

Tần Việt liền co rút tay lại, nhưng độ ấm từ tay Triệu Tuấn qua tiếp xúc gần gũi vẫn truyền tới. “Không có việc gì.”

Nhìn thấy y lạnh run, Triệu Tuấn lập tức hiểu tình hình ra sao. “Không xem, đi thôi.”

Tần Việt làm sao bỏ qua cơ hội hiếm như thế này, liền lắc lắc đầu, “Ta muốn xem hết...”

Bọn hắn nói chuyện quá lớn, mấy người đằng trước liền quay đầu trừng mắt, Tần Việt vội vàng im không lên tiếng.

“Thật sự là chịu thua ngươi...” Tần Việt nghe Triệu Tuấn nhỏ giọng nói cái gì đó, tiếp theo cảm thấy trên vai được một cánh tay quàng qua. Y kinh ngạc quay đầu nhìn, đã thấy Triệu Tuấn giống như mình vừa rồi

nhìn chăm chăm màn hình không chớp mắt.”Đừng nhìn ta, xem phim!”

Đây là phim hài cho kỳ nghỉ hè, mọi người đều cười đến thực vui vẻ. Tần Việt tắm trong bầu không khí vui vẻ như vậy, trong nháy mắt có chút không định hướng được. Chỉ cảm thấy thân mình như đang phiêu phiêu, tựa như trên mây. Trong tai tràn ngập âm điệu “Thùng thùng thùng”, cũng không biết là tim ai đập nhanh như vậy.

Bọn hắn cứ duy trì tư thế ôm nhau cứng ngắc như vậy, vừa đến lúc hết phim ngọn đèn lớn bật lên, Triệu Tuấn lập tức thu cánh tay lại, xoay người rời đi.

Trên đường về, Tần Việt khó có khi im lặng, Triệu Tuấn cũng không nói, không khí trong xe thập phần quỷ dị.

Mãi đến khi vào cửa, Triệu Tuấn mới nhẹ nhàng thở ra, không ngờ Tần Việt nói một câu làm tim hắn lại nhảy lên.

“Triệu Tuấn, lời lần trước người nói ta đã cẩn thận suy nghĩ.”

Triệu Tuấn nheo lại hai mắt, “Cái gì?”

“Ta muốn với người... Kết giao.” Lúc nói ra hai chữ kia, Tần Việt còn có chút nhẩn nhó.

Triệu Tuấn trực tiếp hỏi: “Người là nói, người làm bạn trai của ta?”

“Đúng. Sau này người không được cùng với những người khác làm cái loại chuyện này.”

Triệu Tuấn khiếp sợ hồi lâu mới khôi phục lại, tựa vào tường nhìn y, “Ta vì sao phải đáp ứng người? Ta hiện tại ngày tháng tự do tự tại, có cái gì không tốt?”

Tần Việt bị hắn hỏi, trong lúc nhất thời không trả lời được.

“Người đối với ta không có lực hấp dẫn.” Triệu Tuấn tổng kết lại, chuẩn bị muốn bỏ chạy lấy người.

Tần Việt theo sau, “Người làm sao biết ta đối với người không có lực hấp dẫn, người thích nam nhân, ta không phải là nam nhân sao? Dù sao bất quá người cũng muốn tìm người lên giường, tắt đèn, là ai thì có cái gì quan trọng!”

Tần Việt nói một phen làm Triệu Tuấn tức giận, nhưng hắn cũng không phát tác, ngược lại bày ra biểu tình lãng tử tình trường, quay đầu cười, “Đúng, ta chính là muốn tìm người lên giường, không có đèn thì cũng chẳng khác nhau, nhưng người không được.”

“Ta... Ta tại sao không được.” Tần Việt ngẩng đầu ưỡn ngực.

Triệu Tuấn cố ý nói lời hạ lưu không chịu nổi, “Người quá non, đến lúc đó còn muốn ta hầu hạ, làm sao cho ta tận hưởng được?”

Tần Việt vẫn không bị dọa, “Ai nói, không tin người tới thử xem. Nếu ta làm người vừa lòng, người đáp ứng ta!”

Triệu Tuấn sững sốt, hẳn không nghĩ tới Tần Việt lại bất cứ giá nào vậy.

“Thế nào, dù sao người cũng không chịu thiệt.”

**Nguyên văn: Ốc lậu thiên phùng* (thâu đêm vũ (): nhà dột gặp mưa *suốt* đêm (= họa vô đơn chí)

18. Chương 18

Trong phòng Triệu Tuấn, ánh đèn mờ mịt.

Triệu Tuấn đang hai chân ngồi trên giường, Tần Việt đã cởi sạch quần áo quỳ gối giữa hai chân, giúp hắn đem quần cởi bỏ.

Dưới ánh nhìn chăm chú của Triệu Tuấn, Tần Việt cầm phân thân Triệu Tuấn, ngậm vào phần đầu mà phun ra nuốt vào muốn làm cho nó đứng lên. Đây không phải lần đầu tiên Tần Việt giúp Triệu Tuấn làm loại sự tình này, tuy nhiên lần trước là say rượu, lúc này đây lại là tỉnh táo. Tần Việt bị Triệu Tuấn nhìn có chút ngại ngùng, một lòng cố gắng khiêu khích. Chỗ đó vốn đang nằm im, y liền càng ra sức, đem hành thể cẩn thận liếm một lần, lại mút một cái. Rất nhanh phân thân Triệu Tuấn sau khi được y chăm sóc liền ngẩng đầu đứng thẳng, một bộ khí thể gương cung bạt kiếm.

Y một bên phun ra nuốt vào này cự vật, một bên vụng trộm giương mắt nhìn lên phản ứng của Triệu Tuấn. Ai ngờ Triệu Tuấn sắc mặt không đổi, đang đưa mắt nhìn y. Y cả kinh lại vội vàng cúi đầu xuống.

Triệu Tuấn hơi hơi động khóe miệng, thân thủ bắt đầu đưa đẩy, tự nhiên dẫn dắt y theo tiết tấu luật động của mình.

Một lần trước Triệu Tuấn vì thực hiện lời hứa, thiếu chút nữa mộng nở hoa không nói, còn bị cái tên Tần Việt học nghề này biến thành bộ dạng quảng mỗ cõi giáp, chặt vật không chịu nổi, lần này nói gì thì hẳn cũng phải lấy lại được mặt mũi mới được.

“Tốt lắm, có thể.” Triệu Tuấn cảm giác được một luồng nhiệt lưu hội tụ phía bụng dưới, liền ngừng động

tác Tần Việt. “Tự mình nằm lên giường đi.”

Tần Việt nghe theo nằm lên giường, mờ mịt nhìn về phía Triệu Tuấn.

“Người còn không biết phải làm gì sao? Ta không phải đã dạy người sao?” Triệu Tuấn từ trong ngăn kéo lấy dầu bôi trơn, quảng cho Tần Việt, “Tự mình chuẩn bị sẵn sàng đi. Đến lúc đó bị thương cũng đừng trách ta.”

Tần Việt nhìn thứ này mặt nóng lên, “Người có thể quay mặt đi không?”

Triệu Tuấn rõ ràng nói: “Không.” Nói xong dứt khoát lấy ghế dựa đối diện Tần Việt mà ngồi xuống.

Tần Việt khê cắn môi, nằm nghiêng trên giường, đưa tay đẩy bôi trơn đưa về sau bôi bôi. Ngày đó y mơ mơ màng màng, chỉ nhớ Triệu Tuấn đem thứ này bôi đến chỗ kia, những cái khác liền một mực không biết. Lúc y đem bôi trơn tới trước hậu đình, mặt liền đỏ bừng nghĩ tới chỗ đó, liền không dám tự đưa tay đi vào.

Triệu Tuấn nhìn hần bật cười, “Muốn ta đến giúp người không, người như vậy phải làm như thế nào đây?”

“Không cần!” Bị Triệu Tuấn nhất đả kích, Tần Việt dùng hai ngón tay đem cúc môn tách ra, tiếp theo dò xét đi vào. Kích thích này hết sức mãnh liệt, Tần Việt cả người giống như con tôm mà cong cứng lên.

Nhìn y tự mình khai thác, Triệu Tuấn trong người tình dục liền tăng vọt, nhục bồng đã ngẩng đầu cao lại cứng rắn phát đau.

“Ha a...” Theo ngón tay quấy, Tần Việt cảm nhận được chỗ xương cụt chỗ truyền đến từng đợt tê dại. Cảm giác này không thể nói rõ dễ chịu hay khó chịu, nhưng thật ra làm y cảm thấy có chút quen thuộc, giống như đã trải qua lúc nào rồi. Cơ thể chậm rãi thích ứng, y lại càng đưa ngón tay vào sâu hơn, bôi trơn cũng theo ngón tay y chậm rãi chảy vào.

Thấy y tự chuẩn bị đã lâu, Triệu Tuấn có chút nhịn không nổi, đi đến bên giường vỗ vỗ mông Tần Việt, “Quý xuống cho chắc.”

Tiếp theo hần lại cầm tay Tần Việt, đặt lên phân thân mình, “Người nói muốn, liền tự mình đem nó ăn vào đi.”

Tần Việt nắm dục vọng thật lớn của hần, trong lòng có chút khổ sở, nhưng vẫn cầm cái thứ nóng bỏng gì đó đưa tới mông, ý đồ bắt nó nuốt vào. Chính là thứ này thật sự quá lớn, lại không nắm được chắc, Tần Việt thử nửa ngày, chỉ cảm thấy huyết khẩu vừa đau xót lại trưởng, nhưng vẫn là không đi vào được, lại không dám đi cầu xin Triệu Tuấn.

Triệu Tuấn ý xấu vờ thờ ơ lạnh nhạt, tìm đúng cơ hội, đột nhiên liền đẩy một phát mạnh. Chỉ nghe ba một

tiếng, không khí sâu trong huyết bị lực mạnh đẩy phụt ra, Triệu Tuấn cảm một phát rớt cuộc, liên đến tận sâu bên trong Tần Việt.

Tần Việt bị hấn đâm vào mạnh, hung ác va chạm, chỉ cảm thấy bên trong huyết đau mà lại nhức, miệng mờ mịt há ra, cứ nhiên phát không ra được tiếng nào.

Tiểu huyết Tần Việt nhanh chóng nóng lên, đem phân thân Triệu Tuấncất chẽ bao lấy, Triệu Tuấn thoáng động vài cái, liền cảm thấy có vô số cái miệng nhỏ nhả nuốt hôn vật kia của mình, quả thực làm cho người ta dục tiên dục tử.

Lần gần đây nhất hấn phát tiết, cũng chính là lần trước Tần Việt uống rượu đó, đã muốn vài tuần lễ, hấn cũng tích lũy không ít dục vọng, lúc này liền thầm nghĩ phải xông đánh thẳng về phía trước, hung tợn thao nộ thịt huyết dưới thân mà phát tiết dục vọng ra thôi.

Bất quá hấn cũng không có gấp gáp nhất thời, mà là một tay xoa lưng Tần Việt đang khẽ run, một tay đè lại phần eo y, ý đồ làm cho y thả lỏng.

“Đầu hàng nhanh như vậy.” Triệu Tuấn nằm bên tai Tần Việt, thanh âm trầm thấp, mang đầy hương vị tình dục.”Thoải mái đi, tối nay ta sẽ cho người thích đến chân đều không thể đỡ được.”

“A... Người đừng nói nữa...” Tần Việt từ kẽ răng cố gắng nói câu này, hai tay có chút chống đỡ không được, biến thành nửa quỳ nửa nằm úp sấp.

Triệu Tuấn nói chuyện hòng phân tán lực chú ý, nháy mắt liền cảm thấy thịt huyết thả lỏng rất nhiều, hấn liền thừa cơ hội này hung hăng đâm vào, mỗi một lần đều sáp càng sâu. Tần Việt bị hấn kích thích đến điểm mẫn cảm, khoái cảm mãnh liệt liên tiếp đánh úp lại, theo xương cốt mà truyền đến tứ chi bách hải. Y không ngăn được khoái cảm bất thành linh, thân thể như sa vào gió lốc cuốn xoay không ngừng.

Nguyên lai đây là cách kết giao của người trưởng thành, nghĩ đến Triệu Tuấn đang cảm trong cơ thể mình, Tần Việt vô hạn cảm thấy thẹn, lại trong hỗn loạn có một tia thỏa mãn. Nước mắt sinh lý theo khóe mắt chảy ra dính ướt cánh tay buông thông, càng trở nên không thể văn hồi.

Triệu Tuấn cảm giác được y run rẩy, nghĩ đến hấn chịu không nổi, thế là thoáng ngừng một chút, đem y quay lại, muốn nhìn vẻ mặt nhiễm đầy tình dục của y. Tần Việt vội vàng lấy tay che mặt mình, nhưng nước mắt vẫn là theo khe hở mà lặng lẽ tràn ra.

Triệu Tuấn nhìn thấy một dòng chất lỏng trong suốt chảy xuống dọc theo hai má kia, đến trên xương quai xanh đang lưu lại một vệt dài, thoáng sửng sốt, đem người đến bao trùm y, đem tay Tần Việt kéo ra.

“Không cần...” Tần Việt ghen ngào không chịu.

Triệu Tuấn ngữ khí trở nên dịu dàng nhu hòa, “Ngoan, để cho ta xem xem.” Nói xong lại cúi xuống hôn

lấy ngón tay Tần Việt. Dưới thân động tác cũng chậm lại, không hề hung hăng sáp nhập như muốn phát tiết ban nãy, mà là đỉnh vào tuyến tiền liệt rồi tinh tế nghiền nát, mỗi một lần đều nhắm chính xác điểm yếu hại.

Tần Việt bị hấn đâm đến hai đùi căng cứng, thắt lưng theo bản năng liền nâng về phía trước, hai cánh môi đang cắn chặt cũng bắt đầu run rẩy thoát ra mấy tiếng. Đồng thời, bên trong y cũng tiết ra một lượng lớn dịch ruột non, nóng hổi bao vây lấy côn thịt Triệu Tuấn, làm hấn càng thêm như cá gặp nước.

Đột nhiên Triệu Tuấn mạnh đâm về phía trước một cái, đâm vào đến chỗ sâu nhất trong cơ thể Tần Việt, Tần Việt cuối cùng không chịu nổi, há mồm nức nở muốn đứng lên. Triệu Tuấn nhân cơ hội kéo tay y, nhìn y nước mắt giàn giụa, hai mắt đỏ lên, giống con thỏ nhìn mình, trong lòng nhuyến một trận.

Hấn hạ thấp người hỏi: “Người không thoải mái?” Nói xong liền từ trong cơ thể y lui ra ngoài.

Tần Việt liên tục lắc đầu, dùng hai chân chặt chẽ ôm thắt lưng hấn, cảm thấy thẹn mà dùng tròng bích phía sau kẹp lấy phân thân định lui ra ngoài kia.”Không có, ta tốt lắm, người đừng ngừng... A...”

Tần Việt hồng khốe mặt, da toàn thân do nhiễm màu tình dục mà đỏ ửng, lại càng chọc người triu mến. Triệu Tuấn bị y cố ý kẹp chặt, thích đến cúi đầu thở dốc một tiếng, chút lý trí còn sót lại liền tức thời biến mất.

Hấn đưa tay đem hai chân Tần Việt nâng thẳng lên đặt trên hai vai mình, áp sát nửa thân trên Tần Việt, muốn tiến đến hôn môi y. Tần Việt bị hấn biến đổi tư thế chỉ biết nhắm mắt lại râm rì, nào có tâm tư suy nghĩ, rất nhanh chút thanh âm cũng đều bị nuốt hết.

Cũng không biết trải qua bao lâu, Triệu Tuấn cuối cùng ở trong cơ thể Tần Việt mà phát tiết ra, Tần Việt tắc bị thao bản hai lần, xương sống thắt lưng không đứng dậy nổi.

Triệu Tuấn vừa thỏa mãn tình dục nhìn qua tâm tình đặc biệt tốt, hấn ôn nhu giúp Tần Việt hôn liếm đi dòng nước mắt còn vương, làm Tần Việt đỏ bừng mặt.

Tần Việt ấp úng lại tràn ngập chờ mong hỏi: “Ta có làm người vừa lòng không... Người có cảm thấy thoải mái không?”

Triệu Tuấn đứng lên nhìn hấn, mày nhăn lại, “Người còn đang suy nghĩ chuyện đó?”

Hấn luôn luôn là người cầu hoan, bị cầu ái dây dưa không ngớt như vậy vẫn là lần đầu. Lúc hấn hai mươi tuổi chính thức bước vào vòng luẩn quẩn này, hấn liền tự nói với mình, tuyệt không được giống đồ ngọc mà đi yêu đương, tự mình tìm tội mà chịu.

Hấn cũng từng kết giao diễn trò với một vài tiểu 0 ở chung qua, nhưng chưa bao giờ thừa nhận đối phương là người yêu của mình, hơn nữa không được bao lâu liền thấy phiền.

Nhưng Tần Việt làm hắn cảm giác không giống vậy. Lúc trước gặp hắn, Tần Việt vẫn đều cho rằng mình là nam nhân thẳng, theo mức độ nào đó mà nói, là Triệu Tuấn đem y làm hư. Hơn nữa Triệu Tuấn không thể không thừa nhận, Tần Việt nhất cử nhất động đều có thể làm cảm xúc của mình bạo loạn. Cái đồ ngốc hồ hồ, tiểu gia khóa đơn thuần, đôi khi quả thực đáng yêu bất ngờ.

Triệu Tuấn hồi tưởng lại lúc hai người ở chung, lại ngoài ý muốn phát hiện mình cư nhiên lại có thể nhớ kỹ nhiều chi tiết như vậy, mặc kệ là lúc Tần Việt hồ hồ cười ngốc, hay là y ngây ngô hôn, đều tình tường hiện lên ở trong óc, chiếm cứ suy nghĩ của hắn. Phát hiện này làm cho hắn phi thường buồn bực, hắn đi về phía trước hai bước, đem cửa sổ mở ra.

Bên ngoài vừa mưa xong, một làn gió đầy hơi ẩm nhẹ nhàng thổi qua mang theo hơi lạnh, làm hắn rùng mình một cái.

“Người cho ta một tuần suy nghĩ đi, ta sẽ cho người câu trả lời thuyết phục.” Hắn nói.

19. Chương 19

Lúc Chu Đức Gia đến GAY bar nhìn thấy Triệu Tuấn, cả kinh há to miệng.”A Tuấn, người sao lại đến đây?”

Triệu Tuấn phì cười hút thuốc, “Ta tại sao lại không thể tới.”

Chu Đức Gia ngồi xuống cầm ly rượu, cười nói: “Ta còn tưởng hôm nay đến tìm soái ca đem về nhà ăn một bữa, xem ra không cần.”

“Ta chỉ là tới ngồi chơi thôi, chút nữa liền phải về nhà.”

Chu Đức Gia lại kinh ngạc ngẩn đầu, miệng chặc chặc thành tiếng, “Không nghĩ tới tên tiểu tử kia có thể bức người thành như vậy. Thật sự là người không thể nhìn tướng mạo.”

Triệu Tuấn bị hắn nói trúng tâm sự, tức giận trừng mắt, “Người nói cái gì?”

“Được rồi, tạm biệt.”

Triệu Tuấn chợt lóe linh quang, một phen nhéo Chu Đức Gia, “Người nói với y cái gì!”

Chu Đức Gia bị hắn dọa, vội vàng cười hì hì trấn an: “Ta có thể nói cái gì, người đừng khẩn trương.”

Triệu Tuấn không chịu buông tha, “Nói mau!”

Chu Đức Gia đem tự mình thu cổ tay đang bị hấn nắm trong tay lại, sửa sang lại cổ áo sơ mi. “Ta chỉ là cùng y ăn bữa cơm, chuyện của người ta như thế nào dám lắm miệng. Người xem người đi, thật sự là vô tình, lại đánh tình nhân cũ như vậy.”

Triệu Tuấn hừ một tiếng, tiếp tục trầm tư ngồi bất định, Chu Đức Gia bưng ly rượu vừa uống vừa quan sát, nhìn hồi lâu, cuối cùng đánh vỡ yên lặng hỏi: “Rốt cuộc là chuyện ra sao? Người nói ra ta còn có thể giúp người tham mưu tham mưu. Chẳng qua người ngủ với y, mọi người đều là đàn ông, chẳng lẽ y còn có thể bức hôn người?”

Triệu Tuấn nhắm mắt lại tiếp tục hút thuốc khun khói không để ý tới hấn.

Chu Đức Gia không nhịn được lại hỏi: “Hay là y tử tâm nhân, quán quít lấy người không buông? Ta rõ ràng đã nói cho y người thích vui chơi bên ngoài như vậy, y sao vẫn còn không sợ chết như vậy.”

Triệu Tuấn phìền não nói: “Tốt lắm!”

Chu Đức Gia tròn mắt vòng vo chuyển, đột nhiên cười ra tiếng: “Sẽ không phải là người đã thích y đi.” Thấy Triệu Tuấn lặng yên, Chu Đức Gia liền cười đến vui vẻ, “Ai nha, nói ra ta cũng không tin, người tên lãng tử này cư nhiên phải quay đầu ...”

“Người có chịu yên hay không!”

Triệu Tuấn trong lòng lung tung, lúc trước hấn kết giao tình nhân, đều là người tình ta nguyện, xem thuận mắt liền lên giường, không hợp liền cắt đi, chưa từng có chính thức nói qua chuyện yêu đương đứng đắn nào. Từ lúc hấn phát hiện mình đối với Tần Việt có tình cảm khác thường, trong đầu liền loạn, cả ngày miên man suy nghĩ, rối rắm muốn chết. Ngược lại là Tần Việt vẫn như bình thường lui tới vẫn ăn cơm ngủ đi làm viết văn, giống như ngày người ngày đó tỏ tình không phải y.

Triệu Tuấn nhìn y cứ lắc lư trước mặt, phìền lòng, liền dứt khoát trốn vào quán bar, mắt không thấy tâm không phiền.

Hấn thừa nhận mình có chút thích cái tên tiểu gia khóa ngọc kia, bất quá hấn còn chưa dám đem mình mạo hiểm.

Lúc này Chu Đức Gia bưng ly rượu tiến đến gần sát hấn, ôm lấy bờ vai của hấn, ghé vào lỗ tai hấn thấp giọng nói: “Nói thật, a Tuấn, người rốt cuộc có thích y hay không. Thích y liền làm tới đi, không thích liền cự tuyệt, làm rõ ràng là tốt rồi.”

Triệu Tuấn không thể tin là Chu Đức Gia lại khuyên mình như vậy, không khỏi lắc đầu, “Vòng luẩn quẩn này làm gì có người nào đáng để tin.”

Chu Đức Gia trong lòng sáng tỏ, “Người rốt cuộc đang sợ cái gì? Cơ hội không đợi người, người vì sao

không sống thoải mái lên, cũng chính là cho mình một cơ hội... Người sẽ không phải vẫn còn suy nghĩ chuyện của Vân Thâm đi?”

Triệu Tuấn không nói, xem như đồng ý.

Lục Vân Thâm là bạn lâu năm của Triệu Tuấn và Chu Đức Gia, có một bạn trai thanh mai trúc mã, hai người là đôi phu phu tương ái gương mẫu. Khi đó ai cũng không ngờ được bạn trai hắt lại đi làm bữa rồi nhiễm HIV, lây bệnh cho hắn, cuối cùng là thê thảm chết trong bệnh viện.

Cứ nghĩ về chuyện đó, Triệu Tuấn liền cảm thấy thất vọng đau khổ. Trong mắt hắn, tình yêu là một canh bạc thua nhiều thắng ít, tự mình không hề phòng bị giao tâm cho người khác, chỉ cần một chút không cẩn thận sẽ bị bóp nát, thậm chí chết không toàn thây. Thấy như vậy, không bằng bỏ qua cái tình cảm vô dụng này, tùy ý sống, bị người ta nói là lang tâm cũng tốt hơn biến thành một người bị phụ tình.

Chu Đức Gia an ủi vỗ vỗ bờ vai của hắn, hai người liền ăn ý cụng ly.

“Kỳ thật ta đã sớm muốn nói với người. Không nên đem sai lầm của người khác mà phủ định trên bản thân mình, Vân Thâm nhìn người không đúng, không có nghĩa là người cũng liền nhìn không được người tốt. A Tuấn, ta cảm thấy y không sai.”

Triệu Tuấn nghe xong trong lòng vừa động, quay đầu nhìn Chu Đức Gia, “Người sao nói chuyện hôm nay bộ dáng như triết học gia vậy.”

Chu Đức Gia tịch mịch thở dài, “Ai, kỳ thật ta vẫn đều sâu sắc như thế, chỉ là người có chút nhìn không tới thôi.”

Hai người lại uống một hồi rượu, Triệu Tuấn rốt cuộc ngồi không yên, đứng lên chạy lấy người.

Chu Đức Gia gọi hắn lại, biểu tình thế nhưng có chút nghiêm túc, “A Tuấn, ta sẽ nhớ người.”

**

Lúc Triệu Tuấn về tới nhà, Tần Việt đang ngồi sửa sang lại bản thảo truyện Võ hiệp của y.

Truyện người lớn trước của y vừa sắp kết thúc, tiền lời vừa nhận khá khá, Băng Nặc đã vội vàng thúc giục y viết truyện mới, nhưng Tần Việt đã có ý tưởng khác.

“Ta là muốn trở về viết Võ hiệp.” Tần Việt nhỏ giọng, nhưng là khẳng định nói.

Băng Nặc giống như nhìn tên gốc mà nhìn y: “Không muốn theo đà mà viết tiếp lại vội vàng muốn quay

trở về. Văn của người vừa mới hot lên, lại cứ buông tha như vậy có phải đáng tiếc quá không?”

Tần Việt lắc đầu, “Không sao. Ta tính tìm những tạp chí hay diễn đàn nhỏ cũng được, nói không chừng có thể bắt đầu lại.”

Băng Nặc khuyên một hồi không được gì, dứt khoát ném cho y một địa chỉ biên tập tạp chí, mặc y tự sinh tự diệt.

Tần Việt nghe tiếng mở cửa, biết là Triệu Tuấn đã về, liền vánh tai nghe. Gần đây hắn mỗi ngày đều về rất trễ, Tần Việt đoán là hắn muốn tránh mình. Bất quá này cũng không có biện pháp, Tần Việt khê thở dài một cái, loại chuyện tự mình chủ động hiến thân đột phá tới mức như vậy cũng đều đã làm, nếu Triệu Tuấn không thích y, y cũng không thể giống như con cún quẩn quít lấy hắn không buông. Nói đến cùng, y vẫn là còn muốn giữ thể diện.

Triệu Tuấn đứng ở cửa đổi giày, một giây cũng không ngừng đi đến phòng Tần Việt, gõ gõ cửa, “Người có đang tiện không? Ta có lời muốn nói với người.”

Tần Việt bị hắn dọa sợ, bút vẽ cầm trong tay rớt xuống, đụng đến vách tường. Y luống cuống tay chân đem bút nhặt lên, quay đầu đối Triệu Tuấn nói: “Nga, người vào đi.”

Triệu Tuấn không khách khí ngồi lên trên giường y, hắn vừa tới gần, Tần Việt đã nghe được mùi rượu trên người hắn, trong lòng khó tránh khỏi có chút không thoải mái.

Triệu Tuấn cau mày nhìn y một cái, “Người thành thật nói cho ta biết, người muốn cùng ta kết giao, rốt cuộc là vì thích ta, ha là vì đã cùng ta lên giường, muốn ta phải phụ trách?”

Tần Việt không nghĩ tới Triệu Tuấn lại hỏi loại vấn đề này, “Muốn người phụ trách? Ta lại không sợ không gả đi được, muốn người cái gì phụ cái gì trách.”

“Vậy người chính là thích ta?”

Tần Việt thực ngượng ngùng, mặt đỏ lên gật gật đầu.

Triệu Tuấn nhìn bộ dáng y e lệ, cuối cùng không không chế được liền cười ra, “Người đỏ mặt cái gì!”

Tần Việt liền liếc hắn một cái, nhỏ giọng nói: “Chính người cũng không tốt hơn tí nào.”

Triệu Tuấn khụ một tiếng, tiếp theo nói: “Ta quen biết người chưa lâu, người còn chưa đủ hiểu biết ta.”

Tần Việt ánh mắt không ngừng theo dõi hắn, không buông tha một tí biểu tình nào, “Sau này từ từ sẽ hiểu

biết.”

“Ta tính tình không tốt.”

“Ta biết.”

“Ta không thích người lời thôi.”

“Ta sẽ sửa. Người còn có yêu cầu gì, cứ nói ra.”

Nhìn Tần Việt vẻ mặt thật tình, Triệu Tuấn nhìn không được liền cười. Tần Việt không biết sao cảm thấy hân hân nay cười lộ lên đặc biệt đẹp trai, kìm lòng không đậu cầm lấy tay Triệu Tuấn bắt an mà gắt gao xiết chặt, thần sắc trong mắt còn thật sự kiên trì, “Ta là thật sự thích người. Tuy rằng ta thường xuyên ngổ ngẩn, cũng không mặc quần áo tử tế... Bất quá ta sẽ sửa, người tin tưởng ta.”

Cảm giác ngọt ngào từ đôi bàn tay giao nhau dần mở ra, chảy vào tâm Triệu Tuấn. Kỳ thật vấn đề sớm đã có đáp án, không phải sao.

Hắn cúi đầu hít sâu, rồi thông thả nói ra đáp án của mình, “Ta tin tưởng người. Chúng ta cùng một chỗ đi.” Tuy rằng ta hoài nghi tình yêu, nhưng là vì người, ta nguyện ý thử một lần.

(hoàn)

Lời tác giả:

Này cuốn truyện kết thúc.

Cám ơn ~

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/that-than-ruou>